C:\Users\Plazma\Desktop\A\Arnaud_G_J-28-Ledova_spolecnost-Vagony_pameti.pdb

PDB Name: Arnaud_G_J-28-Ledova_spolecnost
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXt
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 16.8.1973
Modification Date: 16.8.1973
Last Backup Date: 1.1.1970
Modification Number: 0

G.-J.ARNAUD
28. Ledová společnost
Vagony paměti
SCI-FI ERO

1

Knihovna ručního archivu v Karachi Station ležela přímo v životně důležitém centru stanice. Skládala se z hliníkových vagonů natřených červenou a žlutou barvou, které už z dálky zářily a jasně se odrážely od zelenošedých tónů, jež ve stanici převládaly. Železniční tulák zvaný Gus oněměl úžasem nad velikostí a rozlohou zdejší knihovny a archívu, které zabíraly několik vlakových souprav, dobrou stovku patrových vagonů, ne-li víc.

Seděl v taxidrezíně tažené malými koníky a všiml si, že všechny městské dopravní prostředky používají zvířecí tažné síly. Viděl dokonce pár volů zapřažených do těžké nákladní plošiny. Zdejší železniční společnost měla nedostatek energetických zdrojů. Téměř veškeré uhlí a olej byly vyhrazeny pro početnou armádu muže, který řídil zdejší koncesi.

Díky penězům a cestovním dokladům s univerzální platností, které nalezl u zabitého Tarphyse Pacry, mohl Gus bez potíží projet celou tu obrovskou vzdálenost z Market Station až sem. Na hranicích si ho po zuby ozbrojení a do kožešin zahalení vojáci jen pohrdavě změřili: nějaký beznohý mrzák přece nemůže být nebezpečný. Navíc mrzák, který se sem přijel hrabat v KRA, Knihovně ručního archivu. Zase jedna neškodná knihovnická myš, pomysleli si tihle primitivní a brutální barbaři.

Karachi Station skutečně vypadala jako kočovný harém a opevněný tábor zároveň. Kouř z táborových ohňů stoupal ke zčernalé skleněné klenbě a početné hlídky se pohybovaly po nástupištích na koních. Zdálo se, že tady všichni bohorovně ignorují závazné příkazy Komise pro dodržování dohod New York Station, která určovala způsob života železniční společnosti a bděla nad jeho dodržováním.

Stanice byla přeplněná agresivními otrhanými tlupami a pachem volně žijících zvířat, do něhož se mísil štiplavý kouř z otevřených ohňů. Všude se ozýval křik, na všech rozích města řvali poddůstojníci, kteří hlídkovali mezi stany, v nichž se tísnily legitimní manželky, zahalené od hlavy až k patě, zatímco prostitutky vystavovaly svá těla bezostyšně na odiv.

Uprostřed tohoto divokého primitivního života se rozkládala obrovská knihovna, v níž se uchovávala část lidské paměti. Psané dokumenty, knihy, rukopisy, noviny, časopisy, které až dosud unikaly federálním expertům informačního počítačového systému, nabízely svůj obsah každému, kdo se sem odvážil přijet a vážil tu dlouhou a nebezpečnou cestu.

Říkalo se však, že KRA je důmyslná past, která láká ubohé intelektuály z celé planety. Vládce zdejší Společnosti válečník Voltanchán jim prý už nedovolí odjet a nutí je pracovat ve zdejších zbrojařských dílnách.

Vozka taxidrezíny se za Gusem zvědavě díval, jak se od něj vzdaluje. Ten mrzák se opravdu podobal tučňákovi: dokonce nahrbil záda, aby se tělem nedotýkal ledu pokrytého černou špínou, když kráčel po rukách chráněných silnými rukavicemi.

Při vstupu do knihovny musel zaplatit kauci sto dolarů v hotovosti a potom se tam mohl pohybovat podle libosti.

Už po celé měsíce hledal tajemnou stanici jménem Concrete Station. Jen ten jediný název mu zbyl v paměti postižené úplnou amnézií. Později se mu podařilo odhalit i své jméno, měl je vypálené na předloktí rozžhaveným železem: „Ragus“. Část však už byla na zahojené kůži nečitelná. A Tarphys Pacra, kterého v sebeobraně zabil, dokonce přidal i křestní jméno: Lienty. Lienty Ragus. Gus netušil, co by to mohlo znamenat.

Okamžitě se vydal do oddělení vyhrazeného Železničním instrukcím a informacím o železnicích Australasijské federace a o jejích jízdních řádech.

Čtenáři zde měli k dispozici obrovskou kartotéku. Gus se hbitě vyhoupl na stoličku, aby tam dosáhl a mohl v ní pohodlně listovat. Těch pár přítomných ho přivítalo se sotva patrným překvapením a zahalená dívka mu nabídla pomoc. Gus však s díky odmítl.

Než se Gus dostal až sem do Karachi Station a do zdejší obrovské knihovny, utratil mnoho těžce vydělaných peněz a stálo ho to spoustu času, než mohl položit počítačovému systému informací pár otázek. Charakter žádaných informací ho přitom nutil přecházet z jednoho mezipaměťového systému, který zajišťoval propojení mezi různými typy počítačů, do druhého. Bezvýsledné hledání v něm utvrdilo přesvědčení, že všechny informace týkající se předmětu jeho zájmu podléhají „zákazu“ a jsou normálně nedostupné. Jen díky zázračné náhodě se dozvěděl o existenci ručního archivu a knihovny v této vzdálené a před světem ukryté stanici.

Nijak ho nepřekvapilo, že jméno Concrete Station na abecedním seznamu stanic Australasijské federace nefiguruje. Vytáhl z úkrytu ve svém kožešinovém oděvu tenkou brožurku. Našel ji náhodou v bytě u Jaxella, pracovníka počítačového centra informací, který propadl parapsychologii a čarodějnictví a zemřel za podezřelých okolností. Krátký text pojednávající o zázračné Concrete Station byl na první pohled dost hloupý a s notnou dávkou naivity nadšeně popisoval stanici jako ráj na zemi. Už si ho přečetl alespoň desetkrát a pokoušel se v něm najít nějaký skrytý smysl, který by mu hledání usnadnil.

V knihovně dokonce existovalo oddělení shromažďující tento druh literatury, a Gus se proto pustil do hledání právě tady. Snažil se najít tu brožurku, která věnovala Concrete Station patnáct řádek, ale i ta podle všeho zmizela. Tarphysové, rozvětvená zabijácká rodina, která už po celá desetiletí pracovala pro Panamerickou, a možná dokonce i pro Výhybkáře, tudy už určitě prošla. Gus se tím však nedal odradit; byl si jistý, že mezi těmi miliony knih shromážděných v KRA svou informaci nakonec najde. Teď už to byla jen otázka času a Gus už neměl kam spěchat. Usadí se v knihovně nadlouho. Čtenáři si zde mohli dokonce pronajmout kupé a stravovat se v nedaleké jídelně. Zahraniční vědci tady takto pobývali i několik let a nikomu to nevadilo, žádná cenzura zde neexistovala.

Bylo až s podivem, že divoký válečník Voltanchán knihovnu vždy chránil a projevoval jí úctu, i když jejích služeb využíval někdy dost nevybíravě. Neměl slitování s těmi ze svých mužů, kteří během vojenských výbojů proti sousedním železničním koncesím ničili nebo poškozovali písemné památky. Při návratu z válečných výprav pokaždé přivážel kontejnery plné knih, novin a různých písemností, které předal restaurátorům. KRA si navíc mohla dovolit - díky poplatkům, které vybírala od návštěvníků - nakupovat knihy po celém světě.

Gus pracoval neúnavně celý den a připravil si podrobný plán dalšího pracovního postupu. Po rychlé večeři v blízké jídelně si šel lehnout do svého kupé. Než usnul, pořádně se zabezpečil, aby ho náhodou nepřekvapil nějaký agent Tarphysů.

Tahle mocná a chráněná rodina vrahounů už jistě věděla, že Pacra byl zabit. Gus nechal jeho mrtvé tělo ve vagonu s rýží, který směřoval na sever.

Teď už pro něj čas přestal existovat. Snažil se využít příležitosti a nahradit svou ubohou vyhaslou paměť novými vzpomínkami, méně osobními sice, zato obecně platnými. Studoval historii železniční společnosti, velkých a mocných Společností a vůbec všech významných událostí, provázejících boj člověka o přežití v nepřátelském prostředí, kde vládla průměrná venkovní teplota nižší než minus padesát stupňů Celsia.

Avšak na sklonku každého odpoledne se vracel do oddělení věnovaného parapsychologické literatuře a pokračoval v hledání textů o Concrete Station. Zajímal se především o různé formy ráje, které jednotlivá náboženství nabízela svým stoupencům. Doufal, že jednoho dne v té záplavě braku onu tajemnou stanici najde.

Těch několik čtenářů, kteří sem pravidelně chodili, dělalo na Guse úžasný dojem, zdálo se mu, že patří do jiného světa a že zcela ignorují každodenní realitu. Jedna mladá žena se občas dostala do transu, válela se po zemi a trhala na sobě šaty. Zaměstnanci knihovny si jí však příliš nevšímali, dávali jen pozor, aby náhodou neroztrhala nějakou knihu nebo starý časopis, což už se jednou stalo.

Potkával tu i jistého Olierna - tak alespoň si ten člověk nechával říkat, který se zaměřil na poněkud rozumnější studium: na představu ďábla a jeho zpodobení v různých náboženstvích.

„Tak třeba Neokatolíci se nám snaží představovat Zrzavé, Lidi z Chladu, jako ztělesnění Zla, tedy Satana. Tohle dogma mě děsí... Zajímáte se o Zrzavé?“

„Nijak zvlášť,“ přiznal Gus.

„Tady žádní nežijí. Skleněné kupole nakonec prasknou pod tíhou ledové námrazy. Zrzaví by je měli čistit, ale zdejší válečníci s nimi moc špatně zacházeli. Zavlekli jejich ženy dovnitř do stanice, ale ty zemřely během několika hodin, protože nesnesly to teplo. Zrzaví nakonec nadobro stanici opustili.“

Po několika dnech přemýšlení se Gus Olierna zeptal, zda ho studium ďábla nepřivedlo i k otázce o podobách ráje.

„Ale ovšem,“ zasmál se Oliern. „To je pravý opak. To je strana dne, zatímco peklo je stranou noci... Zajímáte se o ráj? Ale o jaký ráj? Křesťanský, nebo islámský?“

Mrzák zůstal rezervovaný.

„Znáte tuhle brožurku?“ zeptal se a vytáhl z kapsy malou knížečku.

„No ovšem, tady jich je spousta... Celá kolekce... Ale není to moc zajímavé, jen množství špatně zapsaných a špatně interpretovaných pojmů, nejasné, nesmyslné spekulace... I když občas můžete narazit na nějakou perlu... Člověk by musel mít spoustu času, aby to stačil všechno přečíst.“

„Zajímá mě tenhle článek,“ řekl nejistě Gus.

Oliern si ho pečlivě přečetl a potom pokrčil rameny.

„Tenhle profesor Marcus je podvodník.“

„Vy ho snad znáte?“

„To ne. Ale napsal ještě další podobná dílka, všechna stejně směšná.“

„Tahle brožurka je stará už několik let,“ poznamenal Gus.

, Jenže tahle edice už několik let nevychází,“ ujistil ho Oliern.

O chvíli později už Gus hledal v kartotéce heslo profesor Marcus, které ho odkázalo na dalších asi dvacet článků publikovaných ve stejné edici. Vypůjčil si všechna zmíněná čísla a odnesl si je do svého kupé.

Nakonec nad nimi usnul, aniž by se mu podařilo pochopit smysl té podivné, děsivé literatury. Probudil se uprostřed noci, měl pocit, jako by ho něco varovalo. Ověřil zámek na zasunovacích dveřích a vzal si pistoli, kterou našel u Tarphyse Pacry.

Pak si náhle uvědomil, že to byl jeho vlastní mozek, který pokračoval v činnosti a vyrušil ho ze spánku. Horečně se pustil do prohlížení brožurek, znovu pročítal články profesora Marcuse, až to nakonec našel. Zmínku, která nalezla

odezvu v jeho podvědomí:

Mé čtenáře nepřekvapí, když jim prozradím, že se chystám vydat se na cestu, na velmi dlouhou cestu, z níž se už dost možná nevrátím. V příštím čísle o tom podám bližší informace.

Gus marně hledal zmíněné číslo, neměl ho u sebe a málem se z toho vzteky rozbrečel. Už nedokázal usnout, a hned jak ráno otevřeli knihovnu, pospíchal do oddělení parapsychologie.

„Včera jste mi nedala všechna čísla, o která jsem požádal," řekl podrážděně mladé knihovnici, která měla na starosti tento úsek.

„Promiňte, je mi to líto."

Odešla mezi regály, ale dlouho se nevracela a Guse se náhle zmocnila strašná úzkost.

Konečně se vrátila.

„Ten časopis je vypůjčený. Už je to čtrnáct dní. Ale musí se brzy vrátit."

„Vypůjčený?... Chcete tím říct, že už není v knihovně?"

„Není... Vypůjčil si ho externí čtenář, ne vědec, žije ve zdejším penzionátu."

„Bydlí v Karachi Station?"

Žena sklopila oči, silně nalíčené po orientálním způsobu. Lehký závoj na zahaleném obličeji dovoloval tušit krátký nos a smyslné rty.

„Nemám právo podávat takové informace."

„Mohla byste přece poslat upomínku a požádat, aby čtenář časopis urychleně vrátil. Stejně už překročil výpůjční lhůtu."

„Máte pravdu," zašeptala, „ale neudělám to. I kdybych upomínku napsala, můj nadřízený by stejně nedovolil, aby ji odeslali."

Gus se opatrně rozhlédl kolem a pak se k ní naklonil. Stál na rukou na stoličce a předkláněl se trupem dopředu.

„Smím vědět proč?"

„Ta osoba, co si vypůjčila časopis, je z blízkého chánova okolí... Obvykle vždycky vrátí všechno, co si vypůjčí. Ale podle zpráv, které mám, je právě na cestách. Mám k ní plnou důvěru, až se vrátí, určitě brožurku přinese a potom vám ji budu moct půjčit."

Gus by se byl rád vyptával dál, ale dívka rychle odešla. S obvyklou hbitostí seskočil ze stoličky. Tak někdo z chánova okolí? A že by byl zrovna na cestách? Stejně to bylo divné. A to všechno kvůli brožurce, v níž profesor Marcus vysvětloval, že on taky odjíždí na nějaké tajemné místo. Gus měl všechny důvody se domnívat, že šlo o Concrete Station.

2

Afrikánský novinář Assoud přišel Yeuze navštívit, jakmile se dozvěděl, že odjíždí na nějaký čas do Společnosti Mořského ledovce. Tento vysoký muž atletické postavy měl na sobě kožich střižený jako tradiční muslimský úbor zvaný džalábija.

„Takže vy odjíždíte, právě když jsem na stopě Zeloyových vrahů a možná dokonce odhalím něco o Lienu Ragovi?"

„Stále nemůžete zapomenout na ten gen procitnutí, který měl probudit Liena Raga z jeho poklidné netečnosti? Ještě si myslíte, že byl naprogramován, aby naplnil svůj osud, počínaje předem určeným okamžikem?"

„Nemyslím, že by šlo o přesné datum, ale spíš záleželo na událostech nebo setkáních... Když se pokouším o podrobnou rekonstrukci oněch dnů, docházím k několika velmi matoucím závěrům."

„Podařilo se vám najít palubní deník Liena Raga, týkající se oněch podezřelých dnů?"

„Ano. V oddělení glaciologie Ústavu železničních infrastruktur."

Zadíval se na ni tak naléhavě, až jí to bylo nepříjemné.

„Co jsem provedla? To vypadám tak hrozně, že se na mě takhle díváte?"

„Zasáhla jste do Lien Ragova života právě toho dne, stejně jako míšenec Zrzavých Skoll nebo jako Floa Sadonová."

„Jen docela obyčejné setkání na chodbě průzkumného vlaku. Jeden z jeho kamarádů mě zavedl do svého kupé," řekla a začervenala se.

Obr pokýval hlavou, ale nepřestával se na ni upřeně dívat.

„Opravdu se jmenujete Yeuze?"

„Samozřejmě."

„Nemáte žádné další jméno?"

„Moji rodiče si nepotrpěli na okázalosti, mysleli, že to stačí. Je to zcela legální, pokud to nevíte."

„Ovšemže to vím. Je ve vaší rodině nějaká další Yeuze?"

„Nemám tušení..."

„Je to název nějakého stromu?"

„Odrůdy dubu, který existoval ještě před dobou ledovou."

„Zkusila jste někdy napsat své jméno například kurzívou a francouzským pravopisem?"

„Nerozumím vám."

Vyndal z kapsy zápisník a tužku a pečlivě napsal: Yeuse.

Vzala si zápisník a usmála se.

„Takhle napsané to vypadá moc hezky."

„Dneska se už takové písmo nepoužívá. Píšeme všichni stejně.“

Vzal si notýsek zpět a znovu něco napsal. Podal jí to.

„Teď čtu Yeux.“

„Právě to jsem napsal, ale všimněte si jedné věci. Podle toho, kdo to napíše, můžeme vaše jméno klidně číst 'Yeux', pokud bychom četli 's' a 'e' jako jednu hlásku.“

Yeuze se usmála.

„Zdá se vám to důležité?“

„Všechno je důležité. Třeba zrovna jméno Lien Rag. Rag pochází ze zkráceného Ragus a čteno odzadu zní Sugar, což znamená cukr.“

„Slovo 'Yeux' by tedy podle vás bylo starofrancouzské slovo a znamená oči?“

„To by mě právě zajímalo, protože kdysi byla rodina Ragusů velmi horlivou zastánkyní starofrancouzského jazyka.“

Teď už Yeuze do smíchu moc nebylo.

„Ale odkud tedy pochází slovo Sugar?“

„Nevím, ale určitě to nakonec zjistím.“

„Tak vy si myslíte, že původcem probuzení Liena Raga jsem byla já? Ale naše tehdejší setkání bylo jen náhodné.“

„Nic není náhodné. Nikdy.“

Obr na ni udělal svou rozhodností velký dojem. Byla víc než jen v rozpacích, začala se obávat, že by právě ona mohla být původcem všech těch pohnutých událostí. Že by ji a Liena Raga k sobě nepřitahovala jen láska, vzájemná fyzická touha?

„V tom případě jsem snad taky naprogramovaná?“

„Je to velmi pravděpodobné. Vaši rodiče žijí?“

„Bohužel ne.“

„Dokázala byste najít příslušníky vaší rodiny, vzdálenější příbuzné, zjistit, kdo rozhodl o vašem jméně?“

Zhluboka vzdychla.

„To bude dost těžké a pak, musím na pár měsíců odjet domů do Společnosti Mořského ledovce.“

„Váš odjezd mi připadá dost nevhodný, právě teď, když máme šanci dozvědět se něco víc o Lienu Ragovi a o důvodech, které vedly jeho vrahy. Nechcete ho pomstít?“

Dosud nikomu nesvěřila, co jí nedávno důvěrně prozradil Sernin, velvyslanec Sibiřské společnosti. Ve skutečnosti se nevracela přímo do své Společnosti, ale měla namířeno do okolí Gravel Station. Tam prý byl pirát Kurts naposledy spatřen s Lienem Ragem. Oba muži se údajně chystali vydat na 'Jinou cestu', právě tu, kterou Lien Rag hledal skoro dvacet let.

„Zdá se, že myslíte na něco jiného.“

„Ano, na přípravy na cestu. Obávám se přejezdu Středomořského ledovce. Říkají, že se den ode dne otepluje.“

„Celá zeměkoule se otepluje, ale ve Středozemním moři je několik velmi aktivních sopek, které vyvolávají teplé proudy. Mořský ledovec se ztenčuje, láme se. Neměla byste cestovat po trati, která vede naší Společností, ale vydat se dál na východ, i když ta cesta také není bez nebezpečí.“

Řekl jí ještě, že velice lituje, že nebude přítomna, až bude zahájen proces s Vicrou, vrchním velitelem Výhybkářů. Určitě se z toho stane největší událost posledního desetiletí.

„Právě on nechal zavraždit Zeloye, novináře z vaší Společnosti, který chtěl psát o Lien Ragově životě. Zanechal po sobě skvělý archiv, z něhož hodně čerpám, tedy alespoň z toho, co se našlo. Vicra určitě vydal příkaz, aby většina věcí zmizela.“

„Dost možná, že proces bude odložen,“ prohlásila, „pod záminkou vyšetřování. Floa Sadonová se právě smiřuje s lady Dianou z Panamerické. Je to v jejím zájmu, tedy především v zájmu Transevropské.“

„Svěříte mi několik podrobností týkajících se vašeho původu, abych mohl během vaší nepřítomnosti začít pátrat? Strašně rád bych se co nejdřív dozvěděl, jestli vám jméno Yeuze vybrali náhodou, nebo záměrně. Měla jste z otcovy strany nějaké příbuzné ženského pohlaví?“

Yeuze potřásla hlavou.

„To, bohužel, nevím.“

„A co třeba tety, měla jste nějaké?“

„Nemyslím. Myslím, že mám ještě strýce a pár bratranců, ale vůbec nevím, kde by mohli být.“

„Genealogický úřad má určitě údaje, které by mi mohly pomoct, jen musím vědět, nač se jich mám ptát. Potřebuji znát příjmení, jméno vašeho otce.“

„Semper. Jmenuju se Semperová, ale používám jen jméno Yeuze. Dohody New York Station to dovolují.“

„Semper,“ řekl Assoud pomalu. „Dobře. Teď ještě další věc. Slyšela jste během své cesty po Sibiřské o novém dogmatu, které se týká přesného datování doby ledové?“

Yeuze se v duchu podivila, jak se to mohl dozvědět, sám Sernin jí přece doporučil, aby o tom zatím pomlčela.

„No, zaslechla jsem nějaké neurčité teorie.“

„Prý nežijeme v roce 2362 křesťanské epochy, nýbrž doby ledové. Z neznámých, nepochybně politických důvodů, jak tvrdí zastánci této hypotézy, byla naše historie datovaná uměle. Je skutečně pravda, že se nikomu nepodaří dostat se dál než o dvě století zpět. Vlastně jen o sto osmdesát let. To by mohlo vysvětlit některé genetické mutace, vznik živočišných druhů schopných odolávat krutému mrazu, například Lidí z Chladu, či některých druhů zvířat, nebo velryby, které se plazí po mořském ledovci...“

Že by dosud neslyšel o létajících velrybách, které se začínají objevovat ve Společnosti Mořského ledovce? Prezident Kid se všemožně snažil tyto zprávy ututlat, ale nový přídělenec velvyslanectví, který sem přijel teprve

nedávno, je o obřích stínech, děsících v noci obyvatele hlavního města Titanpolisu, dost podrobně informoval.

„Připouštím, že taková teorie by se mi docela zamlouvala. Pravda, nejvíc se jí brání Neokatolíci. Museli by přiznat, že seznam papežů se nejméně na dva tisíce let přerušil."

„Je to jen chytře vymyšlená teorie, založená na pouhých hypotézách, bez reálného vědeckého základu," odporovala mu Yeuze.

„Přemýšlejte přece," nevzdával se Assoud. „Nepotřebovali jsme právě oněch čtyřiadvacet století, abychom obalili zeměkouli hustými železničními sítěmi? Často narazíme na koleje na těch nejméně očekávaných místech..."

„Za tři sta let se to dá stihnout taky."

„Například s omezenými možnostmi těžby uhlí? Říkám vám, že Velká panika trvala tak dlouho, až se v ní utopila i kolektivní paměť bez naděje, že by mohla jednoho dne znovu ožít. Dali nám novou, jinou paměť..."

„Kdo oni?"

„Ti, kdo drží v rukou tajemství, kdo nechali zavraždit Liena Raga, Zeloye a spoustu dalších, kteří se pokusili přiblížit se k onomu úžasnému tajemství."

Chtěla, aby už odešel, bála se, že se nakonec prozradí, jak o Lienu Ragovi, tak o novém dogmatu.

Rozesmál se.

„Vím, že jste si velmi blízcí se Serninem, který vás obdivuje... Určitě vám svěřil spoustu tajemství. Jeho koncese prý velmi pokročila ve vědeckých výzkumech a Moratorní úmluva tajně schválila obrovský rozpočet určený k jejich financování. Neříkejte mi, že o tom nic nevíte. Co se děje, Yeuze, vy mi už nedůvěřujete?"

Yeuze se co nejsrdečněji zasmála, ale uvědomovala si, že se chová dost rezervovaně. Za nic na světě by nechtěla, aby se někdo dozvěděl o jejím úmyslu pustit se po nových stopách Liena Raga, tam poblíž Gravel Station. Tentokrát se nedopustí žádné neopatrnosti.

„Budete dlouho pryč?" zeptal se, aby uvolnil napjatou atmosféru.

„Nejméně dva měsíce."

„Vrátíte se?"

Neznatelně zaváhala.

„Ovšem, ledaže by prezident Kid jmenoval na mé místo někoho jiného."

„Přála byste si to?"

„Ráda bych se vrátila do Kaempolisu a opět převzala patronát nad kulturním životem města."

„Vím, že jste z něho udělala magnet, nikde jinde nenastudovali tak velkolepá a krásná představení, nevydávali tak zajímavé knihy. A to nemluvím o sochařství, hudbě a tanci. Byl to skvělý úspěch."

Tentokrát ji zasáhl, zalila ji vlna melancholické nostalgie, když si připomněla ty krásné roky prožité v horečné činnosti.

3

Po několika dnech se vyčerpaný a zničený Gus znovu sešel s Oliernem. Démonolog ho pozval večer do hospody, aby přišel na jiné myšlenky a taky jednou vytáhl paty z knihovny.

„Chodí tam intelektuálové ze stanice... Ale ano, ujišťuju vás, že tady jsou. Vy vídáte jen ty barbarské válečníky, hořící táborové ohně, spousty zvířat, jenže tady existujou i méně známá místa, kde najdete lidi s jemnějšími mravy. Dáme si kořalku a budeme se dívat, jak krásný holky tancujou. Hned vám bude líp."

Vypravili se tam drezínou taženou koněm. Cestou projížděli kolem táborů a dusili se kouřem a zápachem ze škvařeného masa. Válečníci si tu opékali na ohních celé berany.

„Cpou se jen masem, obávají se, že jinak by ztratili svou bojovnost a mužnost... Výsledkem je, že umírají ještě mladí na kornatění tepen..."

„A kdy se vydávají na své výpravy?"

„To je dost problém, dostali se do slepé uličky. Voltanchán do té míry plenil u svých sousedů, že se proti němu spojili a hrozí, že napadnou jeho koncesi. Dokonce se kvůli tomu vyzbrojili obrněnými vlaky. Chán má k dispozici jen prastaré polorozpadlé konvoje a ovšem spoustu koní."

Krávy a ovce zablokovaly trať, takže vozka musel slézt a odehnat je. Drezínu kdysi nepochybně poháněla pára, ale kotel a písty už dávno někdo odmontoval.

Překvapený Gus si všiml dalších vozů podobných tomu jejich, avšak ty poháněl pohyb volů zavřených v jakési kulaté kleci. Zvířata, neustále pobízená bodcem, chodila kolem dokola v dřevěném kole a uváděla tak do pohybu další soukolí, která zas udržovala v pomalém chodu drezíny.

„Je to zvláštní... Víte, že mezispolečnostní vlaky často přijedou do Karachi Station, aby si doplnily zásoby paliva, ale obvykle musí čekat celé dny, než se jim zase podaří odjet? Chán spotřebovává všechny energetické zdroje na válečná tažení, pro své radovánky a samozřejmě pro své vojáky. Maso, kterým se bez ustání cpou, stojí spoustu peněz. Daleko míň by je stálo pěstování zemědělských plodin ve sklenících."

Gus postupně objevoval další čtvrti, které se rozkládaly za hlučnými tábory a stany z vydělaných kůží. Stály zde i vagony, vzdáleně připomínající obchodní a administrativní centrum. Lokál, kam směřovali, byl v jednom z vagonů soupravy obsazené Ekonomickým ředitelstvím.

Výzdoba interiéru byla dost podivná: listy z umělé hmoty a papírové květiny. Uprostřed trůnil bazén s azurovou vodou, napájený chudičkým pramínkem vodotrysku. Hustý kouř jim však bránil v podrobnější prohlídce. Usadili je do odděleného boxu, který se snažil napodobit kabinu dříve existujících plachetnic. Hned jim přinesli plný džbán, kořeněné koláčky a vodu.

„Tohle je velmi jemná, ale zrádná kořalka. Nemám potuchy, jak ji vyrábějí.“

Brzy nato přitančily dívky v dlouhých bílých a velmi cudných šatech. Vstoupily do bazénu a začaly tam dovádět a hrát si jako malé holky, cákaly na sebe vodu a strkaly se pod vodotrysk. Cudné šaty se jim velmi brzy přilepily na tělo a už nedokázaly skrýt žádné z jejich tajemství.

Ten večer si Gus uvědomil bídu a ubohost svého sexuálního života. Při pohledu na mokrou látkou obepnutá ňadra dívek se mu vzdáleně vybavily erotické vzpomínky. Zvlášť jedna z dívek, vypadající ještě dost nesměle, soustředila na sebe všechnu jeho touhu, až se začal bát, že si toho ostatní všimnou.

„Můžete si nějakou vybrat,“ upozornil ho Oliern.

Démonolog se tak dlouho zabýval studiem satana, až se sám nakonec začal podobat předmětu svého zájmu, zvláště v tomto podivném prostředí špatně osvětleného lokálu. Gusovi připadalo, že se mu v očích zažehují červené plamínky a zkřivený úsměv mu odkrývá velké žluté zuby.

„Deset dolarů, to není moc... Ta maličká s copy je hezounká, což? Pod šaty se jí pěkně rýsuje klín... Já si ho představuju temně modrý jako noc, a co vy?“

Gus do sebe raději nalil sklenici kořalky na ex a znovu sáhl po džbánku. Oliern kývl na číšníka. Něco mu potichu říkal a vtiskl mu do dlaně bankovku.

Potom se naklonil ke Gusovi:

„Tak a je ruka v rukávu. Jmenuje se Lilith... Bude vás čekat v zákulisí. Dlužíte mi deset dolarů.“

Gus energicky potřásl hlavou.

„Ani nápad. Netoužím po ní...“

„Nemusíte se ničeho bát, vašeho handicapu si nikdo ani nevšimne.“

„Nenaléhejte na mě.“

„Tím hůř pro vás,“ vzdychl zklamaně Oliern, „co se dá dělat, musím se obětovat.“

Napil se kořalky a zmizel. Během jeho nepřítomnosti Gus pomalu dopil džbánek a objednal další. Vědátor se vrátil navýsost spokojený a usměvavý, což jen prohloubilo Gusovu averzi vůči němu.

„Měl jsem pravdu, chloupky jejího klína jsou namodralé a navoněné. Jestli chcete, čeká na vás, zmínil jsem se o vás.“

Gus jen něco zabručel a pokračoval v pití.

Při návratu jen těžko sháněli drezínu a museli jít kus pěšky, aby se dostali do depa. Gus klopýtal na svých vratkých pažích a Oliern se náramně bavil tím zvláštním komickým divadlem. V drezíně tažené poníkem se mu Gus svěřil se svým problémem a postěžoval si, že tu nejdůležitější brožurku někdo odnesl a dosud nevrátil, prý to dokonce měla být osoba z blízkého okruhu samotného chána.

„Asi vím, o koho jde. Je to žena, chánova sestřenice. Ona je opravdu blázen do všech těchhle pitomostí. Dokonce i sám chán se zajímá o čarodějnictví.“

„Opravdu je někde na cestách?“

„Je to pravda, už nějakou dobu je pryč. Zítra se na to pozeptám. Vy jste zatím ještě příliš Čerstvý přírůstek v knihovně, než aby vám personál opravdu důvěřoval.“

Nazítří se Gus vrátil do oddělení parapsychologické literatury a litoval zbytečně promarněné noci. Oliern už seděl na svém místě.

„Moakia už není na chánově dvoře, prý si o ni dělá starosti. Jiní ji obviňují, že utekla s nějakým cizincem. Z toho by byl pěkný skandál. Myslíte, že by mohla být v té vaší podivné stanici? Jak jste to říkal? Concrete Station? A s profesorem Marcusem?“

Vyprskl smíchy a Gus cítil, jak ho zaplavuje vlna divokého vzteku.

„Dejte pokoj s tou vaší brožurkou. V oddělení legend určitě kápnete na něco lepšího.“

Gus už byl na odchodu, ale ta věta ho zastavila. Vrátil se a vyhoupl se do křesla, aby se mohl podívat Oliernovi do očí.

„Říkáte oddělení legend?“

„No jo, legendy a mýty. To je velmi vzácný fond, hojně vyhledávaný spisovateli bez fantazie nebo tvůrci televizních filmů. Najdete ho ve vagonové rotundě na druhém konci knihovny. Je to daleko, hodně daleko. Bude vám to trvat nejmíň hodinu, než se tam dostanete. Radši se potom najezte přímo tam, v místní kavárně.“

Postupně s každým dnem objevoval stále další a další prostory obrovské knihovny. Odhadoval, že počet jejích vagonů se blíží tisíci.

Šel dlouho a Často se musel ptát na cestu, protože vlakové soupravy na sebe navazovaly podle jakési zvláštní geometrie. Připadalo mu, že koleje vycházejí z jednoho společného bodu a vytvářejí jakési závity či zákruty ukončené okružní tratí. Ta sama musela měřit několik kilometrů.

Cestou potkával malé obchůdky, miniaturní stánky, kde se prodávaly nápoje, čaj a jídlo. Spousta malých lidiček měla povolení k pobytu v KRA, kde poskytovala tyto drobné obchodní služby. Předpokládal, že v knihovně většinou i bydlí a nikdy ji neopouštějí.

Včerejší alkohol ho připravil o spoustu sil, musel se několikrát zastavit a vypít si šálek čaje. Jeden stařík, který udržoval v chodu samovar a čepoval z něho vařící vodu, se ho zeptal, jestli náhodou není Tučňák Concrete.

Když Gus žil životem železničního tuláka, říkali mu tak. Ale od doby, kdy se vydal na cestu, mu už tak nikdo neřekl. Byl teď totiž mnohem opatrnější a lidem se nesvěřoval s cílem svého hledání.

„Proč se mě na to ptáte?“

„V Indický propadlině vám tak přece říkali, ne?“ odpověděl stařec bez mrknutí oka.

„Vy jste tam snad byl?“

„Já ne, ale můj syn jo. Je pravda, že hledáte jednu kouzelnou stanici?“

Gus nevěděl, co na to má říct, a raději se zadíval jinam. Myslel na vzdálenost, kterou ještě bude muset na unavených rukou ujít. Stařík mu připravil ještě jeden šálek čaje.

„Ten je na mě. Znal jsem lidi, co hledali tajemnou stanici, který se říká Concrete Station. Myslím, že vždycky existovali takoví lidi, co ji hledali. A nejen ji, ale taky 'Jinou cestu'.“

Beznohý mrzák se zachvěl.

„Jinou cestu? Nevím, co tím chcete říct.“

Stařík spiklenecky zamrkal. Husté špinavé vousy mu zakrývaly obličej až k obočí.

„No jo, no jo.“

„Concrete Station, to ano, o ní jsem slyšel, ale každý mi tvrdil, že je to jen legenda.“

„Nakonec se ze všeho stane legenda. Kdysi dávno existovalo zvíře s tak dlouhým nosem, že si s ním mohlo podávat potravu rovnou do huby. Prej legenda, a přesto ho kdysi, když ještě nebyl všude tenhle hnusnej led, viděly milióny lidí. To zvíře se jmenovalo slon.“

Gus pomalu usrkával horký a velmi sladký čaj.

„Jdete do oddělení legend, že jo? Vždycky jsem snil o tom se tam dostat, ale nikdy jsem neměl čas. Musel bych tam zůstat celý dny, a možná celý měsíce. Hele, moh jste si zavolat tahače.“

„Tahače?“

Stařec ukázal nataženou rukou za sebe a Gus uviděl, že kolem projíždí jednoduché spřežení. Nějaký muž seděl na rohožce opatřené z obou stran provazy a hubený mladík za ně tahal.

„Náhodou to pěkně klouže na tomhle navoskovaným dřevě. Chcete, abych jednoho zavolal?“

Málem starcovu nabídku přijal, ale pak se zastyděl. Připadalo mu nedůstojné nechat se takhle vláčet.

„Syn mi vypráví divný historky. Podniknul dlouhou cestu až do Stanley Station. Nejspíš vás viděl zrovna tam. Můj kluk se zajímá o počítače. Chce se stát zaměstnancem správy Společnosti. Hodně se stýká s lidma od železničního Uzlu, hlavně s řidičema a taky s Výhybkářema. Říká se, že Výhybkáři nemají moc v lásce lidi, co věří legendám.“

Gus se pomalu kolébal pryč a přemýšlel. Má si ta slova vysvětlit jako diskrétní varování? Snad díky dlouhému pobytu v areálu knihovny se ten muž stal laskavějším než ostatní válečníci. Chán by mohl být například chtivý peněz. Tarphysové by jistě zaplatili tučnou sumu, jen aby ho dostali, a Výhybkáři by jim určitě šli na ruku. Nebude nakonec muset definitivně opustit tohle příjemné místo?

Když konečně dorazil do oddělení mýtů a legend, sotva stál na rukou, přestože byl samý sval a byl zvyklý ujít po ledové ploše velký kus cesty. Jenže tady měl příliš dobré bydlo, mohl se dosyta najíst a ztloustl, takže začínal být moc těžký.

Potvrdili mu, že i tady si může pronajmout ubytování. To ho uklidnilo a rychle se pustil do studia kartotéky.

Velmi rychle našel špatně vytištěnou knížečku s názvem Pozoruhodné stanice. Autorem nebyl nikdo jiný než profesor Marcus. Kniha se zdála být hodně stará a Gus si tu záhadu nedokázal vysvětlit. Domníval se totiž, že profesor Marcus je dosud považován za žijícího.

4

Ma Ker studovala poslední zprávu techniků o problémech s usazením jaderného reaktoru na palubu Slunce světa, obří, pět set metrů dlouhé vzducholodi. Bylo téměř jisté, že se jim to nepodaří dřív než za několik týdnů.

Právě v té chvíli vstoupil do kanceláře Jdrien, Mesiáš Zrzavých. Měla chuť ho urazit. Nesnášela, jak vypadal, tu jeho dlouhou nazlátlou hřívu, atletickou svalnatou postavu, oblek ze zvířecích kůží, nesnášela, jak se vlídně a přívětivě tvářil, a především jak pronikavě se na člověka díval. Dokázal číst v mozku jiných lidí, neboť stejně jako jeho nevlastní bratr Liensun ovládal telepatii.

„Jelly má strach,“ oznámil jí.

Překvapeně se na něho podívala.

„Co to říkáte?“

„Améba Jelly má strach.“

„Řekla vám to?“ ušklíbla se Ma Ker ironicky.

„Ano. Odhalil jsem ne-li přímo sídlo její inteligence, tedy nervové centrum, kde vznikají obranné reakce a nálady. Ten živočich má strach, protože Sibiřani našli způsob, jak ho zničit. Podle toho, co jsem byl s to pochopit, získali už sto čtverečních kilometrů, zničili v tom úseku všechnu protoplazmu, úplně beze zbytku.“

„To je přece nemyslitelné, úplně nemožné... Naši pozorovatelé mi nic nehlásili.“

„Jde o dílčí pokusy s nějakou novou bakterií. Jakmile se jim podaří vyrobit ji ve velkém množství, je Jelly odsouzená k zániku a vy s ní.“

Ma Ker se na něj dívala jako na šílence.

„Chcete mi namluvit, že tohle všechno jste si přečetl v myšlenkách té obří améby!? V myšlence rozptýlené v rosolovitém těle o objemu milionů krychlových kilometrů? V myšlence, která vlastně ani nemůže existovat, když je tak strašně rozředěná?“

„Zapomínáte na nervové centrum, které shromažďuje téměř všechny informace, které mohou to zvíře podnítit k reakci. Nic si nevymýšlím. Jelly už pochopila, že nová bakterie ji může zničit, sežrat. A vaše základna Bratrství II se tak už brzy ocitne bez jakékoli ochrany.“

Celé měsíce, celé roky trvalo, než dokázala Obnovitele Slunce přesvědčit o nezbytnosti založit tuto základnu přímo v lůně nestvůrné améby! Měsíce studia, pak pokusů a dobývání - a stále ta všudypřítomná hrozba, že je améba vstřebá

zaživa. Od chvíle, kdy Jdrien prošel napříč protoplazmou a připojil se k nim, stačila na umrtvení Jellyina kanibalského instinktu pouze Jdrienova mentální síla a jeho vůle. Bděl nad tím, aby se améba nedopustila žádného potměšilého výpadu proti lidem okupujícím základnu přímo v jejím těle. Přinutil ji, aby ho považovala za silnějšího nepřítele, než je sama.

„Z toho vyvozuju, že Sibiřani musí připravovat obrovské množství bakterií, pokud chtějí zvítězit nad rosolovitými horami améby, pokrývajícími plochu skoro půl milionu kilometrů čtverečních na severu Pacifického mořského ledovce."

Tentokrát Ma Ker pocítila, jak ji zaplavuje vlna beznaděje. Vstala a přistoupila k mapě, která naznačovala obrysy obludného živočicha.

„Začali právě zde," ukázal Jdrien. „V této části staveniště mají jen málo materiálu a vojenské techniky. Měli bychom nad tím místem přeletět vzducholodí a prohlédnout si ho."

„Co teď améba udělá?"

„Zmobilizovala všechny obranné mechanismy proti vetřelci, ale její nervová vlákna už cítí, že to je konec, že na to nedokážou reagovat. Ta monstrózní hora želatiny už začíná panikařit."

„Než se nám do naší největší vzducholodi podaří namontovat jaderný reaktor, potrvá to několik týdnů."

„Navíc se zdá, že v té Sluneční společnosti, kam máte namířeno, to nedopadlo nejlíp. Můj nevlastní bratr jedná jako diktátor a vystrnadil Obnovitele mimo město. Vážně chcete zavléct všechny své lidi mezi nejvyšší hory světa?"

„Dobře víte, že jinak nemáme kam jít. Jsme štvanci. A Liensun není žádný diktátor. Chce jen, aby si Obnovitelé zvykali na nové prostředí a podmínky pomalu, dává jim čas, aby se sžili s velmi konzervativním domácím obyvatelstvem. Nemůže riskovat, aby domácí obyvatelé utrpěli šok, až by se střetli s technicky mnohem vyspělejšími lidmi."

Jdrien ji klidně pozoroval, dokonce se ani neusmíval, spíš dával najevo respekt. Ma Ker pokrčila rameny.

„Stejně svého nevlastního bratra nenávidíte."

„Ale vůbec ne. Dokonce začínám být přesvědčený, že tvoříme jeden celek, který tato planeta nutně potřebuje. Kdyby se nám podařilo shodnout se aspoň v něčem, dokázali bychom velké věci. Teď však musíme pomoct Jelly čelit nebezpečí."

„Chcete tím říct, že naši pomoc přijme?"

„Bude to o něco složitější a zároveň jednodušší. Jakmile zjistí, tedy fyzicky pocítí, že dokážeme zabránit Sibiřanům, aby ji zničili, získá představu o naší síle a tu pomoc přijme. Jinak to nepůjde, vysvětlit jí to nedokážeme."

5

V článku o Concrete Station převzal profesor Marcus pasáž publikovanou už v brožurce, kterou Gus našel u počítačového technika Jaxella ve Stanley Station. Potom následovaly značně složité a chvílemi nepochopitelné výklady, z nichž vyplynulo, že Concrete Station nemůže ležet nikde jinde než v Indické propadlině.

Slovo „Concrete" musí být chápáno s úzkostlivou pozorností, nebo/může mít několik významů. V průběhu staletí angličtina poklesla a vstřebala do sebe mnohá německá, francouzská, španělská, čínská a další slova a výrazy. Musíme se proto vrátit o desítky let zpět a jednotlivé významy vysvětlit. „Concrete" znamenalo „pevný" nebo také „cement" neboli „beton". Dnes k tomu můžeme přidat i význam „skutečný", „reálný", ne-li přímo pojem „každodenní".

Nic však není méně všední (každodenní) než ona úžasná stanice, ztracená někde v hlubinách Indické propadliny. Concrete zdůrazňuje myšlenku pevnosti, stálosti, protože v propadlině kraluje mořský ledovec a pevné body pevninského ledovce jsou ty nejvzácnější na světě. To zaprvé. Myslím však, že ta stanice je vybudovaná z betonu, který byl kdysi nesmírně pevným materiálem. Na povrchu naší planety se už téměř nepoužívá, kromě zanedbatelných výjimek. Naproti tomu se používá v šachtách dolů nebo při stavbě tunelů pod ledem, jako je například známý Severojižní tunel, který staví Panamerická. od jednoho pólu ke druhému.

Představa betonu nás přivádí k myšlence, že Concrete Station je jedinečným místem na povrchu naší zmrzlé Země. V rozporu s příkazy a pravidly, vnucenými Dohodami New York Station, které tak přísně kontroluje Komise pro dodržování dohod NY Station (KDDNYST). Jde-li v tomto případě o výjimku, je to zároveň i zázrak. Jak může Concrete Station dál existovat navzdory všem zákazům a komisím vykonávajícím dohled? Už jen z tohoto důvodu si zaslouží své místo v katalogu pozoruhodných sídel.

Můžete namítnout, proč by stanice postavená z betonu měla opovrhovat všemi našimi zákony? Protože beton se rovná nehybnost. Zatímco většina dalších pozoruhodných stanic je úzce spojena se zákony železniční společnosti, Concrete Station je jediná svého druhu, neboť je navždy svázána s pevninským ledovcem. Nepochybně to je jen malý ostrov ztracený v bývalém Indickém oceánu. Její stavitelé však nepoužili betonu jen z pouhé škodolibosti, aby způsobili vrásky KDDNYST, nebo z touhy po originalitě.

Stanice je nepochybně stará několik století a pochází ze slunečné doby, kdy Zemi ještě nepokrývaly mnohametrové vrstvy ledu. V tom případě musí být celá ukrytá pod desítkami metrů silné vrstvy ledu, a tudíž neviditelná na povrchu nedozírné pláně Indické propadliny. Přesto ji někteří viděli, byli v ní. Musí tedy existovat tajná železniční trať, která vede přímo tam; nejdříve je však třeba najít výhybku, která je jakousi bránou do ní.

Různá svědectví se shodují. Například svědectví muže jménem Mervil, který zemřel už před padesáti lety a který stanici popsal na stránkách jednoho časopisu, v tehdejší době ilegálního. Ten pornografický plátek se jmenoval Q a otiskoval kopie starých fotografií, zobrazujících nejrůznější neřesti a nechutnosti, dokonce i sodomii se zvířaty. Občas se v něm objevil i nějaký text. Ten Mervilův popisoval sexuální radovánky, jaké okusil právě v Concrete Station s nádhernými bytostmi. Mervil podal svého druhu popis muslimského ráje s odaliskami i posvátnými pannami zaslíbenými věřícím. Velmi dlouho jsem pátral po totožnosti tohoto autora a mohu odpovědně prohlásit, že nikdy nebyl

muslimem, a že dokonce jakékoliv náboženství u něj vzbuzovalo posměch.

Usuzuji z toho, že Mervil cítil potřebu o Concrete Station mluvit, zanechat nějaké svědectví, a že k tomu použil tohoto ubohého škváru, i když tím riskoval, že zkreslí pravdu. Avšak můžeme mu to vyčítat? Prostřednictvím pornografických popisů vykreslil množství zajímavých detailů o životě té zvláštní stanice. Stručně uvedu několik z nich, než přejdu k dalším svědectvím cestujících, kteří se také do Concrete Station dostali.

Mervil se ze všeho nejdříve zmiňuje o horku, které na onom místě vládlo; dalo se tam prý žít skoro bez oděvu, jako ve skleníku. Všude bylo nepřeberné množství potravin a úžasné pohodlí, naprosto neznámé v naší současné civilizaci. A konečně kromě radostí těla mluví Mervil i o radostech intelektuálních, aniž je však specifikuje.

Celá pornografická část byla jen nutnou daní, aby text mohl vůbec vyjít, byla k němu uměle přidána. Mervil nepotkal žádné odalisky ani se neoddával žhavým objetím.

Poslední poznámka profesora Marcuse byla v naprostém rozporu s článkem, který vyšel ve zmíněné brožurce, kniha však byla vydána o několik let později a profesor se mezitím mohl nad věcí zamyslet a změnit názor.

Gus se chtěl znovu pustit do napínavé četby, ale zdálo se mu, že se něco otřelo o zasouvací dveře jeho kupé. Teď už měl stále po ruce pistoli - v případě, že by se Tarphysové odvážili pronásledovat ho až sem do knihovny. Taky by se mohlo stát, že ho budou chtít od Voltanchána koupit. Říkalo se, že chán potřebuje peníze.

Počkal ještě pár minut, než se znovu pohroužil do četby. Měl trochu obavy, že při napínavé četbě přestane vnímat zvuky a stane se tak příliš zranitelným.

Že by Concrete Station byla mauzoleem uchovávajícím lidskou kulturu a civilizaci z doby předledové? Mohli bychom si to myslet, kdybychom se spolehli pouze na Mervilovo svědectví. Naštěstí se mi však dostal do rukou další text, tentokrát z časopisu pro lovce tuleňů v oblasti Indické propadliny. Tento neuměle tištěný měsíčník, který vycházel po dobu pěti až šesti let zhruba před třiceti lety, přinášel informace o dobrých rybářských oblastech a bohatých lovištích i o prodejních cenách ryb na různých trzích Indické propadliny.

I když jsem od narození šťoural a zajímá mě snad všechno, s tímhle časopisem Seal jsem měl ohromné štěstí. Nikdy by mě totiž ani nenapadlo se do něj začíst. Začal jsem se o něj zajímat teprve na základě nějakého zákazu, na kterém trvala KDDNYST. Stěží dokážu vylíčit, jak těžce jsem získával oněch třiašedesát čísel, která dnes vlastním. Nakonec jsem je dostal od jednoho starého lovce tuleňů výměnou za bednu kořalky.

Jakýsi Lyaron v časopise tvrdil, že objevil skutečné eldorádo pro lov tuleňů někde v oblasti Indické propadliny. Ovšem dal si dobrý pozor, aby neprozradil jeho zeměpisnou polohu. O hodnověrnosti jeho vyprávění by bylo možné pochybovat, kdyby se v některých bodech neshodovalo s Mervilovým líčením.

Dám teď slovo Lyaronovi:

Jednoho dne jsme s naší partou narazili na výhybky, podivně ukryté pod dvoumetrovou vrstvou ledu. Byla to úplně hloupá náhoda, jak už to někdy bývá. Naše stará dobrá tažná lokomotiva se porouchala. Určitě znáte tenhle starý typ lokomotiv: obytný prostor je umístěný nahoře nad kotlem a je tam stále krásně teplo. Unikala nám pára a museli jsme zastavit na jedné vedlejší trati (nemyslete si, že vám prozradím její jméno). Pára unikala stále víc a silný proud tryskal po levé straně stroje. Museli jsme počkat, až bude všechna pára pryč, a teprve potom jsme mohli začít s opravou. Vzpomínám si, že jsme skoro dvě hodiny hráli karty, dokonce i to, že ten podvodník Feel vyhrál.

Když jsme vylezli ven na mořský ledovec, spatřili jsme díru, kterou vyhloubil proud unikající páry, a na jejím dně výhybku. Musím ještě říct, že ta vedlejší trať je celé stovky kilometrů lemována nahromaděnými ledovými krami, dva až pět metrů vysokými. A k tomu ještě ty výhybky! Feel vylezl na hromadu ker a zakřičel: „ Chlapi, tady po straně to pokračuje! Je to, řek bych, krásná trať, míří si to rovnou na sever.“ Byla to pravda. Nejdřív jsme dodělali opravu a pak jsme vyhloubili cestu v ledové kře, otevřeli jsme výhybku a hybaj na sever. V každém případě jsme neměli na vybranou, už celé týdny jsme hledali tuleně, protože zásoby oleje v cisternách pomalu, ale jistě klesaly. Ostatně s vodou jsme na tom nebyli o moc líp.

Mysleli jsme, že tam někde narazíme na tulení díru, ale museli jsme překročit náš bod návratu, teprve potom jsme tuleně našli. Víte, co to je bod návratu? To znamená, že už nemáte dost paliva na zpáteční cestu. Riskovali jsme zkrátka, že tam zůstaneme.

Nakonec jsme tam dojeli. Jen si představte vnitřní moře s miliony tuleňů a na jeho břehu stanici. Tedy žádnou obyčejnou stanici pod skleněnou kupolí. Vypadalo to jako velký bílý kvádr se skly na palec silnými.

Byli jsme z toho celí pryč. Kam jsme se to vůbec dostali? říkali jsme si. A navíc cestu dovnitř otevírala taková velmi podivná přechodová komora, řeknu vám, že všichni tři jsme měli děsný strach. Feel a já jsme se vypravili dovnitř, zatímco San zůstal pro všechny případy v mašině u řízení. Brány komory se rozevřely a zase za námi zavřely. Když jsme se však otočili zpět, otevřely se znovu, a to nás trochu uklidnilo.

Uvnitř bylo neuvěřitelné horko. Vůbec se to žádné stanici nepodobalo. Koleje končily hned na konci přechodové komory a pak už tam byla jen nástupiště, ale bez kolejí, líp to bohužel popsat neumím. To teplo nejspíš ohřívalo i mořský ledovec. Jak jinak by tam vzniklo vnitřní moře s tak pěkně vykrmenými baculatými tuleni? To určitě díky herynkům, kterých tam taky musely být mraky.

Viděli jsme velké sály, podivné stroje a taky promítačky. Spousty filmů v docela malých krabičkách, které se vám vešly do dlaně. Byla jich tam spousta a některé byly opravdu moc pěkné - nahaté holky a vůbec takové ty sprosťárničky.

Gus se usmál. Tak tohle Mervil viděl: filmy, obyčejné filmy. Nikdy se nezúčastnil žádných orgií a ten prostý lovec tuleňů byl upřímnější než on. Nebo měl ten Mervil spisovatelskou žílu... Ano, to spíš. Gus se zadíval překvapeně na dveře. Při četbě, která ho plně zaujala, přestal vnímat okolní svět a vůbec si nevšímal tichých zvuků na chodbě. Připadalo mu, že někdo chodí po spojovací chodbě. Hodinky ukazovaly dvě hodiny ráno. Kdo by se ještě v tuhle dobu procházel po knihovně? Kavárny a jídelny byly už nejméně dvě hodiny zavřené a krámkaři dávno spali v koutku

vyhrazeném jejich stánku.

Váhal, má-li se znovu pustit do četby. Lyaronův popis byl tak živý, tak přesný a realistický, že se bál nechat se unést do úplně neznámého světa podivné stanice, kde koleje končily u vstupní přechodové komory.

Vstát a opustit teplé lehátko se mu taky nechtělo. Dobře věděl, že v noci je všude zima. Ostatně KRA byla jen málo vytápěná i ve dne, prý kvůli knihám, teplo by jim mohlo uškodit. Nakonec se rozhodl znovu se pustit do četby, ale umínil si, že zůstane ve střehu.

Nejúžasnější objevy jsme však udělali s jídlem. Bylo tam úplně všechno, ovšem uchované v ledu a technikou, kterou neznáme. Jídlo bylo zabalené do jednoduchých průhledných sáčků, skrz které byly ty dobroty nádherně vidět, a že jich tam bylo! Do nejdelší smrti na to nezapomenu. Byly to vážně úplné lahůdky. Taky tam byla spousta pití. Různé kořalky a taky to, čemu se říká víno. Co se mě týče, já víno neznám. Vím, že se dá pít v děsně drahých a módních podnicích, dokonce jsem ho jednou okusil, ale nechutnalo mi. Zato Feel, který kdysi vedl rozmařilý život, mě ubezpečil, že vína, která jsme tam našli, jsou skvělá. Rád jsem mu to věřil, protože to jejich pivo, to bylo přímo božské.

Všechno jsme to pěkně prozkoumali a potom jsme došli pro Sana, aby to všechno viděl taky. Nacpali jsme se k prasknutí a opili se tak, že to, co jsme zažili potom, nám připadalo jako sen. Úplně na mol jsme se vypravili prohlédnout si zbytek té podivné stanice a narazili jsme na moc zvláštní lokomotivy. Nedokázali jsme se shodnout na jejich počtu. Já tvrdím, že tam byly tři, ostatní jich viděli šest, ale to nejspíš proto, že viděli všechno dvojmo. Ty lokomotivy vypadaly jako obrovské raketové střely. Střely o velikosti pětisettunové lokomotivy. Nejmíň. Ne, vážně nepřeháním, na tom jsme se všichni shodli.

Stály nehybně na konci stanice na světelných kolejích, které zářily. To je taky pravda. Všichni tři jsme viděli světélkující koleje, zářily jako neon. Přesně tak jako neonové. Dokonce jsme si na ně opatrně sáhli a nespálili jsme se. San se tam dokonce pozvracel a nás s Feelem to dost šokovalo, protože všude bylo úžasně čisto. Ten San je vážně číslo, nic mu není svaté, ale on za to vlastně nemůže, vždycky žil jako vagonový povaleč.

Při této poznámce se Gus usmál a probral se ze snění. Z vedlejšího stolku si vzal sklenici a dlouze se napil. Z popisu radovánek v Concrete Station mu vyschlo v krku.

Ještě musím poznamenat, že jsme narazili na další lokomotivy a dokonce drezíny, ale to bylo blízko přechodové komory, kde končily koleje. Bylo tam něco jako depo a stroje, které dobře známe. Samé staré kraksny, kromě jedné, bezvadně udržované drezíny. San, který byl kdysi mariňák, už nevím, ve které Společnosti Federace, nám tvrdil, že to je velký člun patřící bojové jednotce, a my jsme mu to věřili.

Nechtělo se nám tam spát, a tak jsme se vrátili do naší staré dobré tažné lokomotivy, která na nás na druhé straně čekala a klidně odfukovala. Řeknu vám, že jsme byli moc rádi, že tam je, ta stanice nám přese všechno naháněla strach, hlavně ta podivná tvrdá bílá hmota, ze které byla postavena. Prý je to beton, jak jsem se později dozvěděl. Vzal jsem si totiž s sebou malý vzorek, ušťípl jsem ho pomocí kladiva a majzlíku, ale dalo mi to práci, protože ten beton je pěkně tvrdý.

Pak jsme lovili jako pominutí, naplnili jsme všechny zásobníky a upalovali jsme pro další a další cisternové vagony, snad pro celý konvoj. Ale nedopadlo to dobře. Feela zatkli, vlastně ani nevím kvůli čemu, a San se nechal zmrzačit v nějakém pajzlu tak dokonale, že je možná ještě teď v nějakém nemocničním vlaku, ledaže by se vrátil ke starým dobrým zvykům vagonového povaleče.

A ptáte se, co já? Po celá léta jsem se snažil znovu najít ty zvláštní výhybky. Polohu jsme si zaznamenali správně, o tom není pochyb, ale v těch končinách kompas přímo blázní a nedá se na nic spolehnout. Nejspíš jsme měli přesně počítat kilometry od poslední stanice, je vzdálená dobrých osm set kilometrů, ale k tomu bych potřeboval složité přístroje, na které nemám peníze. A taky detektor kovu, kvůli výhybce. Ledové kry, které lemují vedlejší trať, se stále pohybují, zvedají se nebo se bortí vlivem silných větrů, které v té končině foukají.

Už to bude pěkných pár let, co se to stalo. Musel jsem toho hledání nechat a pracuju teď v továrně na rozpouštění tuku. Vyprávěl jsem tu historku jednomu kámošovi a ten upozornil chlápky z magazínu Seal, tak jsem získal aspoň pár dolarů za autorská práva na tuhle podělanou výpravu.

Rozhodně však nemůžu upřesnit jméno té vedlejší tratě, protože všechny informace jsem prodal jednomu chlápkovi, kterého to hrozně zajímalo. Byla to pěkná sumička, chtěl jsem ji investovat do jednoho všivého obchodu. Ten chlap se tam určitě vypravil. Pokud měl štěstí a našel ty zatracené výhybky, tak se mohl pokochat pohledem na vnitřní moře, betonovou stanici a ty nádherné, pohádkové lokomotivy, čekající na světélkujících kolejích.

Profesor Marcus ještě dodal, že Lyaron zemřel brzy po vytištění svého příběhu. Byl zavražděn ranou nožem do zad a jeho vrah nebyl nikdy vypátrán ani dopaden.

Gus byl dojatý k slzám, tragický konec vypravěče se ho velice dotkl a pomyslel si, že ten násilný konec byl možná spjat s publikováním důvěrných informací o Concrete Station. Seal byl sice časopis, který vycházel jen v malém, omezeném nákladu, ale i to zřejmě stačilo, aby na sebe upozornil zloduchy, jakými Tarphysové nepochybně jsou. Jejich úkolem jistě bylo zajistit, aby se takové důvěrnosti nedostaly na veřejnost. Ano, právě tahle rodina námezdních vrahů, která vykonávala svou pochybnou úlohu už víc než jedno století, byla nejspíš původcem Lyaronovy smrti.

6

Spisovatel Ruanda by se byl rád vrátil do Kaempolisu, ale zdálo se, že prezident Kid se bez něho nemůže obejít. Už podruhé společně odjížděli na cestu v osobním speciálu šéfa Společnosti Mořského ledovce.

„Sibiřanům se podařilo najít způsob, jak zmenšit rosolovitou hmotu té nestvůrné améby," oznámil Kid jednoho rána spisovateli.

Ruanda, kterému říkali R. a který také tímto pseudonymem podepisoval své romány a divadelní hry, dal najevo své

překvapení.

, Jak se jim to podařilo?“

„Našli nový kmen bakterií. V této oblasti vědeckého výzkumu nemají Sibiřané konkurenci, říká se dokonce, že dokážou pomocí bakterií reprodukovat například i kovy. Nám se zatím podařilo získat jen pryskyřice, ale i to pro nás znamená mnoho. Teď už dokážeme vyrobit libovolně dlouhé koleje, které nepodléhají naprosto žádným změnám ani vlivem teplotních rozdílů. Máme v plánu, že vyrobíme pokladač kolejí, který bude přímo napájen mohutnými bateriemi těchto bakterií. Z jejich líhně vyjdou kolejnice i s pražci, možná dokonce i celá síť pro potřeby telekomunikací a vedení elektřiny. Panameričané na tom také pracují, ale sledují naše pokroky s velkým zájmem.“

„Vídáte se s lady Dianou?“

„Občas.“

Slavný Viadukt protínající Pacifický mořský ledovec stále rostl a natahoval se na východ, dosáhl už délky 6500 kilometrů. Jeli po tom uměleckém veledíle průměrnou rychlostí a Ruanda přitom navštěvoval kolonie nových osadníků, které se usídlily na vedlejších větvích. Některé z nich začínaly mít úctyhodné rozměry a táhly se směrem na sever na vzdálenost víc než sto kilometrů.

„Proč je nestavíte taky jižním směrem?“

„Lady Diana zpochybňuje naše hranice a momentálně si ji nechci znepřátelit.“

„Jestli se Sibiřanům podaří zničit Jelly a s ní i Obnovitele, myslíte, že toho využijí, aby obsadili to obrovské území, které vlastně patří vám?“

„A které je nesmírně bohaté, neboť - jak nedávno odhalila Yeuze - tam leží neuvěřitelné množství tuleních kožešin a slonoviny, které vyvrhla ta nenasytná améba. Miliony dolarů, které nám patří. Jenomže Síť 160. poledníku není bohužel dostatečně dlouhá a nedosáhne do té severní oblasti dřív než za deset let, možná ještě později. Zřejmě jsem neměl vsadit na východní oblasti, ale soustředit svůj postup směrem na sever a dobýt to obrovské bohaté území místo zdejšího východního, které je tak nejisté a podléhá neustálým změnám.“

Pacifický mořský ledovec se v těchto oblastech neustále pohyboval. Téměř všude se rodily sopky, které ohřívaly mořskou vodu. Obrovské masy ledu tížily zemskou kůru a stlačovaly vodní masy oceánu.

„Dovolím vám nahlédnout do jednoho státního tajemství,“ řekl jednou večer s vážnou tváří Kid.

„Podívejte,“ ohradil se překvapený R., „nestojím o to. Už jednou jste mi málem svěřil jiné tajemství, o něž se dělíte s lady Dianou a ostatními šéfy velkých Společností... Zastavil jste se včas. Naštěstí. Vůbec nestojím o to být zasvěcen do takových věcí.“

Kid se křečovitě usmál a nabídl mu pití. Ruanda si všiml, že zvláštní vlak teď ujíždí po vedlejším, pouze jednokolejném viaduktu. Usrkával však svůj nápoj a čekal, co bude dál.

Asi za hodinu zastavili na samém konci boční větve, dlouhé asi čtyřicet kilometrů a dosud neobydlené novými osadníky.

„Zůstaneme tu na noc, zítra ráno vás nechám vzbudit před úsvitem.“

Když nazítří ještě v polospánku R. vyšel ven do té příšerné zimy, zachvěl se hrůzou. Octli se na nekonečném mořském ledovci, jejich vlak stál na posledním kousíčku viaduktu, na konstrukci, která vzbuzovala jen málo důvěry. Všude kolem vládlo mléčné šero. V téhle oblasti se rozednívalo jen velmi pomalu.

„Musím vás požádat o naprostou diskrétnost, jak jistě pochopíte. Všimněte si, že tenhle vyčnívající úsek mostu je velkou překážkou pro velryby, které se snaží dostat do jednoho z velkých vnitřních moří jižně odsud.“

„A co tedy dělají, plazí se snad?“

Kid neodpověděl a hodnou chvíli se mlčky procházeli sem a tam. Přinesli jim termosky s horkou kávou, kterou pili pomocí brčka zasunutého pod ochrannou kuklu, což nebyl žádný požitek.

„Jsou tady,“ zvolal Kid a natáhl ruku směrem k severu. „Už se blíží.“

R. hledal zvířata nejdřív dole na mořském ledu, ale potom zvedl hlavu a spatřil je. Bylo jich aspoň šest, ne, osm, a letěla dost nízko.

„To se mi snad zdá...,“ řekl si tiše pro sebe.

„Nezdá.“ Kid zachytil jeho slova. „Brzy to už nebude žádné státní tajemství, protože tento úkaz pozorovalo čím dál víc svědků.“

„Poletí nad námi... Bože, to je krása, znovu použít tohoto slovesa v jeho původním, archaickém významu! V naší době mohou letět leda události a čas, anebo my se dokážeme povznést nad nepříjemné dotazy.“

Velryby se vznášely a pohyb jejich obrovské ocasní ploutve je poháněl pomalu kupředu.

„Stíny, které v noci děsily Titanpolis, se už neobjevují..., nikdy,“ zašeptal Kid. „Jezdím sem často... Pokaždé doufám, že jedna z nich přistane a vystoupí z ní Rewa... Říkala mi Dož, ale nikdy jsem se nedozvěděl, co to slovo znamená. Je to moc krásná malá holčička a já doufal, že si ji ponechám u sebe... Ale Velrybí lidé se pro ni vrátili a žena, která se mnou po celá léta žila, odešla s ní... Zůstal jsem sám.“

„Všechny velryby přece nejsou 'obydlené'.“

„To jistě ne... Velrybích lidí není mnoho... Žijí v symbióze uvnitř těl nanejvýš stovky velryb a mezitím se tisíce těchto zvířat už naučily létat, díky heliovým filtrům... Nicméně nepřestávám doufat.“

Za prvními velrybami přelétala další, mnohem větší formace. Oba muži zůstali venku skoro dvě hodiny a pozorovali obrovské kytovce, jak se vznášejí nad ledovou plochou. Povrch jejich hladkých těl byl místy poznamenán stopami bojů s velkými šelmami nebo přítomností parazitů.

„Myslím, že už jsou všechny,“ ozval se konečně Kid. „Tentokrát mě na jejich přelet upozornili včas, ale někdy musím čekat celé týdny, než se mi podaří zúčastnit se tohoto nádherného divadla.“

Oba se vrátili do zvláštního vlaku.

„Musel jsem Rewu obětovat. Obyvatelé Titanpolisu byli příliš vystrašení přítomností těch obrovských stínů, které se v noci vznášely nad hlavní kupolí města... Od té doby si zoufám... Vložil jsem do toho dítěte velké naděje.“

7

„Yeuze, prosím tě, nedívej se tak na mě. Vím, že jsem zase ztloustla a brzy budu vypadat jako ta hora masa lady Diana. Ale co mám dělat, když mám problémy, uklidňuju se jídlem, a můžu ti říct, že právě teď mám děsný starosti.“

Yeuze přišla navštívit Flou Sadonovou, aby se s ní rozloučila před svým odjezdem domů, do Společnosti Mořského ledovce. Velvyslankyně přišla pozdravit neoficiální prezidentku správní rady Transevropské společnosti. Až dosud správní rada nebyla schopna jmenovat žádného prezidenta a Floa zastávala tuto funkci z titulu největší akcionářky Společnosti. Ve skutečnosti došlo k přímé uzurpaci mocenských práv, ale hlavní akcionáři se o to jen pramálo zajímali. Sami byli příliš staří nebo zaneprázdnění svými neřestnými radovánkami a užíváním svého pohádkového bohatství. Dokonale jim vyhovovalo svěřit někomu jinému právo i povinnost rozhodovat.

„Jen to nepřeháněj,“ pokárala ji Yeuze. „Měla by sis trochu dávat pozor, to by úplně stačilo.“

„Podívej, jak hrozně mi narostla prsa,“ zakňourala Floa a odhalila hruď.

Měla pravdu, její bělostná ňadra se drala ven z šatů ještě víc než kdysi.

„Nemám ani čas zajít si do klubu trochu si zaplavat a opálit se. Tak ty ses rozhodla, že mě opustíš? Zrovna když jsem v tak nezáviděníhodné situaci.“

„Vyhostila jsi novináře Kaina příliš rychle,“

„Bylo to tak lepší.“

„Mohl ještě vypovídat, svědčit proti Vicrovi, tvému vrchnímu Výhybkáři... Chystají světové spiknutí, spousta důležitých tajemství je totiž silně ohrožena a hrozí jejich prozrazení... Situace se jim vymyká z rukou čím dál víc a k válce přece jen nemohou sáhnout, tedy alespoň v této části světa.“

Floa vzala Yeuze kolem pasu a táhla ji k pohodlné hluboké pohovce. Rozpačitá Yeuze nevěděla, co má říct. Obě se společně svalily do měkké náruče gauče.

„Vrátíš se? Po dvou měsících dovolené, jak jsi říkala?“

„Myslím, že ano, ledaže by si Kid vybral někoho jiného.“

„Potřebuju tě cítit blízko u sebe,“ zašeptala jí do ucha Floa s rozechvělou upřímností, i když možná trochu hranou. Na nerozhodnou Yeuze to však účinkovalo.

Floa ji hladila konečkem prstů tvář a Yeuze slastně přivřela oči.

„Ten proces odložíme. Mám tajná jednání s lady Dianou. Potřebuju potraviny a energii a ona zas potřebuje klid zbraní. Víš, že bratr Petr odjel spěšně do Nového Říma? Papež je na tom prý moc špatně. Je veřejným tajemstvím, že bratr Petr je neústupný duchovní, který bude tvrdě bojovat proti nepřátelům církve, a především proti novému dogmatu, které pustili do oběhu Sibiřané.“

„Tak ty taky,“ vzdychla Yeuze. „Taky jsi o tom už slyšela.“

„Jako všichni... Dochází ti to? Co kdyby se dokázalo, že papežové úplně zmizeli z povrchu zemského na dlouhých dva tisíce let?... Kdyby vyšlo najevo, že někdo falšoval historii?...“

Yeuze si náhle vzpomněla na malou skupinku lidí, kteří se oddělili od oficiální církve a vytvořili jakési nové schizma velebící památku Řehoře XVII., papeže známého z doby Velké ledové paniky, který údajně žil na sklonku svého života velmi skandálním způsobem. Říkalo se jim Gregoriáni a dost možná byli jeho přímými potomky. Třeba vlastnili nějaké doklady, listiny či jiná svědectví, která mohla dokázat pravdivost sibiřského dogmatu. Ještě nedávno by vůbec neváhala a okamžitě se mezi ně vypravila, ale v této chvíli nemyslela na nic jiného, než jak se dostane do Gravel Station.

„Informovali mě, že cestuješ jako každý jiný, jenže v luxusním kupé. Jedeš sama?“

„A koho bych tak podle tebe měla brát s sebou?“

„Ale myslela jsem na Assouda, toho afrikánského obra. Byla bych šťastná, kdybys mi pomohla se ho zbavit, začíná být na obtíž. A pak, v posteli to s ním musí být zážitek, nemám pravdu?“

„O tom nic nevím.“

„Ale jdi, jen se nedělej!“

„Ne, vůbec ne, je to pravda.“

Floa jí přejela po ústech ukazováčkem a náhle jí ho zasunula mezi rty. Yeuze se dívala před sebe na obrovskou starodávnou tapiserii, kde pastýři hráli na flétnu pro radost krásných dam v dlouhých těžkých šatech s nestydatými výstřihy.

„Nikdys to s ním nezkusila? Škoda. Už ho mám dost, moc si dovoluje.“

„Rekonstruuje Lien Ragův život, co se ti na tom nelíbí?“

„Zachází příliš daleko. Hrozí mu, že nakonec skončí jako Zeloy.“

To už bylo příliš. Yeuze se probrala ze slastné zemdlenosti a posadila se zpříma.

„Nebude vždy po ruce nějaký ke všemu ochotný Vicra.“

„Zatím mu nikdo nic nedokázal.“

„Ty máš z toho procesu strach?“

Floa vydržela její pohled bez mrknutí. Potom velice pomalu vytáhla ukazováček z Yeuziných rtů a vložila ho do vlastních úst a s necudným mlaskáním ho cumlala.

„A co když za tím vším jsi ty? Možná proto tě Výhybkáři a lady Diana chtěli zneškodnit.“

„Otravuješ mě,“ zamručela Floa, „nechceš se radši milovat? Dala jsem příkazy, nikdo nás nebude rušit, budeme mít klid.“

„Dokonce ani kdyby Výhybkáři vyvolali puč?“ neodpustila si Yeuze. Měla chuť odejít, ale věděla, že by toho litovala.

„Uvidíme se ještě, drahoušku?“ zašeptala Floa a svalila se na ni, čímž přinutila Yeuze sklouznout dozadu. „Nejsem si tím tak jistá. Vím, že jsem udělala spoustu chyb, ale všechno se zas urovná.“

„Nebo zaplatí?“

Floa přitiskla rty na její a vsunula jí jazyk mezi zuby. Yeuze cítila, jak se pomalu propadá do dobře známé slastné závratě. Floa ji hladila s nebývalou chtivostí. Obvykle bývala něžnější. Yeuze měla pocit, jako kdyby její transevropská přítelkyně chtěla hodně rychle dosáhnout velmi intenzivního vrcholu, jako před katastrofou. Sklouzla Yeuze k nohám, hbitě jí vsunula ruce pod šaty a neurvale jí roztáhla stehna. Pak si hlavou razila cestu mezi stehny až k jejímu klínu a Yeuze zasténala.

Floa, ještě nahá, došla pro láhev šampaňského, které získávali z vinné révy, velmi nákladně vypěstované ve sklenících. Podala Yeuze štíhlý pohár. Ta dosud nechápala, jak se dostala, rovněž úplně nahá, až doprostřed velkého perského koberce, který pokrýval rozlehlý salon.

„Chtěla bych být chlapem, abych se s tebou mohla doopravdy milovat,“ řekla Floa, když sklouzla na kolena vedle ní. „A taky abych bojovala proti těm, co mě pronásledují a otravují. Jestli papež umře a bratr Petr usedne na stolec svatého Petra, jsem ztracená. Bytostně mě nenávidí, považuje mě za ztělesnění zla. Víš, stejně si myslím, že právě on má na svědomí zmizení Liena Raga. Metaři Věčného života často jednali s Neokatolíky a dělali za ně špinavou práci.“

Yeuze pomalu usrkávala šumivý nápoj a jen roztržitě jí naslouchala. Floa ji popadla za ramena a zatřásla s ní:

„Slyšelas? Svěřuju ti tady tajemství, které bych neměla ani vyslovit, a s tebou to ani nehne!“

„Mysleli jsme si to přece.“

„Kdo my?“

„Všichni, kdo Liena Raga milovali. A co se na tom změní?“

„Bratr Petr se ho bál, hrozně se ho bál, stejně jako jistého Harla Merna a vůbec všech, co se šťourali v dějinách papežství. Začínám si myslet, že Sibiřani mají pravdu a že žijeme v téhle době ledové už dobrá dvě tisíciletí, přesně dva tisíce tři sta šedesát dva let... Ve Vatikánské knihovně by se určitě našly důkazy... Teď by se hodila nějaká barbarská invaze jako kdysi, divoké hordy vzešlé z nicoty, plenící bohaté fondy kolektivní paměti národů. Konečně bychom se dozvěděli, jak to vlastně všechno je... Jak jinak si vysvětlit Zrzavé, ty mutace živočichů...“

„My jsme se přece nikdy nepřizpůsobili životu v třeskutém mrazu, ani za těch třiadvacet století,“ upozornila ji Yeuze a dolila si další sklenku lahodného nápoje.

„Kdy odjíždíš?“

„Pozítří, mezinárodním rychlíkem, který směřuje přímo do Australasijské.“

„Vyhneš se Afrikánii?“

„Spíš Středomořskému ledovci. Říká se, že led už stěží udrží tíhu vlakových souprav a že brzy budou všechny přímé linky přerušeny.“

„Já vím, na některých místech se prý zvyšuje teplota o jeden stupeň každých šest měsíců, ale dost se to liší.“

Floa se posadila naproti Yeuze, propletla své nohy s jejími a palcem u nohy jí hladila klín.

„Ještě bych si dala říct...“

„Ne,“ řekla Yeuze pevně, „mám ještě další schůzky, musím se připravovat na cestu, nákupy...“

„Nákupy, tady? V koncesi, kde chybí snad všechno?“ uchechtla se Floa. „To vážně přeháníš.“

„Víš moc dobře, že s penězi tady dostaneš všechny potřebné věci, i ty nejluxusnější.“

Yeuze se začala oblékat a Floa se zhluboka napila přímo z láhve. Pozorovala Yeuze, jak chodí sem a tam v obrovském salonu, který zaujímal plochu několika vagonů. Floin palác zabíral dobrých deset kolejí, ale v případě nutnosti byl schopen pohybu, sice pomalého, ale přece jen.

„Řekla bych, že jsi rozechvělá, jako by ses chystala na nějakou schůzku. To tě tak rozpaluje pomyšlení na Ruandu?“

„Dobře víš, že ne.“

„Tak Kid? Říká se, že trpaslíci ho mají...“

„Nebuď pořád tak frivolní...“

„Tak kdo tedy? Takhle rozčilenou jsem tě poznala, jen když jsi spěchala za Lienem Ragem... Mým prostřednictvím se vlastně miluješ s ním, protože já jsem s ním často spávala. Nesnažíš se ho najít tak trochu v mém těle?“

Yeuze šla posbírat své kožešiny, Floa ji objala kolena a s obdivem se na ni zadívala.

„Já tloustnu, ale ty zůstáváš mladá, úžasně mladá, jsi nádherná. Kdyby se po deseti letech vrátil, nemohl by říct, žes zestárla.“

„Jak by se mohl vrátit?“ ohradila se Yeuze, znepokojená tou náhlou jasnozřivostí. Floa byla bystrá pozorovatelka, to se muselo nechat. „A pročpak ne? Já zrovna jsem na jeho smrt nikdy moc nevěřila.“

8

Někdo lehce zaťukal na zasunovací dveře kupé. Gus nesmírně opatrně, se zbraní v ruce otevřel. Oliern vklouzl dovnitř, Gus ho v té černé umělé kožešině málem nepoznal.

„Vy jste ozbrojený? Hledají vás...“

„Kdo?“

„Řekl mi to nějaký stařec, prodává čaj a sladkosti ve stánku. Musíte rychle pryč z tohohle kupé.“

Démonolog přešel kupé a otevřel kulaté okno. Dovnitř se dral ledový vzduch.

„Musíme vylézt tudy a dostat se do oddělení archeologie, znám tam někoho, kdo nás ukryje."

„Proč nás?"

„Protože se mě to možná taky týká."

„Proč mi chcete pomoct?"

Oliern se k němu otočil s rozpustilým úsměvem. „Představte si, že ta vaše Concrete Station mě taky moc zajímá. Spatřuju v tom nádherný satanský symbol. Do jisté míry to vypadá jako vstup do pekel."

„No, nevím..."

„Teď rychle, musíme zmizet."

Gus si zastrčil knížku profesora Marcuse do kapsy a vyhoupl se pouze silou svých dlouhých paží oknem ven. Oliern mu pomohl přejít na zmrzlé nástupiště na druhé straně.

Šli dlouho, museli obejít celý vagonový komplex knihovny. Gus „běžel" po rukou velmi rychle. Uvědomoval si přitom, že první den, kdy dorazil do KRA, viděl jen její menší část a že plocha, na níž se knihovna rozkládá, je opravdu nepředstavitelná.

„Ještě máme před sebou kus cesty," funěl Oliern, který se zadýchal rychleji než beznohý mrzák.

Pospíchali nocí podél liduprázdných nástupišť. Gus cítil vůni táborových ohňů a opékaného masa, ale možná že se mu to jen zdálo.

„Támhle je to, ta souprava patrových vagonů."

„Oddělení archeologie?"

„Jo. Existuje celá jedna sekce, i když to vyvolává značnou nelibost. Jenomže Voltanchán kašle na zákazy KDDNYST, angažoval dokonce dva Panamerické profesory, aby pátrali po jeho předcích."

Našli otevřenou přechodovou komoru a Gusovi připadalo, že mají až příliš mnoho štěstí a že démonolog možná nebude tak nevinný, jak se dělal. Pomyslel na svou pistoli, jenže teď, když potřeboval obě ruce k „chůzi", by ji stejně nemohl použít.

Ve vagonu bylo příjemně a podlaha byla pokrytá silným kobercem. Vešli do salonu vykládaného vzácným dřevem a zařízeného kulatými sedátky. Seděla tam mladá žena v županu s cigaretou mezi rty.

„Cestující Hiltonová," představil ji Oliern. „Vedoucí oddělení archeologie."

Mladá žena se tvářila přísně, zřejmě to měly na svědomí starodávné brýle, které jí seděly na nose. S udiveným výrazem si prohlížela beznohého mrzáka. Gus cítil, že je podroben nepokrytě tvrdému zkoumání, bylo to nesnesitelné a vzkypěl v něm hněv. Měl chuť se otočit a zmizet.

„Opravdu se jmenujete Ragus?"

„Proč se ptáte?" zavrčel.

„Jste snad nějak spřízněn s Lienem Ragem, slavným glaciologem, který zmizel?"

„Nevím, kdo by to měl být."

„Jmenuje se ve skutečnosti Ragus a já vím, že je váš příbuzný. Nemůžu vám přesně říct, jak jsem se to dozvěděla, ale chci, abyste věděl, že jsem se v Transevropské zabývala výzkumy staré francouzštiny. Potřebuji ten jazyk ke studiu archeologických dokumentů psaných v tomto jazyce."

„Kdo to proboha byl, ten chlap? Furt mi ho někdo předhazuje!"

Cestující Hiltonová se na Guse váhavě zadívala. Možná ji překvapilo, jak se vyjadřuje.

„Víc než rok jsem žil jako železniční tulák a taky jsem tak mluvil. Není to tak dávno, co jsem se znova narodil, chci tím říct, že jsem ztratil paměť. Jednoho dne jsem se probral mezi tlupou Zrzavých, a jak asi víte, jejich slovník a způsob vyjadřování jsou dost... svérázný."

„Promiňte. Víte, že vás hledají Tarphysové? Využili nepřítomnosti chánovy sestřenice a získali povolení k prohlídce knihovny. Slíbili však, že vám neublíží. Odvezou vás do Stanley Station pouze jako zadrženého. Prý jste zabil jistého Pacru, jeho tělo bylo nalezeno ve vagonu s rýží. Byl to Tarphys."

Gus si soustředěně mnul ruce. Navzdory silným rukavicím už nedokázal chodit po ledu tak jako dřív. Prsty a dlaně ho nesnesitelně bolely, když v nich začala opět proudit krev.

„Tady se nemáte čeho obávat."

„Co s tím má společného chánova sestřenice?"

„To ona chrání knihovnu, vytvořila z ní místo azylu, jako ve středověku bývaly v Evropě kostely. Jenže chán je tak hamižný..."

„Znáte Moakiu?"

Cestující Hiltonová se pousmála.

„Je to velice zvídavá žena, která nesnáší tenhle život uprostřed barbarů. Viděl jste cestou ty oběšence? Na městských šibenicích jich visí pětadvacet, zůstanou tam pro výstrahu ostatním několik týdnů."

„Kdo vlastně jsou ti válečníci? Tedy myslím, jestli patří k nějakému etniku?"

„Kdepak. Je to sebranka banditů všech možných ras vedená megalomanem, který se prohlásil chánem, aniž by mu v krvi kolovala jediná kapka mongolské krve. Jeho sestřenice není hloupá. Když si pomyslím, že mu ještě s jedním kolegou vyrábíme rodokmen! Ale co jiného můžeme dělat, když se tu chceme udržet?"

Gus si s překvapením uvědomil, že tahle žena je jedním z těch dvou profesorů, které chán zaměstnává.

„Můj kolega spí. Večer se vždycky napije, špatně snáší tenhle kraj. Kdyby tu nebyla Knihovna ručního archivu, odjel by okamžitě pryč, jenomže tady je největší zdroj pramenů všeho druhu."

„Moakia sem chodila často?"

„Velmi často. Zajímala ji archeologie v oblasti Indického oceánu... Ve skutečnosti je to dost omezená oblast a nemyslím, že by o ní existovalo větší množství dokladů."

„Nemluvila s vámi náhodou o tajemné stanici, která se má nalézat někde v oblasti Indické propadliny?“

„Ach, vy myslíte tu pitomou Concrete Station? No ovšem... Pokoušela jsem se jí vysvětlit, že se jedná o pavědu, pseudoarcheologii. Obávám se však, že se mi to nepodařilo,“ dodala cestující Hiltonová sebevědomě.

9

Liensun byl nucen ustoupit. Kapitán Jem se chystal k odletu se vzducholodí Slunce svobody a všichni Obnovitelé byli odhodláni se s ním vrátit. Juguez musel rozvinout všechny své diplomatické schopnosti, aby zabránil takovému vývoji situace, a Liensun nakonec souhlasil, že vlak plný uprchlíků z Bratrství II dostane povolení odjet na periferii Everest Station.

„Ti lidé potřebují navázat společenský kontakt, vidět obchody, setkávat se s lidmi, posadit se v baru nebo kavárně, najíst se v restauraci. Po celá léta žili izolovaně a vzdáleni od všeho, co znamená normální život. Musíte je chápat.“

„Budou se k Tibeťanům chovat jako k nějakým podřadným lidem.“

„Tomu nevěřím. Často jsme o tom mluvili.“

„Tahle civilizace je velmi starobylá, na první pohled se zdá primitivní, ale bylo by neodpustitelnou chybou považovat ty lidi za hlupáky.“

„Nedojde k incidentům, uvidíte.“

Byla svolána mimořádná provizorní správní rada, jejíž členové dali průchod svým obavám. Tibeťané měli z nově příchozích obavy, vzducholoď, kterou nazývali „Matkou vemene“ - neboť „Vemeno“ byla menší vzducholoď, kterou spatřili jako první, jim naháněla strach.

„Beru si to na zodpovědnost,“ tvrdil pohotově Liensun. „A jestli s nimi opravdu nebudeme spokojeni, přinutíme je odjet. Nicméně ti lidé nám mohou předat své bohaté znalosti. Myslím, že díky jim bychom mohli rychle vyřešit otázku krmiva pro jaky.“

Jaci byli základním zdrojem obživy zdejších lidí. Zvířata dodávala Tibeťanům mléko, máslo, maso i vlnu. Obyvatelé vystačili s chovem tohoto skotu, pěstováním rýže a čaje. Teplo získávali z vydolovaného uhlí, neboť vyschlý jačí trus v krutých mrazech jako topivo nestačil.

„A přijede ještě někdo další?“ zeptal se stařec, který byl majitelem velkého stáda.

„Ještě jedna vzducholoď. 'Babička vemene'. A to už bude všechno. Dohromady dva tisíce osob. Myslíte, že můžete přijmout dva tisíce lidí?“

Raději pomlčel o Slunci světa a o jaderném reaktoru, s nímž počítal jako s hlavním zdrojem energie pro celou Sluneční společnost. Jeden velmi neúspěšný pokus s jaderným reaktorem tady už byl, jeho předchůdce ho raději nechal utopit v říčce pod ledovcem, jen aby zabrzdil rozběhnutou řetězovou reakci. Od té doby vytékala na povrch osmnáct stupňů teplá voda, z níž se kouřilo, a Tibeťané v tom spatřovali projev temných sil.

„Lamové nesestoupili z hor,“ řekl někdo. „Věštba se nenaplnila.“

Liensun zachoval klid. Od doby vlády posledního diktátora byli lamové ukrytí v nejnepřístupnějších klášterech, uchycených na úbočích skalních stěn. Po Helmattově pádu se začalo říkat, že sestoupili do údolí, ale jen několik skupin se přišlo podívat na vzducholoď, zazvonit na zvonečky a zahrát na cimbál. Od té doby se už neukázali.

„Opět sestoupí. Nabídneme jim velké dary a pozveme je, aby s námi sdíleli náš každodenní život. Potřebujeme je.“

„Cizinci nemají žádné náboženství.“

„Možná jen čekají na příležitost nějaké najít. A proč ne právě to vaše?“

„Říká se, že v příští skupině bude i živý bůh Zrzavých lidí. Zbožňujete ho taky? Proč myslíte dvěma způsoby, jako Člověk z Tepla i jako Člověk z Chladu?“

„Toho boha neznám,“ prohlásil Liensun vztekle.

„Neříká se snad, že je to váš nevlastní bratr?“

Takže Obnovitelé už o Jdrienovi mluvili, o jeho stále působícím zázraku, kterým udržuje žravou obří amébu v uctivé vzdálenosti od sídla lidí usazených v jejím lůně. Jeho samotného to bohužel nenapadlo a nejspíš by to taky dokázal, ale v hloubi duše věděl, že mu chybí to nejdůležitější: dostatek lásky a obětavosti pro své bližní. Jen tak by se ten zázrak mohl podařit. Ani se nepokoušel si něco nalhávat. Nebyl Jdrien. Byl také obdařen některými nadpřirozenými schopnostmi, ale nikdy z něho nebude Mesiáš, bůh dobra a soucitu. Liensuna ovládala ctižádost, vášně, sexualita, a většinou toho nijak nelitoval.

, Je to jen náhoda... Nikomu se nepodařilo dokázat, že máme stejného otce.“

„Ty taky dokážeš dělat zázraky?“

„Sešli jsme se jen proto, abychom se poradili o nastalé situaci a připravili příští volby,“ prohlásil místo odpovědi.

Dokázal by číst v jejich myšlenkách, ale v poslední době si netroufal. Obával se, že by si mohl navždy zkazit šanci žít v této malé Společnosti.

„Co uděláš, jestli sem přijde Mesiáš?“

„Nevím. Promluvíme si o tom jindy.“

10

Lienty Ragus usoudil, že v obrovské knihovně by se mohl ukrývat po celá léta, aniž by ho někdy našli, ovšem pod jednou podmínkou: že by chodil po dvou nohách jako všichni ostatní. Podle těch několika informací, které získal, dorazili nedávno do knihovny dva neznámí muži a hledali ho. Gus byl přesvědčený, že jsou to Tarphysové. Voltanchán jim dal nezbytné povolení, ale knihovníci nesouhlasili s takovým pobuřujícím porušením práva na azyl a díky jejich

pomoci beznohý mrzák unikl námezdním vrahům.

Pokračoval ve výzkumech v oddělení archeologie, ale o Concrete Station zatím nic podstatného nenalezl. Pouze Marcusova kniha o „podivuhodných stanicích“ mu dávala jakous takous naději.

Už několik dní se snažil zastihnout cestující Hiltonovou. Chtěl, aby mu objasnila tu záležitost se spřízněností s jistým Lienem Ragem, ale nedařilo se mu to. Začínal si myslet, že se mu vyhýbá.

Od dob, co bloudil po Indické propadlině, se mu lidé už několikrát zmiňovali o glaciologovi Lienu Ragovi, ale on sám o něm nevěděl nic. Občas v něm to jméno probudilo něco jako vzdálenou ozvěnu, ale upřímně řečeno si nebyl jist, jestli by to cítil stejně, kdyby o něm už tolikrát neslyšel.

Onoho dne kolem poledne se v oddělení archeologie zaměřené na Indickou propadlinu znenadání objevila cestující Hiltonová.

„Pojďte rychle za mnou, Ragusi. Nemůžete tady zůstat.“

Okamžitě ji poslechl a po rukou ji co nejrychleji následoval až do jejího kupé nedaleko odtud. Opatrně za nimi zavřela dveře.

„Právě mi telefonovali, že jdou sem. Krámkaři je ve dne v noci sledují. Tohle místo je velmi zvláštní a takové lidi tady nevidíme rádi.“

„Jsou to skutečně Tarphysové?“

„Zcela nepochybně. Opravdu jste zabil jednoho z jejich příbuzných, toho Pacru?“

„Ano, ale v nutné sebeobraně.“

Sundala si ty přísné brýle a dívala se teď na něj dojemně rozostřeným pohledem.

„Vy jste ale zvláštní muž!“

„Jen polovina muže,“ uchechtl se sarkasticky.

„Ale jděte, to neříkejte.“

Zavedla ho do své ložnice a ukázala mu, kde je koupelna.

„Zůstaňte pár dnů tady. Nakonec stejně odejdou. Chán se připravuje na vojenskou výpravu a určitě nestojí o to, aby tady tihle dva šťouralové viděli věci, které jsou v naprostém rozporu s Dohodami New York Station. Tarphysové reprezentují KDDNYST. Alespoň si to všichni myslí. Jak asi víte, chán používá příliš mnoho zvířat, například koní. Nejen jako tažnou sílu po kolejích, ale má také ve svém vojsku skvělou kavalerii. Vůbec nerespektuje žádné z pravidel a zákonů o konvenční válce.“

„Počkejte, prosím, neodcházejte ještě. Mluvila jste o Lienu Ragovi, o výzkumech staré francouzštiny... Nemohla byste mi o tom říct něco víc?“

„Setkala jsem se s lidmi, kteří jsou členy literárního hnutí Za udržení francouzského jazyka. To oni mě upozornili na význam rodiny Ragus v této oblasti. Vaše společná prababa, vaše a Lien Ragova, napsala velmi překvapující dílo: Paměti ženy mluvící francouzským jazykem. Ta kniha je asi sto padesát let stará, možná o něco méně. V té době byli lidé mluvící starou francouzštinou a žijící v horských údolích Alp v Transevropské pronásledováni. Společnost vnucovala všem obyvatelům angličtinu, neboť všechny pokyny a termíny související s železnicí byly v tomto jazyce. Tím, že angličtinu ustavili jako oficiální jazyk, vnutili všem i železniční společenské uspořádání.“

„Vy tu knihu máte?“

„Jsou tady dokonce dva exempláře, v oddělení starých jazyků. Rozumíte francouzsky?“

„Nevím,“ řekl. „Od své ztráty paměti jsem zapomněl spoustu věcí. Některé se mi občas vracejí, ostatní ne.“

„A opravdu nevíte, kdo byl Lien Rag? Taky jste nikdy neslyšel o Jiné cestě?“

„Jako by mi to něco říkalo,“ odpověděl opatrně, aby ji úplně neodradil.

Vyhoupl se do pohodlného křesla, ale neodvažoval se opřít o polštáře. Cestující Hiltonová stála před ním v modré kombinéze, která byla součástí uniformy knihovníků. Barva se měnila podle oddělení.

„Uvolněte se a odpočiňte si. Přinesu vám tu knihu a potom si o ní promluvíme. Ráda bych věděla, jestli na vás zapůsobí stejně jako na mě.“

Venku za kulatým oknem se ozval hluk. Podívali se tím směrem a spatřili řadu nákladních plošin tažených koňmi s dlouhou srstí. Směřovaly k severu.

„Chán si myslí, že ho chtějí napadnout, tak shromažďuje síly na hranicích.“

Některé velmi těžké nákladní vagony táhlo až dvanáct koní. Kam až oko dohlédlo, všude bylo možné spatřit ten ohromující průvod. Pomalu se sunul kupředu v oblacích páry stoupající z nozder tažných zvířat. Kromě koní tam byl ještě nějaký dobytek s velmi dlouhou srstí, možná jaci.

„Nikdy nepoužívá stroje?“

„Občas, ale jen pro přepravu těch nejtěžších nákladů. Když vyhraje válku, doslova plýtvá palivem, ale právě teď má spíš chudé období. Jačí a koňský trus slouží k udržování táborových ohňů.“

Zamířila ke dveřím.

„Půjdu najít tu vaši knihu a pokusím se vyzvědět, co je s těmi dvěma Tarphysy. Jsem si jistá, že už brzy budou muset vypadnout.“

Gus se pohodlně uvelebil a začetl se do knihy profesora Marcuse o „pozoruhodných stanicích“. Našel v ní další svědectví jistého etnologa, který dlouhá léta zkoumal život jednoho z kmenů Zrzavých. Jednalo se o příslušníky kmene rituálu Soli. Sůl sbírali v některých oblastech mořského ledovce a vyměňovali ji s jinými kmeny.

Ten etnolog se jmenoval Tramwski.

Tramwski natočil film o kmenu Soli, který nazýval Jdale. Od tohoto kořene totiž odvozovali muži i ženy kmene svá jména. Jdalové byli největšími dodavateli soli v Indické propadlině, a dokonce ji prodávali i Lidem z Tepla ve formě asi desetikilových lingotů. Vlastně ji spíš vyměňovali za sladkosti a alkohol.

Etnologovi trvalo celé roky, než získal důvěru těchto Zrzavých a dozvěděl se od nich, odkud mají všechnu tu sůl. Členové kmene ji přiváželi ve velkém množství v pytlích z tuleních kůží, které táhli za sebou po mořském ledovci, dokonce i děti a starci. Dospělý muž utáhl až sto kilogramů, dítě deset až dvacet. Dohromady to představovalo několik tun soli. Velkou část z ní používali sami, především při náboženských obřadech.

Nakonec mu prozradili, že znají Velké vnitřní moře, že k němu chodí už odnepaměti. Moře, jež leželo v Indické propadlině, vzniklo oteplením mořské vody a zhroucením ledových ker na ploše mnoha kilometrů čtverečních. Žila v něm spousta tuleňů a na jeho ledových březích se ukládala sůl, stačilo ji jen seškrábat.

Podle Tramwského žili Jdalové kdysi na březích tohoto vnitřního moře a nikdy je neopouštěli. Měli tam všechno, co potřebovali. Jednoho dne tam však přišli Lidé z Tepla a zahnali je pryč. Tu událost nebylo možné přesněji datovat, ale Tramwski usoudil, že to nejspíš byli lovci tuleňů a že k jejich invazi mohlo dojít zhruba před osmdesáti až sto lety.

Nepřikládal příliš velký význam dalšímu vyprávění Jdalů, kteří se zmiňovali o velké hoře tyčící se v blízkosti moře. Od hory se prý jednoho dne začal ozývat příšerný hluk a ty zvuky trvaly celé dlouhé dny. Etnolog se domníval, že jde pravděpodobně o součást legendy nebo

o výmysl Lidí z Tepla, kteří chtěli zahnat Zrzavé na útěk.

Celý kmen to místo rychle opustil a odešel do vzdálenosti několika dní chůze od vnitřního moře. Jenomže další tulení díru už nenašli a lidé začali strádat. Nakonec se malá skupinka odhodlala vrátit se k vnitřnímu moři, aby zjistila, jestli jsou Lidé z Tepla ještě stále tam a jestli ta hora ještě pořád tolik řve, takže všichni tuleni i sledi od ní prchají.

Avšak všude byl opět klid, a kmen se proto rozhodl, že se vrátí zpět. Jenomže za pět období těhotenství - neboť takovým způsobem Zrzaví určovali čas - se vše opakovalo. Velký oheň, řev a návrat Lidí z Tepla.

Tramwski byl tehdy přesvědčen, že šlo o sopku, jejíž nepravidelné výbuchy udělaly na kmen Zrzavých tak velký dojem. Podivné bylo, že i tentokrát se znovu objevili lovci tuleňů z Tepla.

Požádal proto Jdaly, aby mu přinesli kousky hmoty, která se vyskytuje v blízkosti sopky, ale ti ho ujistili, že tuto hmotu není možné získat. Etnolog si uvědomil, že ztvrdlá láva může být opravdu tak pevná, že Jdalové toho se svými primitivními kostěnými noži a několika nástroji ze špatného kovu mnoho nezmůžou. Opatřil jim tedy majzlík ze speciální oceli i s kladívkem a nasliboval jim spoustu jídla a dobré kořalky, když mu přinesou pár vzorků té lávy. Důvěřoval jim, Zrzaví nikdy nepodvádějí.

Tvrdil, že na návrat kmene čekal dva roky v Mosambik Station na jihu Indické propadliny. Pracoval tehdy v redakci místních novin, aby se nějak uživil. Sám nepsal, jen redigoval texty jiných.

Jednoho dne se Jdalové skutečně vrátili. Muselo jim trvat celé týdny, než se dostali až do Mosambik Station. Podařilo se jim tam vyměnit sůl za velmi výhodných podmínek. Zkusil snad všechno, aby přesně zjistil, kolik dní jim ta cesta trvala. Kdyby se to dozvěděl, mohl si udělat určitou představu o vzdálenosti onoho vnitřního moře a o přibližné poloze toho zázračného místa, kdeUjí miliony tučných tuleňů. Jdalové však byli velmi nedůvěřiví a nikdy mu to neřekli. Naopak, dozvěděl se, že nikdy nechodí přímou cestou a že dělají různě dlouhé přestávky. Dodrželi však slovo a přinesli mu vzorky.

Velice rychle zjistil, že nejde ani o lávu, ani o žádnou jinou látku pocházející z vulkanické činnosti. Nevěděl ani, jak se ten neznámý materiál jmenuje.

Pokusil se o jeho analýzu ještě v Mosambik Station, ale žádná laboratoř mu na jeho otázky nedokázala odpovědět. Musel se vrátit do Stanley Station a obrátit se na velkou oficiální laboratoř.

O dva dny později se v jeho hotelovém kupé objevili dva chlapi a vyhrožovali mu se zbraní v ruce. Dostrkali ho do obrněné drezíny a zavezli na neznámé místo. To místo připomínalo vězení. Předvedli ho před staršího člověka, který mu kladl spoustu otázek o původu těch vzorků. Vysvětlil, jak si vzorky opatřil, ale nechtěli mu věřit a začali ho bít.

Týden ho mučili, než si někdo z nich uvědomil, že mají před sebou věhlasného etnologa. Jeho zmizení vyvolalo takový neklid, že ho museli propustit a požádat ho, aby na vzorky zapomněl a aby zároveň ukončil svou spolupráci s kmenem Jdalů. Co mohl dělat jiného, než jim to slíbit.

Urychleně opustil Stanley Station a uchýlil se do Společnosti Mikado. Mezi věcmi mu zbylo ještě pár kousků toho zvláštního materiálu, a tak je dal k rozboru svému příteli.

Ten za ním hned další den celý vyděšený přiběhl a ptal se ho, zda se nezbláznil, mít u sebe takovou věc. „Proč, je snad nebezpečná? „ zeptal se překvapeně Tramwski. „Je zakázaná, už hodně dlouho, člověče, je to beton! Slyšel jsi někdy o betonu?“ Opravdu, etnolog o té látce už slyšel, a jak sám přiznal, zježily se mu hrůzou vlasy. Beton byl symbolem nehybnosti a nehybnost byla považována Komisí Dohod New York Station za nejnebezpečnější rozvratný element železniční společnosti, a to ve jménu principu „pohyb je život, nehybnost znamená smrt“.

Vyděšený obavami z věčného pronásledování a šikanování se zbylých vzorků zbavil a utekl do zapadlé stanice někde v Mikadu. Ve filmu, který o kmeni natočil, vymazal příběh o údajné sopce, ale jeho vyprávění o Jdalech, Velkém vnitřním moři a vysoké hoře mě zaujalo. Vypravil jsem se k tomuto etnologovi na návštěvu. Byl vážně nemocný a potřeboval léky, které jsem mu mohl opatřit. Na oplátku mi vyprávěl tu zvláštní historii vzorků betonu. Z toho jsem usoudil, že Jdalové znají polohu Concrete Station a že Tramwski byl uvězněn a mučen Tarphysy, kteří bdí nad dodržováním Dohod NYST.

Gus se ušklíbl. Profesor Marcus udělal podle jeho názoru příliš rychlý závěr. Vyprávění etnologa ještě nic zvláštního nedokazovalo. Jistě, byly tu vzorky betonu, ale Jdalové je mohli získat i jinde.

Tenhle Marcus mu začínal stále víc připadat jako šarlatán, který nejdřív vystaví hypotézu a potom se snaží, aby tomu svědectví, která získal, odpovídala. To opravdu nebylo příliš vědecké, ale nic lepšího k dispozici neměl. Kdoví, co našla o Concrete Station chánova sestřenice v oddělení archeologie, když on sám na nic zajímavého nenarazil.

Cestující Hiltonová mu přinesla knihu prapředkyně Ragusové a zároveň něco k jídlu.

„Ještě máte jídlo ve špajzce u kuchyně. Klidně si poslužte,“ řekla mu.

Zavedla ho do dalšího kupé, které vedlo na jedno z vnitřních nádvoří KRA, které speciální kupole chránila před zimou o něco lépe než ta prastará ve městě.

„Tady je ta kniha."

„Je dost silná," odpověděl s rozpaky.

„Tihle Ragusové chovali soby v Transevropských Alpách."

Zachvěl se. Chovali soby... Věděl, co to je, na ta velká zvířata s rozložitým parožím nikdy nezapomněl. To byla ostatně hlavní věc, která vyplavala na povrch jeho zničené paměti.

„Já jsem nejspíš taky choval soby," řekl pomalu, „protože vím, jak ta zvířata vypadají, čím se živí, jak se dojí samice. Dokonce si matně vzpomínám i na chuť jejich masa."

„Takže přicházíte z Transevropské?"

„Trvalo mi to dýl než rok, žil jsem jako železniční tulák. Zažil jsem ty nejhorší zkoušky, musel jsem tvrdě hájit holý život. Lidi měli vždycky sadistický potěšení, když mě mohli trápit, musel jsem se obrnit nečitelností a nikomu nedůvěřovat."

„Mně taky nedůvěřujete?"

„Máte pravdu, dost dobře nechápu, proč se o mě vlastně zajímáte."

Odvrátila oči a připravovala mu jídlo.

„Některé ženy cítí v mé společnosti chorobnou zvědavost, hlavně chtějí vědět, jestli jsem vůbec chlap. Zrzavé ženy z kmene, který mě našel a ujal se mě, když jsem bloudil v oblasti polárního kruhu, se nerozpakovaly to vyzkoušet a ukájely mě."

Cestující Hiltonová zrudla a byla celá nesvá. Díval se na ni při jídle koutkem oka. Říkal si, jestli se až dosud nevěnovala příliš vědeckému bádání a jestli k němu náhodou nechová nějaké divné city. Pokud jí muži nahánějí strach, možná že z půlky muže strach nemá a cítí se v bezpečí.

„Chcete mě urazit?" zeptala se bojovně.

„Vůbec ne. Dokonce se vám za svou upřímnost omlouvám, ale začínám být cynický."

„A co když mě taky trápí chorobná zvědavost?" řekla tiše, ale zřetelně.

„Na to máte právo, stejně jako já mám právo nechat ji bez odezvy. Moc dobře vím, co následuje po ukojení perverze tohoto druhu."

„No tohle, co si to dovolujete!" vybuchla. „Nejde o žádnou perverzi. Připadáte mi..."

„Krásný?" uchechtl se zle.

„Ne, ale zajímáte mě po stránce duševní a fyzicky mě přitahujete. Myslete si o mně, co chcete, ale chtěla jsem, abyste to věděl."

11

Yeuze se už téměř půl dne dohadovala se zaměstnanci Arabian Station, kteří mermomocí chtěli, aby změnila vagon. Tvrdili, že jí nemůžou zaručit, že bude po celou dobu cesty dostatečně vytápěn.

„Pronajala jsem si ho až na konečnou v Afgha Company a nehnu se odtud. Můžete sem nainstalovat kamna, máte tady všechno připravené."

Přednosta stanice si nic nedělal z jejího titulu velvyslankyně, i když patřila ke Společnosti Mořského ledovce. Tady byla na území mezi dvěma, dokonce čtyřmi různými světy. Projížděly tudy vlakové spoje ze Sibiřské, z Transevropské, z Afrikánie i Australasijské federace. Všechny ty Společnosti ho neustále s něčím otravovaly a on byl pevně rozhodnutý nenechat si šlapat na paty.

„Váš vagon zůstane na parkovací koleji."

„Zůstanu tam taky."

„Bude úplně odpojený, žádné topení, voda ani elektřina."

„Já jsem si ho ale pronajala až do..."

„Jo, to už vím, jenže jste naletěla."

Pod moderní kupolí Arabian Station bylo horko. Yeuze dobře věděla, že tu mají zdroje nerostného oleje a že zdejší elektrárny vyrábějí množství proudu, z něhož se napájí část mezispolečenských spojů Australasijské.

„Dobře, jsem připravena nechat se oškubat ještě víc," prohlásila pevně.

„Cestující velvyslankyně, urážíte mě," odpověděl dotčeně překvapený muž. „Dávám vám zdarma k dispozici celé jedno kupé a vy to odmítáte. Už vám nemám co říct. Zmeškáte soupravu, která odjíždí už za hodinu."

Yeuze se nakonec rozhodla vzdát se a přestěhování přijmout, ale považovala to za ponížení prestiže Společnosti Mořského ledovce.

„Nechám přenést vaše zavazadla. Můžete se spolehnout, že po velkou část vaší cesty bude kupé dobře vytápěno, ovšem od hranic Afghy to zaručit nemůžu. Jestli zaplatíte, nainstalují vám tam kamínka."

Počkala pár sekund, jestli jí nevysvětlí, proč ta Společnost odmítá kupovat elektrický proud, a pak se ho ještě zeptala, jestli někdy slyšel o Gravel Station.

„Ne. Vyrábíme si písek sami. Kvůli pískování kolejí. V našem podzemí ho jsou hory. Písek a nafta, to jsou naše dva hlavní zdroje a základ našeho průmyslu."

Ani v Železničních instrukcích nebyla žádná stanice s takovým jménem. Měla si pořídit starší edici, které teď už byly k sehnání jen v knihovnách větších stanic. Arabian Station byla jen velká železniční křižovatka v ledové poušti, která žila jen z kolejí.

Už z dálky jí pohled na nový vagon vyloudil úsměv na rtech. Podobal se mešitě, komín vypadal jako nějaký menší

minaret. Kupé se jí líbilo, bylo nádherně prostorné, zařízené jen nízkými pohovkami a stolky přišroubovanými k podlaze. Jen se usadila, už jí tlustá zahalená žena přinesla čaj a sladkosti, z nichž přímo kapal červený umělý med. Páchl růžovým olejem, ale i tak své hostitelce mile poděkovala.

Podle informací, které získala, ležela Gravel Station, kde byl Lien Rag naposledy spatřen ve společnosti piráta Kurtse, v blízkosti Market Station, velkého zemědělského centra Australasijské federace. Aby se dostala do Market Station, musela jet až do Afgha Company. Nejkratší cesta sice vedla přes Karachi Station, ale od té ji odradili. Ve Společnosti sídlila velmi bojovná populace. Vládl jí nezkrotný válečník, který pravidelně organizoval krvavé výpravy za hranice svých sousedů. Ostatně nikdy nesouhlasil se zavedením pravidelných linek mezi Australasijskou a ostatními velkými Společnostmi, především Sibiřskou. Z tohoto důvodu byla bezpečnost konvojů značně nejistá. Litovala, že se musí Karachi vzdát, zvláště kvůli Knihovně ručního archivu, která byla věhlasná a byla jedinečná na celém světě. Dalo se tam najít téměř všechno, co kdy vyšlo tiskem od doby, kdy byl kdysi vynalezen knihtisk. Yeuze si však nebyla jistá, jestli to není jen taková krásná legenda nebo chiméra, na kterou se lidé nechají nachytat a vypraví se tam. Mohou se pak stát výhodnou kořistí a směnným zbožím. Ostatně občas se o tom šeptalo.

Vlaková souprava se dala do pohybu a Yeuze pokračovala v obhlídce svého království. Měla tam k dispozici i koupelnu s roztodivnou vanou, jejíž oba konce se zvedaly v ostrém úhlu do výšky jako rukojeť biskupské berle. Vodu však nosili na požádání ve džberech.

Raději povečeřela ve svém kupé a nešla do restauračního vagonu. Byly tam prý jen zahalené ženy. Nepřála si vzbudit zbytečný rozruch a působit provokativně.

12

Když Gus osaměl, zavřel se do koupelny a dlouho se ráchal ve vaně. V komplexu knihovny sice byly orientální lázně, když však zjistil, že se tam oddávají prostopášnostem, už se tam nevrátil. Po koupeli se vyhoupl na kulatý taburet, oholil se a ostříhal si vlasy. Když se na sebe díval do zrcadla, měl pocit, jako že stojí na nohou, a ten podfuk ho rozladil. Tahle cestující Hiltonová způsobila, že se začal pozorovat a litoval své invalidity. Zlobil se proto na ni. Když se vrátila, zeptala se ho, co říká knížce Paměti ženy mluvící francouzským jazykem. Pokrčil mohutnými rameny.

„Jen jsem to prolistoval, připadá mi to hrozně nudné.“ „Mluví se tam přece o vaší rodině,“ řekla nešťastně, „a nejen to. Jsou tam i další nádherné věci.“ „Nic takového jsem nezjistil.“

„Musíte to číst velmi pozorně, pak pochopíte, oč vlastně jde.“ Venku byla tma, Gus už dávno zatáhl záclony, ještě dřív než přišla. Připravovala jídlo a mluvila s ním o tom, co se děje v KRA. „Tarphysy jsme dnes už neviděli, ale to neznamená, že už odešli.

Nejspíš se někam schovali. Možná do oddělení ideologií. Vedoucí sekce je ultraželezniční. Třeba jim nabídl pohostinství. Vytvořil celé oddělení knih pro větší slávu Dohod NYST a Panamerické. Připravuje životopis lady Diany a vím, že nenávidí Liena Raga. Ten totiž pro lady Dianu pracoval.“

Gus ztrácel nervy. Co mu bylo po takových podrobnostech, chtěl především vědět, jestli mu hrozí nebezpečí, nebo ne.

„Můžu se vrátit ke studiu? Chtěl bych se teď vypravit do technického oddělení. Rád bych našel něco o betonu.“

Náhle vypadala rozzlobeně a poněkud zprudka položila na stůl první mísu s jídlem.

Je mi líto, ale chánovi zásobovači zabavili všechny potraviny, co byly k dispozici. Sehnala jsem jen trochu rýže a drůbeže. Jatečná zvířata berou s sebou. Až se podíváte oknem ven, zjistíte, že průvod pokračuje.“

„Má velkou armádu?“

„Víc než sto tisíc mužů, žen a dětí. Je to dost působivé.“

„Takže už neucítíme táborové ohně a zápach rožněného masa.“

Naklonila hlavu na stranu.

„Vadí vám to?“

„Ano, vadí mi to, hlavně ten zápach, dělá se mi z toho špatně.“

„Je vám úzko?“

Přestal se potýkat s kusem kuřete a zvedl hlavu.

, Jo, to je přesný, úzko. Před chvílí, když jsem mluvil o betonu, jsem měl pocit, že se vám to nelíbí. Nevím, co to je, ale chci to zjistit. Stavby z toho materiálu musí někde existovat, třeba i jejich seznam, a proč ne i Concrete Station?“

, Je to nebezpečné. Ty knihy jsou zakázané a vedoucí sekce musí mít povolení od správce, když je chce půjčit. Neradím vám, abyste pokračoval tímto směrem.“

„Vždyť je to absurdní.“

„Ne, dokud se budou v knihovně potulovat Tarphysové. Číhají na vás.“

„Tak mi aspoň řekněte, co našla chánova sestřenice ve vašem oddělení.“

Cestující Hiltonová byla překvapená. Zadívala se na něho a neodpověděla hned.

„Něco našla, že jo?“

„V mém oddělení nenajdete žádné pitomosti... Zázračné stanice, stanice stínů a podobné nesmysly. U nás se pracuje se seriózními informacemi; vykopávky, pečlivé popisy a inventarizace nalezených předmětů... Knihy uložené v mém oddělení napsali kompetentní lidé, žádní fantastové. Ten váš profesor Marcus je šarlatán. Kdysi se předváděl jako kouzelník a břichomluvec v podnicích pochybné úrovně.“

Gus vypil sklenici piva naráz a pořádně si dolil.

„Vy něco víte... a špatně to skrýváte.“

Naložil si ještě kuře a rýži.

„Zdejší kuřata vážně nejsou moc tučná. Myslel jsem si, že knihovna má zvláštní příděly potravin...“

„Je u nás stále víc čtenářů a badatelů. V celém komplexu už nezbylo jediné kupé k pronajmutí a od včerejška musí někteří přespávat ve starých vojenských jurtách patřících armádě. To tady ještě nebylo.“

Jedl rukama a celou vahou spočíval na pahýlech nohou a hýždích. Vstala a šla pro další džbán piva. Všiml si, že modrá kombinéza jí obepíná tělo. Předtím si toho nevšiml, nebo se mezitím převlékla. Napadlo ho, co pod ní asi nosí.

„Mohla byste mi sama zajít pro knížky o betonu. Určitě tam budou i nějaký časopisy. Nejlepší by bylo získat celou kartotéku. Sakra, celá stanice postavená z betonu, to přece není jen tak nějaká maličkost... Jiný legendární stanice jsou postavený z jiných materiálů...“

„Kromě podzemních štol a staveb se betonu už po staletí neužívá.“

„Takže Concrete Station musí pocházet z doby před několika stoletími,“ prohlásil triumfálně.

Dolil si další pivo a poočku ji pozoroval. Zdálo se, že mu chce něco říct nebo že má chuť posedět ještě u jídla.

„Půjdu si lehnout,“ prohodil. „Zabral jsem vám vaše kupé?“

„Možná... Chci říct, že tam možná budu muset jít a vzít si pár osobních věcí... Nebudu vás rušit... Nemáte chuť napít se ještě něčeho ostřejšího? Mám tady vodku, koupila jsem ji v China Vokzalu, když jsem tam byla naposled. Dá se tam sehnat spousta věcí, kořalka, potraviny, oblečení. Je to jako obrovský jarmark. Půjdu pro tu láhev.“

Zase měl příležitost prohlédnout si její zadek, byl nádherný. Jak to jen dělala, že při prvním setkání působila naprosto bezpohlavním dojmem, zatímco při bližším pohledu v soukromí byla opravdu příjemná a pěkná. Vrátila se s broušenou karafou.

„Budete tu knihu číst dnes v noci?“

„Co tam mám vlastně najít?“

„Budu raději, když na to přijdete sám.“

Vypili několik skleniček docela lahodného nápoje a jemu připadalo, že sbírá k něčemu odvahu. Nechal ji na pokoji a doufal, že mu to nakonec řekne sama.

„Zůstanete tu ještě dlouho?“ zeptal se.

„Tak dlouho, jak mě tu nechají. Nevím, kam bych šla.“

„Vy jste z Panamerické...“

„Tam se archeologie dost bojí.“

„Ale co ten slavný Tubus, tolik se o něm mluví... Tam je přece dost možností zabývat se archeologií.“

„Jenže k tomu potřebujete spoustu doporučení a bezúhonnou minulost.“

Gus překvapeně odložil skleničku.

„Vy nemáte bezúhonnou minulost?“

Potřásla hlavou a Gusovi se zdálo, že vidí v jejích očích slzy.

„Vy že byste měla nějaké techtle mechtle?“

„Já?“ rozesmála se. „To ne, tedy rozhodně ne moc! Ale občas jsem protestovala... Jestli chcete něco vědět, jsem Obnovitelka.“

Potřásl hlavou, nevěděl, co by to mělo znamenat, ale potom si vzpomněl. Někdo mu o těch lidech už vyprávěl.

„Obnovitelka Slunce, to je ono?“

„Jo, patřila jsem k jedné vědecké skupině... Chtěli jsme dokázat, že nad tím věčně zataženým strupovitým nebem, nad tím hnusným sinavým potahem, který se rozprostřel nad celou zeměkoulí, existuje Slunce. Ale zatrhli nám to, nesměli jsme v tom pokračovat. Ostatně dnešní cestující už ani nevědí, co to vlastně Slunce je. Smáli se nám do očí. Vypravila jsem se do Australasijské, protože jsem se dozvěděla, že zde působí skupinky Obnovitelů. Setkala jsem se však pouze s pomatenými čaroději. Víte, ti lidí věří v převtělování, zaklínadla, čarodějnické knihy...“

„A v pozoruhodný stanice,“ uchechtl se Lienty Ragus.

„Já vás opravdu nechtěla urazit,“ řekla nešťastně. „Tihle Obnovitelé věří, že stačí jen zaklínadla a zaříkávání, a Slunce se samo zjeví. Já ale mluvím o skutečném Slunci. Vědci by byli schopni dosáhnout, aby se vrátilo, kdyby se neobávali strašné ekologické katastrofy: nekonečných záplav, husté mlhy, která by se rozptýlila nejspíš až za mnoho desítek let, celý svět by pokrylo bláto a voda, než by se znovu vytvořila rovnováha.“

„Opravdu se jmenujete Hiltonová?“

„Ne. Mám příjmení i křestní jméno, i když to už dávno není v módě.

Moji rodiče byli také Obnovitelé a udržovali některé staré tradice. Jmenuju se Mile Anga.“

„A co Concrete Station, nenabídnete mi žádnou informaci?“

„Bože, vy jste ale beran,“ řekla nakvašeně. „Kašlu na vaši Concrete Station. A co byste chtěl dělat, kdyby vám někdo nakrásně prozradil její zeměpisnou polohu? Štrádoval byste si to přímo tam? Snad pěšky?“

Musel uznat, že nad tím se dosud nezamyslel. Už se viděl, jak hopsá po mořském ledovci úplně sám, jen silou vlastních rukou. To opravdu nebylo moc chytré.

„Určitě tam vede přímá trať,“ zažertoval rozverně. „Stejně vím, že se tam jednou dostanu. Ještě nevím jak, ale dostanu se tam.“

Prudce postavila skleničku, ze které se právě zhluboka napila, a upřela na něj krátkozraké oči.

„Myslím,“ prohlásila, „že si půjdu lehnout s vámi. Je to ostatně moje kupé a vůbec se mi nechce zůstat sama na gauči v salonu.“

Šla napřed, vešla do ložnicového kupé a nechala otevřené dveře.

13

Když se odhodlal jít za ní, právě končila se svlékáním. Dosud ještě nikdy nespatřil tak nádherné, zářivé ženské tělo. Nenacházel slova, kterými by popsal plná ňadra, pevné a široké boky, ukrývající nádherně zrzavý ženský klín. Cítil se ponížený, jak tu stál na pevných pažích s trupem lehce nakloněným dopředu. Rozpletla si silný cop a dlouhé vlasy jí padaly po zádech jako ohnivý vodopád.

„Jsem doma, nemyslíte, a mám právo dělat si, co chci," provokovala ho. „Jste mým hostem, takže vám nezbývá než být zdvořilý a nechat mě dělat, co se mi zlíbí."

Přistoupila k lůžku, sedla si a překřížila plná stehna. Nikdy neviděl tak perleťově bělostnou kůži.

„Promiňte," řekla s ostychem, „jsem jako slon v porcelánu a přitom je to tak přirozené. Ledaže byste netoužil se se mnou milovat."

Gus poposkočil až k ní, aby mu mohla stáhnout silnou vlněnou halenu, kterou nosil přes upravené kalhoty. Sám jim ustřihl část nohavic a jejich konce zesílil chrániči ze silné kůže.

Jeho svalnatý trup měl béžový nádech. Lehce přejela prsty po obrovských pletencích paže a po vystouplých svalech na jeho břiše.

„Počkejte, lehněte si... Vypadáte jako řecká antická socha... Už jste někdy nějakou viděl?"

Nevěděl, o čem to vlastně mluví, ale lehl si a zavřel oči s nepříjemným pocitem, že tam leží úplně nahý s hnusnými pahýly místo nohou. Přál si, aby byla natolik fascinovaná jeho pohlavím, že by neviděla ty dva výrůstky zkrabatělé, napuchlé kůže, pokryté hrbolatými mozoly.

Jemně ho odstrojila. Cítil její lehké ruce na pahýlech svých ubohých nohou. Málem jí ironicky připomněl, že se spletla, ale nepřestávala ho hladit. Otevřel oči a čekal, že spatří napjatý nebo vyděšený obličej, nebo snad ještě něco horšího, totiž slzy. Uviděl však rozechvělou ženu, která si na něj pomaloučku lehla a jemně ho kousla do úst. Byl si jistý, že ještě nikdy, ani před svou ztrátou paměti, neokusil podobné milostné vzrušení. I když se velmi snažil, nevydržel ten příval vzrušení a vystříkl ještě dřív, než do ní vůbec vnikl. Uprostřed téměř bolestné rozkoše se utápěl v nesouvislých omluvách.

„Už jsem nemohl, Mile, bylo to příliš..."

„Já vím, to se stává," zašeptala.

Dva zoufalci zbavení lásky, pomyslel si, zatímco mu zatínala nehty do ramen a zuby do krku. Dva neukojení nešikové, co omdlévají už při prvním kontaktu se souznějícím tělem druhého, aniž by okusili alespoň pohlazení.

Podařilo se mu převalit tu kyprou ženu a bez ohledu na to, jak směšně asi vypadá, se nenasytně sklonil nad jejím rozevřeným klínem. Nejdřív ústy a vzápětí k prasknutí napjatým údem ji podruhé přivedl k vrcholu.

Když se probudil, držela ho pravou rukou pevně za penis, tak silně, že byl jejím zajatcem. Nakonec, po nekonečném milostném boji, zase usnuli. Už celý rok neměl ženu, jen občas mu pomohla slitovná ruka nějaké staré opilé vagonové tulačky.

„Jsi vzhůru?" zeptala se Mile Anga.

„Už víc než rok jsem takhle nespal, a určitě ani předtím ne."

„Nepojedeš do žádné Concrete Station," řekla pevně, „nechci, abys odjel. Chánova sestřenice se odtamtud nevrátila."

„Víš něco?"

„Jen moc málo."

„Vyprávěj."

Stiskla mu penis pevněji a erekce se okamžitě dostavila.

„Vidíš, tohle chci."

Opět usnul, a když znovu otevřel oči, zdálo se mu, že sní. Bylo světlo a ležel v posteli sám. Zaposlouchal se do zvuků kupé, ale neslyšel nic.

Nebyla nikde, oblékl se a šel se nasnídat. Právě popíjel čaj, když se vrátila v příliš velké kombinéze a s pevně zapletenými vlasy.

„Tarphysové jsou vážně v oddělení ideologie a filozofie," oznámila, „Ten hajzl je, zdá se, přijal jako knížata a nacpal je lahůdkami. Nicméně jsou stále ve střehu a brousí kolem oddělení archeologie."

Šla vytáhnout rolety. Za oknem pochodoval stále stejný, nekonečný průvod, jako nit z klubka, které se stále víc rozmotávalo.

„To jsem neměla," řekla pomalu.

„No hlavně ne s beznohým mrzákem."

„Mluvit s tebou, jako jsem s tebou v noci mluvila. Stejně tě nemůžu zadržet, vím to."

„Tak proto ta příliš velká kombinéza, brýle a přísný výraz?"

Vyčerpaně se svezla na židli a nalila si čaj. Nedokázala zakrýt temné kruhy pod očima a nateklé rty.

„Že by řešení čekalo ve tvém oddělení? Těmi Tarphysy mi chceš nahnat strach?"

„Ne, vážně jsou tam. Ovšemže v knihách se mluví o Concrete Station. Jako o nepochopitelném pomníku, něco na způsob chrámu postaveného neznámému bohu. Bohu stroji. Nepochopitelnou technikou. Nemá to vůbec nic společného s žádnými strašidelnými stanicemi."

„Bůh stroj...," opakoval pomalu. „Vždycky jsem si byl jistý, že jsem vypadl z nějakého stroje, když mě kmen Zrzavých našel před osmnácti měsíci na ledu na severu Transevropské. Měl jsem pocit, že jsem se právě narodil, ale ne z břicha ženy. Byl tam nějaký stroj rozpálený do ruda a pak příšerné vedro. Že by se kruh uzavřel a já se vrátil zemřít do lůna stroje? A mezitím osmnáct měsíců. Copak tohle je dostatečně dlouhá doba k životu? A kvůli tomu jsem procestoval víc než polovinu zeměkoule? Lžeš."

„Ne, jen opakuju, co jsem četla v jedné knize o archeologii betonu."

„No jistě, archeologie betonu, mělo mě to napadnout... Opravdu nejsem dobře vyzbrojený na tak dlouhé hledání. Můžeš mi tu knihu sehnat?“

„Chánova sestřenice si ji taky vzala s sebou.“

Vydržela jeho upřený pohled.

„Opravdu, nelžu.“

14

Ma Ker vytrvale pozorovala dalekohledem rosolovitou hmotu Jelly, která se rozkládala severozápadním směrem.

, Jste si jisti svými výpočty?“

Odpověděli jí, že v každém případě, a ona zalitovala, že se vůbec ptala.

Nebylo pochyb: Sibiřané našli účinnou zbraň proti obří amébě a chystali se ji úplně zničit, až budou jejich laboratoře schopné vyrobit potřebné množství bakterií.

„Co si o tom myslíte, Jdriene?“

Mesiáš Zrzavých nepotřeboval dalekohled, aby prozkoumal základnu Sibiřanů, postavenou na samém okraji té rozplizlé rosolovité hmoty.

„Nevyrábějí to tady,“ řekl. „Myslím, že to sem vozí ze severu, asi dva tisíce kilometrů odtud mají laboratoře.“

„Tohle jste si přečetl v myslích těch lidí tam dole?“

„Jsou tou myšlenkou posedlí. Vědí, že našli racionální řešení té pro jejich logiku nepřijatelné anomálie, jakou je Jelly. Jsou na to tak pyšní, že o tom stále přemýšlejí. Díky tomu jsem se dozvěděl, jak a kde tu látku vyrábějí.“

„Nemohli bychom vybombardovat jejich laboratoře?“

Jdrien neodpověděl, tvářil se nevyzpytatelně.

„Vím, že s bombardováním nesouhlasíte,“ zamručela Ma Ker, „ale musím Sibiřany zadržet na jejich postupu proti mým přátelům Obnovitelům. Věřila jsem, že jsem pro ně konečně našla útočiště, domov, i když v nestvůrném těle ještě nestvůrnější améby, ale naše základna je znovu ohrožena. Jsem schopná udělat cokoliv, jen abych invazi Sibiřanů oddálila na dobu, než budeme schopni namontovat jaderný reaktor. Pak se nalodíme úplně všichni a připojíme se k Liensunovi, nebo dokonce obletíme celý svět, pokud budeme mít chuť.“

Povzdychla si, naděje, kterou si ani neodvažovala přiznat, jí tísnila hruď.

„Jen si to představte... Naprostá energetická nezávislost... Mohli bychom se vysmát všem Společnostem, létat nad planetou křížem krážem, aby nás lidé viděli a poznali, uznávali a měli rádi, mohli bychom dokázat, že nejsme ani teroristi, ani ztřeštěnci.“

Jdrien pozoroval Sibiřany. Jejich fantastická armáda postoupila za několik dní neuvěřitelným způsobem. Byly tam obrněné vozy, křižníky, celé mohutné loďstvo na kolejích té velké Společnosti. Ma Ker byla jen stará křehká žena v čele sotva tisícovky civilů.

„Myslíte, že je správné, když se usadíte ve Sluneční společnosti? Nakonec si její obyvatele podrobíte.“

„A kam máme podle vás jít?“

„Chtěl jsem si o tom promluvit se svým nevlastním bratrem Lien Sunem, chtěl jsem mu nabídnout pomoc, aby mohl získat koncesi. Proč ne právě v oblasti Pacifického mořského ledovce? Jsem si jistý, že prezident Kid, můj adoptivní otec, by souhlasil a ten návrh si prostudoval. Potřebuje na severu své Společnosti nárazníkový stát, který by ho chránil před Sibiřany i Panameričany.“

„Nikdy nebude jednat proti Dohodám NYST a my ty dohody nerespektujeme. Museli bychom se vzdát vzducholodí, a to je naprosto nepřijatelné.“

Na povel Ma Ker začala vzducholoď pomalu stoupat. Pět tisíc metrů, potom deset, až dosáhla výšky patnáct tisíc metrů. Museli si nasadit kyslíkové masky. Pod nimi se rozprostírala velká část Jelly, ne však celá, améba zabírala plochu kolem pěti set tisíc kilometrů čtverečních. Dole spatřili sotva znatelnou čárku kolejí Sítě zmizelých, které vedly podél protoplazmy směrem na západ.

„Co když se posune blíž k Panamerické?“ řekla náhle stará dáma.

Otočila hlavu ke Jdrienovi.

„Co když právě to je tajným cílem Sibiřanů? Přinutit Jelly, aby se posunula směrem na východ a zároveň na jih?“

„Aby zabránili mému adoptivnímu otci pokračovat ve výstavbě Sítě 160. poledníku směrem na sever? A mohli se tak zmocnit obrovského a nesmírně bohatého území? Už desítky let tam Jelly vyplivuje zbytky vstřebaných živočichů, které její tělo nedokáže zpracovat, protože nejsou bílkovinného původu, hlavně kožešiny, kosti a slonovinu.“

Pomocí silného dalekohledu mohli ty hromady kožešin a kostí přímo vidět, některé z nich dosahovaly neskutečné výšky. A kůže byly v tom silném mrazu nádherně zachovalé.

Vzducholoď se stočila na východ, Ma Ker chtěla svou hypotézu ověřit. Už dávno měla toto území, obývané Jelly, přesně zmapované a mohla zodpovědně říct, s přesností na metr, zda se nějak změnilo. Malá vzducholoď manévrovala velmi obratně a přesně, Jdrien byl nadšený.

15

Celý dlouhý týden! Potřebovala celý týden, aby se dostala do obrovské obchodní Market Station. Tím, že se chtěla vyhnout Karachi Station, neskutečně si zkomplikovala celou trasu. Už ani nepočítala, kolik vlaků vystřídala, kolik probdělých nocí strávila na odpuzujících lehátkách a kolik chtivých chlapů musela od sebe odehnat. I když se zahalila do kožešin nakoupených příležitostně po cestě, byla pořád ženská, co cestovala sama, což bylo podle nich totéž, jako

kdyby hledala dobrodružství.

Naopak v Market Station si jí nikdo nevšímal. Cizinců tu bylo víc než místních obyvatel indického původu a pocházeli ze všech koutů světa. Tady se smlouvaly ceny všech obilovin vypěstovaných ve sklenících, obilí, rýže, sóji, ale také hospodářských zvířat, hlavně jaků a ovcí s tak hustou srstí, že jste nepoznali, kde mají hlavu a kde ocas. Ta velká ušmudlaná klubka špinavě žluté vlny se tísnila v dobytčích vagonech s tak nízkou střechou, že se ta ubohá stvoření ani nemohla postavit na nohy.

Konečně si chvíli pohověla ve vaně v luxusním vlakovém hotelu. Převlékla se a odpočinula si. Přinesli jí Železniční instrukce staré nejméně deset let, o které požádala. Gravel Station tam byla. Popisovali ji na jednom a půl řádky: Gravel Station na Maledivské trati, Seychelská síť, opuštěný písečný důl, 30 hodin, bez zásobování.

Ušklíbla se. Bez zásobování, takže nikomu nestálo za to se tam zastavit. Staré instrukce přinášely jen málo povzbudivý popis tohoto místa. Jeden z bodů na Maledivské trati. Během následujících let stanice nejspíš ještě víc sešla a nakonec i samo jméno Gravel zmizelo z nového vydání Železničních instrukcí. To mohlo znamenat dvě věci: buď byla stanice zcela neobydlená a zničená silnými vichřicemi a valícími se ledovými krami, nebo měla tak špatnou pověst, že bylo nebezpečné tam vůbec zastavit. Existovaly tisíce stanic, které Železniční instrukce z těchto důvodů neuváděly. Zabydlovalo se v nich stále víc vyděděnců společnosti a zločineckých band. Žili z loupeživých nájezdů a lovu, eventuálně rozprodávali všechno, co ještě mohlo mít nějakou hodnotu, dokonce i velká okna skleněných kupolí, stará kamna a šrot.

Kolem poledne si vzala taxidrezínu a nechala se odvézt na bleší trh. Hodiny se tu procházela a prohlížela si památky někdejší civilizace, dnes přikryté ledem, ale především svědky rozvoje železniční společnosti, která se vyvíjela opravdu rekordním tempem. Ve stáncích trhovců se našlo snad všechno, včetně vyřazených výhybek a ocelových kolejí.

Tvrdila, že chce nakoupit písek pro malé Společnosti v horách, které ho spotřebovaly spoustu na tratích vedoucích po svazích. Mnoho písku na prodej tam nebylo, sotva pár pytlů k jinému účelu než na boj s náledím. Dali jí na srozuměnou, že na trh s pískem přísně dohlížejí inspektoři KDDNYST. Pomocí písku a jakéhokoliv pojiva, třeba obyčejného lepidla, se totiž dal vyrobit materiál pevný a trvalý, a tedy zakázaný.

Náhle jí jeden ze svědků jejího rozhovoru s trhovcem dal nenápadné znamení. Yeuze ho následovala, i když si nebyla jistá, jestli bylo určeno právě jí. Muž vešel do čajovny a ukázal na křeslo naproti. Vagon stál na volné koleji, byl ozdobený zlatým nátěrem a tvrdými umělými listy.

„Dáte si něco k jídlu? Třeba taštičky plněné masem a rýží? Jmenuju se Engol a jsem nákupčím výběrového dobytka. Pracuju se Společností Mořského ledovce a často jsem jezdil do Kaempolisu na velké koncerty. Miluju starou hudbu. Poznal jsem vás. Opravdu sháníte písek? Chcete ho nakoupit pro svou Společnost?“

Pilně studovala jídelní lístek a v duchu zvažovala, zda se nechytila do pasti. Engol jí však podal svůj akreditační průkaz, registrovaný u Nákupních služeb Společnosti Mořského ledovce.

„Výrobci masa se dali dohromady, a aby ušetřili co nejvíc energie, hledají zvířata s velmi hustou srstí. Můžou pak snížit teplotu v chovných sklenících o šedesát až sedmdesát procent. Jak nebo karakulský beran klidně vydrží žít i při teplotách pod nulou a jsou navíc velmi skromní.“

„Co jste dělal na bleším trhu?“

„Sbírám staré předměty z doby předledové, hlavně nádobí. Poznal jsem vás a sledoval jsem vás. Vždycky jsem vás obdivoval. Vzpomínám si, jak na jednom koncertě, hráli tehdy Mozarta a Brahmse, jste na sobě měla nádhernou večerní róbu jemně fialkové barvy. Byla jste nejkrásnější ženou v sále a nikdy jsem na vás nezapomněl.“

Yeuze zaplavila vlna příjemných vzpomínek. Připomněla jí tu nádhernou dobu, kdy organizovala podle svých představ kulturní vzestup Kaempolisu, kdy žila ve společnosti nevšedních lidí, tvůrců, interpretů, mužů a žen vášnivě milujících umění. A byl tu navíc hold tohoto muže. Engol ji sice zdvořile, ale vytrvale hltal pohledem. Znovu v ní ožily vzpomínky na mužskou touhu, kterou až příliš zanedbávala od svého rozloučení se sibiřským generálem Sofim.

„Hned jak mi skončily povinnosti v Titanpolisu nebo v Hot Station a jiných zemědělských a chovatelských centrech na Síti 160. poledníku, skočil jsem do speciálu a hurá do Kaempolisu. Nejhorší byl pro mě Titanpolis, křišťálové město s pětadvaceti kupolemi z křemičitého skla. Nikdy jsem to město neměl rád. Jeho obyvatelé, horlivě kroužící kolem prezidenta Kida, nemají žádný vkus. Myslí jen na svoje pohodlí a na vysokou životní úroveň. Kaempolis - to bylo něco docela jiného. Ze zničeného města a ruin se zrodil nádherný klenot inteligence. Spisovatel Ruanda, váš manžel, se tam už vrátil? Žil v Grand Star Station společně s vámi?“

„Ne, vyhostili ho. Kvůli jeho románům a hlavně té divadelní hře...“

„Tati, řeka se už nehýbe“ upřesnil Engol dojatě. „Taková krása! V Australasijské ji stále hrají, na nejrůznějších scénách. Už jsem ji viděl třikrát v různých Společnostech, dokonce i tady. Lidé jsou nadšení, často je zaplaví nostalgie, když si uvědomí, že dřív lidé žili na slunci a...“

Zmlkl a rozhlédl se kolem sebe.

„Nemyslete si, že jsem nějaký Obnovitel, ale musím být opatrný. Tady je nemají vůbec v lásce.“

„Jako všude,“ dodala. „Předpokládám, že jste mě nepozval jen proto, abyste se mnou mluvil o kultuře a o divadelní hře mého manžela?“

Servírka jim nesla velkou porcelánovou konvici čaje, elektrický ohřívač na placky plněné masem a načervenalou rýži. Yeuze měla hlad a ráda se nechala bohatě obsloužit.

„Opravdu hledáte písek? Klidně jsem mohl prezidentu Kidovi tuto službu zajistit a nemusela jste sem jezdit... Vím, kde je písek, ale lidé, kteří ho mají, ho odmítají prodat... Tedy nechtěli ho prodat, ale před šesti měsíci se situace změnila.“

Yeuze měla podobné informace od Sernina, velvyslance Sibiřské v Transevropské společnosti. Ale on sám se netajil tím, že to nejsou nejčerstvější zprávy a že situace se už mohla vyvinout docela jinak.

„Lidé, kteří tam žijí, mají zákaz cestovat po Maledivské síti.“

„Jací lidé?“

„Promiňte... V téhle oblasti existuje velký písečný důl. Stanice, která stojí přímo na pevninském ledovci na malém ostrově v bývalém Indickém oceánu. Ten ostrov kdysi býval rájem turistů, milovníků pláží, slunce a moře. Celý ostrov je vlastně z písku. Dlouhou dobu tam byl otevřený důl a písek se používal na sypání kolejí. Jenže od vynálezu a zavedení nové technologie, například kolejí z protibakteriového materiálu, už není třeba tratě pískovat, samozřejmě kromě některých zapadlých a špatně vybavených oblastí. Těžba byla zastavena. Stanici někdo asi před patnácti lety koupil. Teď tam žije sotva dvacet třicet Udí.“

„Co jim vytýkají?“

„To nevím, ale mají zákaz jezdit po kolejích a bez zásobování pomalu hynou. Jsou odkázaní na lov mořských racků a krys. V té oblasti tuleni nežijí. Vrstva ledu je příliš silná, než aby si tam mohli vyhloubit díru, jak to dělají jinde.“

„Ale jak někdo může zakázat jízdu po Maledivské síti?“

Vzal si tužku a kus papíru.

„Tady přerušili trať. Provoz byl odkloněn o kus dál přes Gen Station a Cross Bi Station. Přístupová výhybka hned u výjezdu z Gen Station je zničená a v Cross Bi je pod přísnou kontrolou Výhybkářů. Nepoužívaná a osamocená trať se rychle ničí.“

„Takže do Gravel Station se už jet nedá,“ řekla zoufale. „Kdo ale mohl dát příkaz k takové obludnosti?“

„Hygienická ochranná služba. Gravel Station je prý zamořená nebezpečným zářením.“

Pomyslela na obludnou Kurtsovu lokomotivu. Podle toho, co jí prozradil Sernin, byla schovaná v Gravel Station v hangáru pod horami písku. Uprchlík, kterému se podařilo dostat se z toho místa, tvrdil, že lokomotivu zakrývá šest hromad písku a ta sedmá že je falešná. V lokomotivě piráta Kurtse mohla klidně žít stovka lidí, aniž by si překáželi. Lokomotiva jezdí na všechna možná paliva, ale nikdy neměla jaderný pohon.

„To nařídili Výhybkáři,“ poznamenal Engol.

Zadívala se na něho pozorněji. Zprvu se jí zdál všední, nelíbil se jí jeho knírek, který zčásti zakrýval potutelný úsměv. Teď už jí tak ošklivý nepřipadal, v jeho jasném, upřímném pohledu nenašla nic podezřelého.

„Nedůvěřujete mi a máte pravdu. Nevím, proč tam vlastně chcete jet, ale skutečnost, že tam Výhybkáři zakázali přístup, mi napovídá, že hledáte něco jiného než písek. Říká se, že stanici obývají bývalí piráti. V Australasijské jsou mraky pirátů, to víte stejně dobře jako já, některé Společnosti dokonce žijí jen z loupeží, ale proto je ještě nikdo netrestá tak přísnou blokádou.“

„Gravel je tedy nepřístupná?“

„Je a není. Jestli máte dost peněz, abyste zaplatila vyřazenou výhybku, dá se projet hned za Gen Station. Naopak přes Cross Bi Station ani nemá cenu se o to pokoušet. Nezakrývám však, že ta expedice vás bude stát spoustu peněz. Potřebujete zařízení, lidi a především nějaké zásoby pro ty, co v Gravel přežili. Chcete se jich přece na něco zeptat, ne?“ vyhrkl náhle.

Chvíli zaváhal a potom jedním dechem dodal:

, Je to kvůli Lienu Ragovi?“

Pustila se znovu do jídla a podala mu misku, aby jí dolil vařící čaj.

„Budete potřebovat dobrou lokomotivu, vybavenou speciálním zvedacím a tažným zařízením, vagon potravin a vagon, na kterém povezete výhybku. Ať už v dolarech nebo kaloriích, bude to pěkná sumička. Máte možnost vzít si úvěr v některém z bankovních domů v Market Station? Tady se usídlily pobočky všech bank, co jich jen na světě je, dokonce i ty nejméně známé.“

Pomalu ztrácela chuť k jídlu, otázka peněz ji začala opravdu znepokojovat. Její vlastní jmění nepřevyšovalo sumu pár tisíc dolarů.

„Zítra se vracím do Mořskoledovecké. Můžu předat nějaký vzkaz, doručit zprávu prezidentu Kidovi?“

Co by tomu řekl? Vždyť je přesvědčený o tom, že právě cestuje přímo do Titanpolisu... A co Ruanda, jak ten se bude na její ztřeštěný podnik tvářit?

„To odříznutí trati je nové?“

„Ani ne rok. Výhybkáři začali být dost aktivní v této části Australasijské teprve nedávno. Říká se, že skupují Společnosti, které jsou v potížích, i když to mají zakázané. Jenže to dělají pod rukou a už si založili prosperující holding, jehož pomocí platí prodávané akcie v hotovosti. Rodina Tarphysů taky nepřijde zkrátka.“

„Zase oni?“

„Tedy Panamerická. Víte, lidé jako já, co se zabývají obchodem, hodně cestují a zprostředkovávají obchodní kontakty, jsou velmi pozorní pozorovatelé a bývají dobrými zpravodaji. Tedy dobrovolnými, to zdůrazňuji.“

„Chcete říct, že výměnou obdržíte určité výhody?“

„Ovšem. V každém případě mám pas Společnosti Mořského ledovce a jsem váš krajan.“

„Takže Gravel jim nedá spát?“

Neodpověděl. Chtěl tím naznačit, že neví nic o cíli jejího hledání, nebo to na ni jen hrál? Už se naučila nedůvěřovat nikomu, jenže tady v těch vzdálených, neznámých končinách by se ráda na někoho spolehla. Engol na ni dělal dojem člověka, který nemá žádné nekalé úmysly.

„Kdy odjíždíte z Titanpolisu?“

„Za týden.“

Mohla by se vrátit k manželovi a prezidentovi a potom znovu odjet do Market Station společně s Engolem. Jenomže - nechají ji ti dva, aby se vypravila na tak dobrodružnou cestu?

16

Kid trval na tom, aby ho R. na cestě doprovázel. Chtěli navštívit Skládku v blízkosti města Kaempolisu a odtud měl prezidentův zvláštní vlak zamířit na sever.

Kid náhle zabrzdil práce na Viaduktu a dal zelenou stavbě Síti 160. poledníku. Přítomnost Sibiřanů na území jeho koncese ho stále víc rozčilovala. Přál si být pánem na svých územích, patřících ke koncesi Mořského ledovce, nejpozději během několika let. Zprávy, které pocházely z různých zdrojů, byly varovné. Hovořily o nezadržitelném postupu sibiřské flotily. Sibiřané údajně vyřešili problém obří améby Jelly, která znehodnocovala obrovský prostor o ploše pěti set tisíc kilometrů čtverečních.

Sama lady Diana mu poslala burcující zprávu. Podle hlídek, které kontrolovaly dokonce i situaci na Trati zmizelých v oblasti Sítě Raka, měla Jelly, bráníc se před sibiřským útokem, tendenci přemísťovat želatinovou masu svého rozplizlého těla směrem na východ, tedy do Panamerické, ale také na jih. To znamenalo ohrožení Sítě 160. poledníku. Jistě, přemísťování bylo pomalé a pro živočicha velmi obtížné, nicméně jednoho krásného dne se Jelly mohla stát vážným nebezpečím pro nové osady, s nimiž se počítalo na dosud neobydleném území, zpřístupněném novou železniční tratí.

Společně s R. se zastavili nejdřív na Skládce. Zrzaví tam zpracovávali velrybí odpad, dopravovaný sem ze všech možných tavíren velrybího tuku. Získávali z něho maso, které zbylo na kostře zvířete, tuk a morek. Nakonec drtili velrybí kosti pro potřeby zemědělství.

„Zrzaví si zoufají. Jejich Mesiáš se k nim stále nevrací a oni jeho nepřítomnost chápou jako odmítnutí. Myslí si, že Jdrien je už nemá rád. Velmi je to znepokojuje. Navíc se lov velryb přemísťuje stále dál na východ a Gilda harpunářů tam vybudovala nové centrum na zpracování odpadu, které je mnohem výkonnější. Zrzaví mají už jen velmi málo nových velrybích koster a zdaleka neprosperují tolik jako dřív. Je to tak zlé, že většina z nich se vrátila ke kočovnému způsobu životu, jakým žili kdysi."

„Jdrien je stále v těle améby Jelly? Žije vůbec ještě?"

„Existuje jedna osoba, která si tím je naprosto jistá. Je to mladá Zrzavá, žena, která na něho už celé měsíce čeká v blízkosti místa, kde se rozešli, a tvrdí, že čas od času dostává od svého milého telepatické zprávy. Jmenuje se Vsin, žije tam úplně sama, blízko tulení díry, odkud získává potravu. Kupodivu si nezoufá. Je to podivuhodná dívka. Jen proto, aby mohla sdílet život s Jdrienem, začala užívat termohormony. Následkem toho se jí od základu změnil metabolismus, takže vydržela v teplé atmosféře, v níž žije míšenec Jdrien. Mohla z toho mít smrt, kdyby v tom pokračovala. Ale až se k ní Jdrien vrátí, určitě s tím začne znovu."

„To je divné, u Zrzavých přece láska k jediné bytosti neexistuje, neznají pojem pár ani vlastní otec nebo matka."

„Jistě, jenže Mesiáš Jdrien se narodil jako dítě známého otce i matky. Má jiné mravy a Vsin žije jako on."

Na Skládce bylo v provozu jen několik kotlů, v nichž se tavil tuk a škvařily kousky oškrábaného masa. Zrzaví je potom zmrazovali do krychlí, které prodávali, anebo někdy i dávali chudým kmenům.

U ohňů hlídali už jen starci a malé děti. Nejschopnější dospělí se od Skládky vzdalovali stále víc. Ruanda vždycky obdivoval ty divoké konstrukce z velrybích žeber a obratlů, které vytvářely prosvětlené tunely a nekonečné labyrinty. Kolik velrybích koster zde Zrzaví znovu sestavili k uctění svého vedlejšího kultu - kultu velryb? Musely jich být tisíce.

„Drtí jen malé kosti. Skutečně ta zvířata respektují."

„Myslím na Vsin," řekl zamyšleně spisovatel, „možná o ní napíšu novelu."

Prezident měl potíže s chůzí na krátkých netrénovaných nožkách. Roztržitě pokrčil rameny.

„Příběhy o Zrzavých nikoho nezajímají... Ať dělám, co dělám, velká většina obyvatelstva je vůči nim stále nepřátelsky naladěná a nezbavila se svých rasistických předsudků."

„To je práce Neokatolíků. Mluví o nich jako o ztělesnění absolutního Zla. Kdysi tak nenáviděli Židy, protože je obviňovali z ukřižování Krista."

Pozdravili se s několika starci a Kid s nimi prohodil pár slov. Smutně mu vyprávěli, že Skládka nakonec zanikne. Gilda harpunářů už zjistila, že zpracováním odpadu velryb znásobí své zisky.

„Naučili jsme je, jak na to," říkal jeden ze Zrzavých, jehož tělo bylo porostlé šedivou srstí, „a teď to chtějí dělat sami. Kdysi velrybami plýtvali, jenže teď už velryby nežijou na stejných místech."

Byla to smutná bilance a R. neskrýval své dojetí. Jeho cit umělce byl otřesen při pohledu na úpadek kdysi tak živého a prosperujícího místa.

„Co pro ně chcete udělat?"

„Pokusím se vyjednávat s Gildou harpunářů, ale je s nimi těžké pořízení. Minulost je stále ještě příliš živá. Nesmím zapomínat, že právě oni se snažili mě svrhnout a umožnili invazi Panamerické. I když jsme vyhráli, ta válka byla strašlivá."

Vrátili se do Kidova speciálu. Prezident se úplně vyčerpaný zhroutil do pojízdného křesla. Spolkl hned několik léků najednou, aby se trochu vzpamatoval.

„Srdce se nikdy nepřizpůsobilo mému handicapu, mám příliš slabé plíce. Lékaři tvrdí, že se velmi rychle opotřebovává."

„Neměl byste se vydávat na další cestu."

„To nejde. Musíme co nejrychleji nastartovat Síť 160. poledníku a má přítomnost na místě je v této chvíli nezbytná. Když chcete, aby lidé plnili vaše příkazy, musíte se mezi nimi objevovat co nejčastěji."

„Opravdu myslíte, že dokážete tu trať vybudovat v rekordním čase?"

„S pomocí pokladačů vybavených hnízdy bakterií to možné je. Ty nové koleje jsou opravdu skvělé. Ničivé bakterie se jim vyhnou, jako se kdysi pavouci vyhýbali vlastním sítím."

Ještě ten večer dostali zprávu z Market Station.

„Za pár dnů zde máme Yeuze," radoval se Kid. „Ruando, opět se shledáte se svou ženou!"

R. zůstal uzavřený, ale oči mu svítily radostí.

„Proč jen proboha udělala takovou okliku přes Market Station?"

17

Toho rána se Gus znovu začetl do knihy ženy, která žila kdysi dávno a nosila stejné jméno jako on - Ragus. Snažil se, aby ho Paměti ženy mluvící francouzským jazykem zaujaly. V hloubi duše si nebyl tak úplně jistý, že se opravdu jmenuje Lienty Ragus, i když měl to jméno vypálené rozžhaveným železem na předloktí. První dvě písmena byla už skoro nečitelná a musel si nechat obarvit kůži, aby se stala zřetelnějšími a dala se rozluštit. Co když to bylo znamení vypálené krutým pánem a on byl jen otrokem, s nímž jednali jako s dobytkem?

Zpočátku se musel do četby opravdu nutit a několikrát knihu už málem odložil, ale jakmile začala autorka mluvit o chovu sobů, už od knihy neodtrhl oči. Cestující Hiltonová, tedy Mile Anga, ho po návratu našla úplně ponořeného do Pamětí,

Neuvědomil si hned, že je celá bez sebe a sotva popadá dech.

„Lienty, Tarphysové čmuchají v mém oddělení a můj panamerický kolega jim potvrdil, že ses velmi zajímal o archeologickou literaturu. Je to rodilý práskač, chce nám škodit. Musím ti okamžitě najít jiný úkryt. Nebude to vůbec snadné, zrovna teď, když je po kupé taková sháňka. Dneska zas dorazil vlak plný vědychtivých intelektuálů, zajímají se o komiksy z dob minulých."

Gus nevěděl, co to je komiks, jen zaraženě seděl a zíral na knihu rozloženou na pahýlech nohou, prst vsunutý mezi stránky.

„Přinesla jsem něco k jídlu... Už se nedá sehnat skoro nic, jen v jídelnách. Skoro mám chuť se tam jít dnes večer najíst a tajně ti něco přinést. Jen aby mě přitom nikdo nechytil..."

„Ta žena byla divná," řekl bez souvislosti. Nechtělo se mu přerušit ten silný zážitek z četby. „Napadlo mě, jestli náhodou nebyla obdařená výjimečnými schopnostmi."

Při pohledu na rozjasňující se Milin obličej poznal, že trefil do černého.

„Měla dar vidění..., tedy chci říct, že dokázala číst v mozku lidí a zjistit, co si právě myslí. Nejsilnější na tom je právě to, že se tím nijak nechlubí a nechává na čtenáři, aby si toho všiml sám. Pokud člověk nečte pozorně, může ten nádherný objev klidně minout."

„Jak jsem šťastná," vzdychla. „Nebýt těch hnusných Tarphysů, byl by to nejkrásnější den. Chápeš to, Lienty? Prababa, která měla dar telepatie. To potom vysvětluje, proč má syn Liena Raga Jdrien, Mesiáš Zrzavých, nadpřirozené schopnosti."

„Jen pomalu, nepomotej to všechno. Já osobně, pokud vůbec jsem Ragus, jsem úplně normální, docela obyčejně normální. A prosím tě, neříkej mi Lienty, ale Gusi. Nemůžu si na to zvyknout."

Připravovala mu rýži se sušenou rybou, která při vaření nepříjemně čpěla.

„Asi je to velryba, nebo možná tuleň. Už se tady nedá nic koupit. Všechno zboží v obchodech bylo zabaveno pro ty barbary, co se chystají do války. Ona tu knihu nenapsala jen kvůli svým vzpomínkám. Je v tom skrytý smysl. Jenže abych ho pochopila, musela bych dokonale ovládat starou francouzštinu. Na to bych musela studovat ještě dva, možná tři roky a věnovat tomu několik hodin denně. Nejlepší by bylo vrátit se do Transevropské a pracovat s lidmi z organizace Za uchování francouzského jazyka. Jenže můj panamerický pas je už neplatný a určitě mi ho neobnoví, protože jsem vedená jako Obnovitelka Slunce. A Transevropané mě nikdy nepřijmou."

Gus našel kousek papíru a založil si stránku. Potom seskočil z pohovky, vyhoupl se na stoličku, aby byl ve stejné výšce jako Mile, a vzal ji kolem pasu. Zachvěla se pod neforemnou kombinézou.

„Pokusím se ti najít lepší úkryt, jen kdybych..." Kousla se do rtů.

„Jen pokračuj."

„Promiň, že to říkám tak tvrdě, kdybych tak našla umělé nohy!"

„Neuměl bych s nimi chodit."

„Možná žes to kdysi uměl."

„Ne, už jsem to zkoušel na chůdách z umělý hmoty, ještě než jsem se vypravil do Indický propadliny, ale pokaždý jsem si rozbil hubu."

„Musíme na něco přijít."

„Jedno mě napadlo," řekl s naprostým klidem. „Zabít je oba dva."

Vyskočila tak prudce, že si myslel, že se spálila horkým kastrolem s rýží.

„Takhle nemluv," křičela, „nemluv jako ti zdejší barbaři."

„To je jediný způsob, jak získat čas. Zabil jsem Pacru, klidně zabiju i ty dva."

„Mlč proboha, naháníš mi strach."

Najedli se mlčky. Hned potom velmi rychle odešla za svou prací a doporučila mu, aby za ní pořádně zavřel dveře. Připravil si pistoli, pečlivě ji vyčistil a natáhl. Tarphysové ho jistě brzy najdou, ale teď na ně nechtěl myslet. Byla tu ta fascinující kniha a on ji chtěl dočíst.

Jedním z kulatých oken by se klidně dostal ven z kupé a mohl by se ukrýt pod obytnými vagony archivu. Nikdo by ho tam nemohl pronásledovat, natož najít. Vítr tam totiž nafoukal úlomky ledu a pod vagony zůstal jen úzký prostor. Dospělý muž by se tam musel plazit, ale to by dlouho nevydržel. Bylo to jediné možné řešení.

Hltavě se pustil do čtení. Asi za půl hodiny musel přestat, pocítil silnou závrať a zavřel oči. Hlava se mu točila.

Nebyl by schopný pohybovat se po rukou, příliš by se potácel.

Vrátil se ke knize, ale připadalo mu, že písmenka na papíře plavou, přemísťují se, přibližují nebo vzdalují. Zvlášť ta pasáž, kde žena vysvětlovala, jak byla francouzská slova deformována a vtělena do nového oficiálního jazyka. Znovu musel knihu zavřít, obával se, že by ho snad mohla očarovat. Ne, byla to spíš hypnóza, ale teď pro ni byla nejméně vhodná doba, když kolem kroužili ti zabijáci.

Došel si pro kožešiny, upevnil knihu pod jednu z podšívek a ve spíži si vzal něco k jídlu. Kus té sušené ryby, nejspíš to byla velryba, ale popravdě řečeno to ani jako maso nechutnalo.

Bez problémů vylezl oknem ven a podařilo se mu ho zavřít, dřív než se sám spustil na koleje a zmizel pod vagony. Jakmile se dostal přes závěje na okrajích, mohl jít normálně po rukou. Musel dělat velké okliky, aby se vyhnul hlavním nástupištím a točnám. Knihovna ručního archivu se rozkládala na ploše mnoha kilometrů, bylo to úplné kulturní bludiště.

Jak k tomu vůbec došlo? Uvědomoval si vůbec Voltanchán, aspoň matně, jakou posmrtnou slávu si připravil právě udržováním této instituce? Na jeho odporné válečnické skutky nikdo ani nepomyslí. Nebo snad měla obrovská knihovna úplně jiný účel? Gus si však nemyslel, že by sloužila jako vějička pro lidi, kteří mohli být užiteční zdejší Společnosti, jako lákadlo pro intelektuály, které by pak držel jako rukojmí a požadoval za ně výkupné. Možná se tak dělo, ale jen výjimečně.

První padací dvířka objevil vedle kanalizačního otvoru. Potrubí se zřejmě vlivem mrazu ucpávalo a někdo musel vždycky vlézt pod vagon, aby rozbil ledovou zátku. Karachi Station byla jen málo vytápěná a teplota nikdy nevystoupila nad minus deset stupňů Celsia. Odpadové vody zmrzly, jakmile opustily kanalizaci uvnitř vagonu. Určitě tu existovali lidé, kteří měli za úkol uvolňovat zmrzlé bloky lidských výkalů a kuchyňského odpadu.

To je zvláštní, pomyslel si Gus, když zkoumal, jak asi fungují padací dvířka, že tady nenajímají na tu hnusnou práci Zrzavé. Rychle přišel na to, jak se dvířka otvírají, a dokonce mu málem spadla na hlavu. Vysoukal se nahoru a octl se v prostorné a velmi čisté koupelně. Když vyšel ven, na dveřích si všiml, že je určená ženám. Liduprázdná chodba byla nejspíš součástí obytných kupé. Náhodně otevřel jedny dveře a rozhlédl se. Bydlel tam nějaký muž, který studoval perskou poezii z dob dávno minulých. Gus netušil, kdo by mohli být ti Peršané, usoudil však, že je v oddělení všeobecné poezie. Věděl totiž, že tato část knihovny zaujímá spoustu poschoďových vagonů. Uklidnil se a chvilku si tu odpočinul. Snažil se pochopit, co je napsáno v několika malých knihách zdobených zlatými ornamenty, ale nakonec toho nechal.

Pak se vydal na obchůzku. V jednom z dalších kupé udělal skvělý objev: na jedné z příček byl nalepený celkový plán knihovny. Plán se všemi odděleními, sekcemi, podsekcemi, službami a zvláštními útvary.

Velmi opatrně ten plán odlepil a poskládal. Znovu se vydal tou dlouhou chodbou. Náhle zaslechl zvuky a měl právě tak čas vklouznout na pánskou toaletu. Uklidnil se, když zjistil, že jsou tam taky padací dvířka.

„Haló, prosím vás, otevřete!“

Někdo vytrvale klepal na dveře.

„Prosím vás, zapomněl jsem si tam toaletní taštičku.“

Gus zaváhal, ale potom se mu podařilo překonat nedůvěru, pootevřel dveře a podal dotyčnému tu slavnou tašku, která zůstala ležet na okraji umyvadla. Nespatřil tam nikoho, ale s hrůzou zjistil, že se mu v úzkém otvoru dveří vyhrnul kožešinový rukáv a na několik sekund odhalil znamení, které měl vypálené na předloktí. Doufal jen, že ten neznámý tomu nebude přikládat žádný význam, spousta lidí přece nosila po těle tetování.

Když konečně vyšel ven, chodba byla prázdná. Rychle ji přeběhl směrem k hlavnímu jádru knihovny, do oddělení bývalých technologií.

18

„To dogma je absurdní,“ prohlásil bez okolků Ruanda.

Poslouchal svou ženu, jak vypráví, že Sibiřané vědecky pracují na období Velké ledové paniky a na záhadách mezidobí.

Až do tohoto okamžiku byla Yeuze šťastná, že se s ním znovu shledala, a taky s Kidem. Večeřeli ve zvláštním prezidentově vlaku. Oba muži jí přijeli naproti na hranice Mikado Company. Ruandova reakce ji však otrávila.

„Ty jsi s tím ale rychle hotový! Jistě, je v tom ještě spousta mezer... Například Lien Rag tvrdil, že následnost papežů nebyla tak jasná a pravidelná, jak nás o tom přesvědčoval Nový Řím.“

Málem ještě dodala, že bratr Petr byl povolán do Vatikánu kvůli vážné papežově nemoci a že v Transevropské se šuška, že by se mohl stát novým Svatým otcem. Ale stále agresivnější Ruanda jí k tomu nedal příležitost

„To znamená přehlížet, ignorovat LID, Ložiska intelektuální dokumentace. Ta přece existují a díky nim jsme mohli rekonstruovat některá období pomocí dobových novin, osobních dopisů nebo fotografií. Co se mě týče, napsal jsem svou divadelní hru jen díky deníku jedné rodiny z Nice, která den za dnem prožívala klesání teploty, příchod silných mrazů a nakonec postup ledovců. Nejsem jediný, kdo pracoval s těmito materiály, které jsou v LID uložené.“

„A co když tam byly uložené právě proto, aby je někdo našel? Jednu dobu se jich našla spousta, ale od té doby už nic.“

„Ty vidíš všude všeobecné spiknutí a všechno je podle tebe dílem lady Diany. Nezapomeň ještě na Výhybkáře, kteří se snaží uchvátit neomezenou vládu nad celým světem. Musíš být přece trochu jasnozřivá. Takže LID byly umístěny pod ledem, aby je někdo našel a aby potvrzovaly a posilovaly tehdejší oficiální verzi. A pokud Sibiřané vymysleli a pustili do světa nové dogma, pak jen proto, že na tom mají zájem. Co tomu říkáte vy, prezidente?“

Kid s blaženým výrazem vychutnával moučník a evidentně se dobře bavil. Pohlédl na Ruandu a pak na Yeuze.

„Je to docela zajímavé.“

„Vy přece znáte některá tajemství,“ trval na svém R. a narážel tím na nedávný rozhovor, při kterém mu Kid málem svěřil nebezpečné tajemství. „Vy se přece stýkáte s lady Dianou. Vážně si myslíte, že na tom novém dogmatu by mohla být aspoň miliontina pravdy?“

„K tomu se nevyjádřím,“ zavrtěl hlavou Kid. „Na téhle zemi je víc záhad, než kolik je hvězd na nebi...“

Yeuze nadšeně zatleskala.

„Bravo, to je Shakespeare, nebo skoro...“

„Vy se nikdy nenamočíte,“ zabručel Ruanda rozzlobený, že mu přítel nechce přijít na pomoc. „Já vím, Yeuze, dobře vím, že máte pro Sibiřany velkou slabost, zvláště pro velvyslance Sernina, a pak je tu také jeden generál, ale uvažujte přece!“

Ani se nezačervenala, jen se na něj podívala s uraženou důstojností.

„Sibiřané přece tlačí Jelly směrem k nám,“ dodal ještě rozhořčený spisovatel.

„Ale jděte, Ruando,“ prohodil Kid velkoryse, „nechme té politiky.“

Usmál se na Yeuze.

„To je dobře, že jste se vrátila. Potřebujeme vědět všechno o událostech, které provázely váš pobyt v Transevropské od Zeloyovy smrti, přes vaši expedici do Sibiřské, puč proti Floe Sadonové a pokus o vaše zavraždění. Tehdy jsem poslal lady Dianě velmi výhružnou zprávu... Byl jsem připraven na vše, jen abych vás pomstil.“

„Raději vám budu vyprávět o Sibiřské,“ řekla smířlivě. „Na Severním pacifickém ledovci leží opravdové poklady, spousta kožešin a slonovina. Je to přímo pohádkové bohatství a já jsem dosáhla, že se ho zatím nikdo nedotkne.“

Ruanda se stále ještě mračil. Pomyslela si, že ji podezírá kvůli generálovi Sofimu. Stával se žárlivým, ale sexuální radovánky ho přece dřív téměř vůbec nezajímaly.

„A co jejich hlavní město?“

„Je velmi zvláštní. Kupole mají tvar byzantských cibulí, působí to podivně... Obrovská společnost, která se pomalu staví na nohy a vzpamatovává se z války, zatímco Transevropská má vážné problémy. Dianina pomoc je velmi omezená a pokaždé se musí smlouvat. Poslední události možná uzavřou kohoutky docela.“

„Má problémy s tím svým Tubusem. Velká část se prý sesula. Ze sabotáže obviňují Obnovitele Slunce, ale ve skutečnosti jí chybějí kompetentní glaciologové.“

Ruandu ta přímá Kidova narážka na Liena Raga překvapila. Byl dost chytrý na to, aby už pochopil, že Kid nesnáší trapné výstupy. Neodvážil se tedy zaútočit proti Lienu Ragovi a tahle malá zbabělost ho sice rozladila, ale zároveň zbavila agresivity.

„Vážně je Jelly tak nestvůrná, jak se o ní říká?“

„Obrovský pomník průsvitné želatiny. Kopce tvořené protoplazmou a táhnoucí se donekonečna. Nedá se to popsat. Viděla jsem hory těch vyplivnutých kůží a kostí. Sibiřané zpočátku nechtěli uvěřit v její existenci a nasadili proti ní směšný protiútok. Přišli o strašnou spoustu lidí.

A ještě ke všemu nás přepadla silná smršť, která uvedla do pohybu neskutečně obrovskou ledovou kru, vrhla ji přímo na vojenskou základnu sibiřské železniční flotily. To území na severu se opravdu vymyká všemu, co známe. Říkáte, že Jelly by nás mohla ohrozit? Jak jste to myslel?“

„Zdá se, že Sibiřané našli způsob, jak ji zničit,“ odpověděl Kid.

Přinesli další sladkosti a jemné likéry. Ruanda si nechal nalít plnou sklenici a Yeuze si všimla váčků pod jeho unavenýma očima.

„Tak mě napadá, jestli bych vás neměl poslat do Sibiřské,“ prohlásil znenadání Kid.

Ruanda zpozorněl.

„Myslel jsem, že se Yeuze vrátí do Grand Star Station.“

„Já původně taky, ale se Sibiřany teď budeme muset jednat moc obezřetně. Byl bych moc rád, kdyby byl generál Sofi jmenován velvyslancem v Titanpolisu,“ prohodil Kid jen tak mimochodem. „Co vy na to?“

Yeuze nehnula brvou a její manžel jen pokrčil rameny.

„Proč ne?“

Právě tuto chvíli si Yeuze vybrala, aby oběma mužům oznámila, že si chce vybrat volno, z čistě z osobních důvodů. Oba muži ztuhli překvapením.

„Vrátím se do Market Station, ale potřebuju peníze, spoustu peněz.“

19

Kolega cestující Hiltonové se jmenoval Spencer a sestavoval chánův rodokmen, i když původně přijel do Karachi Station studovat památky starého indického subkontinentu. Přistoupil k Mile, která právě shromažďovala knihy pro skupinku badatelů.

„Nevíte náhodou, kam se poděl ten chlápek, co chodí po rukou?“

„Nemám tušení.“

„Nenapadá vás, kde by třeba mohl být?“

„Ne. Proč se vůbec ptáte?“

„Hledají ho. Víte, že je obviněný z vraždy? To není zrovna člověk, jakého bychom u nás rádi viděli.“

„O tom rozhodujete vy, Spencere?“

Muž pod špatně zastřiženým plnovousem zbledl.

„Já ne, hlavní kustod...“

„Kustod je tolerance sama, to jen takoví jako vy a taky Stamp z oddělení ideologií všechno kazíte."

„Ale no tak, cestující Hiltonová, ovládejte se," napomenul ji Spencer. „Všichni víme, jak jste odbojná... A co váš pas, už jste ho našla?"

Už dlouho se tvářila, že pas někam založila. Měl totiž prošlou platnost. Jestli se to policejní služba Voltanchána dozví, mohli by ji vyhostit. Naštěstí zde nesídlil žádný oficiální zástupce Panamerické, neboť Voltanchána považovali za obyčejného banditu. Kromě toho Knihovna ručního archivu zajímala intelektuály Panamerické společnosti jen pramálo.

„Chcete mě snad legitimovat?"

„Měla byste být opatrnější s tím mrzákem. Velmi intenzivně ho hledají."

Musela se přinutit ke klidu a počkat, než se rozběhne varovat Guse. Vydržela to déle než hodinu, aby na sebe neupoutala pozornost.

Když zjistila, že Gus už u ní není, zachvátilo ji zoufalství. Zhroutila se na lůžko v domnění, že Tarphysové ho nakonec dostali. Kupé však bylo v naprostém pořádku, nikde žádné stopy zápasu, a zámek na dveřích byl neporušený.

Postupně jí došlo, že odešel sám, a když objevila špatně zavřené kulaté okno, záhada byla vyřešená. Vyklonila se ven a zdálo se jí, že na ledu rozeznává sotva zřetelné stopy. Možná jí nedůvěřoval? Nebo ji chtěl ušetřit nepříjemností?

Všimla si taky, že si s sebou odnesl knížku své prababy Ragusové, a potěšilo ji to, ale zároveň zneklidnilo. Musela knihu brzy vrátit do oddělení mrtvých jazyků.

Chystala se k odchodu. Doufala, že ho někde zahlédne nebo se dozví něco bližšího od stánkařů prodávajících v areálu knihovny. Vtom někdo zaklepal na dveře. Pozdravili ji dva muži, Tarphysové.

„Rádi bychom vás požádali o spolupráci," řekl ten starší. „Jsme zplnomocněni najít jednoho zločince a máme povolení kustoda knihovny k jeho předvedení. Prý byl často viděn ve vaší společnosti, mysleli jsme proto, že by mohl být eventuálně u vás."

„Ovšem, znám ho. Pracoval v mém oddělení, dokonce jsem ho jednou pozvala i sem, ale už několik dní jsem ho neviděla."

„Na čem pracoval?"

„Vlastně ani nevím, přišel z oddělení mýtů a legend, víte, a já tyhle lidi, co se zajímají o podobné věci, považuju tak trochu za blázny a šarlatány. Ale znal Transevropskou, tak jsme si spolu o ní povídali. Já v té Společnosti dost dlouho žila."

„Dovolíte nám, abychom se tady trochu porozhlédli?"

„To vážně musím?"

Skutečně měli povolení od kustoda knihovny, ale jen na omezenou dobu čtyřiadvaceti hodin. Všimla si, že doba už vypršela. Upozornila je na to a oni se jen usmáli.

„Požádali jsme o prodloužení, ale zapomněli jsme si pro něj dojít."

Byla už smířená s tím, že je nechá čmuchat ve svém kupé, ale náhle ji zaplavila vlna pohrdání vůči těm lidem a zatvrdila se.

„V tom případě je mi líto, vraťte se, až budete mít nové povolení, ano?"

„Jak je libo," řekl ten větší a otočil se k východu.

Nečekala to. Rána byla tak prudká, že ji odhodila na tvrdý rám hlavních dveří. Sesula se k zemi.

„Tak a teď se tady porozhlédneme."

Slyšela je, jak chodí sem a tam, otvírají skříně, rozhazují postel, prohlížejí koupelnu.

„Řek bych, že tady ještě nedávno byl," prohlásil ten starší.

„Co uděláme s ní?"

20

Gusova přítomnost v oddělení starých technologií vzbudila nemalou pozornost. Vyhoupl se na lavičku, začal listovat katalogem a zároveň poočku sledoval přítomné knihovníky. Mezi jednotlivými pracovišti knihovny existovaly dva způsoby vzájemné komunikace: telefon a akustické potrubí. Gus se obával, že někdo z nich sáhne po jednom či druhém dorozumívacím přístroji, aby požádal o informace týkající se jeho osoby. O staré technologie se totiž zajímal opravdu málokdo.

Hledal v seznamu názvy povolených děl, které by mu umožnily dozvědět se něco o betonu. Našel jen jedno: Vývoj rodinného bydlení od prehistorie až po rok 2000. Byly toho čtyři tlusté svazky.

Když jim předložil vyplněný výpůjční lístek, všichni tři knihovníci se k němu svorně naklonili.

„To si nemůžete vzít s sebou, je to velmi těžké," prohlásil jeden z nich. „Ale zavoláme vám nosiče. Můžete nám, prosím, dát vaši adresu v knihovně?"

Dal jim tu z oddělení mýtů a legend. Čekal, že se budou ušklíbat, ale vzali to úplně normálně.

„Chtěl bych se na to nejdřív podívat přímo tady na místě."

„Na všechny čtyři díly?"

„Ano, na všechny najednou."

Přidělili mu stůl a brzy nato mu přivezli plný vozík knih. Byly skutečně obrovské, plné ilustrací, fotografií a plánů.

Velmi pozorně si je prohlížel. Úžasně ho to zaujalo, všechny ty různé formy lidských obydlí, jak se po celá tisíciletí měnily. Musel se přinutit, aby se soustředil především na betonové konstrukce.

Zřízenec přišel zapálit olejové lampy, neboť v celé knihovně nebyl dostatek proudu. Gus si uvědomil, že už je pozdě a že by si měl najít místo, kde přenocuje. K jídlu měl ještě kousek sušené velryby, s tím chvíli vydrží.

„Chcete si ty knihy nechat? Tedy myslím na zítřek? Už budeme zavírat, ale necháme vám je na stole," oznámil mu knihovník.

„Budu rád, přijdu hned, jak otevřete."

Bylo už deset hodin večer. Vůbec si to neuvědomil. Teď mu nezbude než se vystavit jejich zvědavým pohledům. Dokud seděl na židli, nikdo si ho nevšímal, ale jakmile z ní seskočil a potom šel po rukou, vzbudilo to pozornost všech.

V koutku jednoho vagonu, mezi toaletami a spojovacím průchodem, si koupil šálek horkého čaje. Malý kluk s velmi tmavou pletí tam dřepěl před bublajícím samovarem. Ve skutečnosti to byl malý kotel na ohřívání vody s kohoutky v různé výšce a pískajícím ventilem.

„To jste vy, ten člověk-tučňák?" zeptal se chlapec nesměle a kulil na něj zvědavé oči.

Gus zamručel na souhlas. Kluk se mu však nechtěl posmívat.

„Všichni stánkaři vás tady znají," řekl. „Nepotřebujete něco?"

„Ano, lehátko," odpověděl Gus bez dlouhého rozmýšlení.

„To vám můžu zařídit, za půl dolaru."

Gus dopil čaj a pohupoval se na rukou.

„A teplý jídlo k tomu. Je to hned vedle. Mám koncesi na toalety šesti vagónů. Žádnej dospělej by neproklouznul dvířkama dolů pod vagón kvůli vysokým závějím. Tady to hrozně fouká. Ale já se tam vejdu. Mám proto právo na ubytování, je to sociální zařízení číslo 17 na druhým konci vedlejšího vagónu. Jděte dovnitř a použijte tenhle klíč, otevřete s ním malý dveře vlevo. Dokážete vyjít šest schodů? Dobře, je to až nahoře. Moc místa tam není, ale je tam teplo."

„A co ty?"

„Vyspím se i pod lehátkem. Musím tu zůstat ještě dvě hodiny. Ochmelkové, co se vracejí z kavárny, si nakonec vždycky dají silnej horkej čaj."

Gus přešel do vedlejší chodby. Bylo to nebezpečné, protože chodba vedla do kavárny a jídelny. Byla tam spousta lidí a mastná vůně, která se vznášela ve vzduchu, byla přímo omamná. Hladový Gus raději skoro nedýchal. Doufal, že ho budou považovat za jednoho z malých kluků zaměstnaných v knihovně. Bylo jich tam hodně, pracovali jako poslíčci, přenášeli knihy nebo měli malé stánky v těch nejzastrčenějších koutech. Právě se dozvěděl, že to oni se starají o fungující kanalizaci a rozbíjejí zmrzlé odpadní vody pod vagony.

Když konečně za sebou zavřel dvířka bývalé budky brzdaře, vydechl úlevou. Vylezl po schůdkách a vtěsnal se do velmi nízkého prostoru po stropem, kde bylo umístěné úzké lehátko. Samozřejmě bez okna. Lehl si a přinutil se myslet na něco jiného než na svůj prázdný žaludek. Mohl by sníst kousek sušené velryby, ale ta se mu hnusila.

Podřimoval, když za ním chlapec přišel. Nesl olejovou lampu a jídlo. Rýži s kuřetem, jako obvykle.

„Už pár dní nemají v kantýně nic jinýho. Čekají na novou zásilku, ale je možný, že to vojáci zase všechno zrekvírujou. Nesnáším je."

„Jak se jmenuješ?"

„Jmenuju se Ali. Našli mě na záchodkách v KRA, v oddělení dětský literatury. Je vám to k smíchu? Jedna stará paní z toho oddělení se mě ujala a vychovala mě, ale už umřela, tak se musím starat o sebe sám."

„Nikdy jsi neopustil knihovnu?"

„A k čemu by to bylo? Knihovna je jako velká stanice. Můžu tudy chodit celý dny, než ji celou obejdu."

„Proč jsi mě u sebe schoval?"

„Máte problémy. Všichni kupci mají problémy s chánovými lidmi, proto jsme si vytvořili Společnost okamžité pomoci. Tady žijeme podle zákona práva na azyl. Je stejnej i pro knihy, rukopisy, listiny. Ten zákon je moc potřebnej, aby sem barbaři nepřišli a všechno nezničili nebo nerozprodali vzácný knihy. Nevidíme tu rádi takový lidi, jako byli ti dva cizinci, co vás hledali. Jezte, dokud je to teplý."

„A ty?"

„Už jsem se najed. Víte, můj problém je výška. Jestli vyrostu, přijdu o koncesi na čištění toalet a sociálních zařízení, už neprolezu padacíma dvířkama. Tak jím jen málo a vyhýbám se všemu, po čem se roste. V oddělení medicíny, v sekci stravování, jsem si přečet spoustu knížek na tohle téma, ale moc tomu nerozumím. Opravdu existuje růstovej hormon?"

„O tom nic nevím," přiznal Gus a prsty si nabíral jídlo z talíře.

Ali vzdychl.

„Jako vždycky, nemám žádný štěstí. Nikdo mi to nechce vysvětlit, a doktoři, co tam chodí studovat, si ze mě jen utahujou."

„Tak proto nejíš?" zeptal se náhle překvapený Gus.

„Ano. A postavil jsem si stánek v nejstudenějším koutě, abych nerost. Zima prej zmenšuje. Dočet jsem se, že kdysi byli nejmenší Eskymáci a Laponci. Nevím, jak dlouho to vydržím."

„Ale co tvůj krámek?"

„To nestačí, z toho si nezaplatím kupé. Dokonce ani lehátko, ani polovinu. Polovina lehátka znamená, že se o něj dělíte s někým jiným a spíte každou druhou noc. Jenomže jsou s tím vždycky potíže, když ten druhej onemocní, přece ho nemůžete vyhodit na ledovou chodbu."

Zadíval se na talíř s rýží s výrazem přemáhání. Ve slabém světle olejové lampy se mu obličej nezdravě leskl. Gus přestal jíst.

„Nedojíte to?"

„To mi stačí. Zaplatím ti za přístřeší a jídlo."

„To nespěchá."

Ale půldolar si vzal. Gus se ho zeptal, jestli by mu mohl ráno něco zařídit.

„Udělám všechno, co po mně lidi chtějí," řekl odevzdaně Ali, „a jestli mě chcete do postele, jsem připravenej."

Vyděšený Gus zakroutil hlavou a dodal, že se potřebuje vyspat. Ali sfoukl lampu a vklouzl pod lehátko. Mrzák nemohl usnout. Cítil, že se rozptyluje, že nejde přímo za svým cílem, ale tahle ohromná knihovna ho fascinovala. Možná taky cítil potřebu tu ještě zůstat a hledat znalosti, které dřív měl, ještě než ztratil paměť.

Ali s ním brzy ráno zacloumal.

„Musím jít rozbíjet zmrzlou špínu a bude mi to chvíli trvat. Dojdu vám pro horkej čaj a můžete si ohřát zbytek rejže na olejový lampě. Bude mi to trvat dobrý dvě hodiny a potom skočím vyřídit tu vaši záležitost. Nikdy neotvírám krámek dřív než v deset hodin."

Gus si ohřál lepkavou rýži a vypil sladký čaj. Musel se do toho dost nutit, ale věděl, že musí mít dost sil. Asi za dvě a půl hodiny se Ali vrátil.

„Jsem malej, ale mám síly dost, víte. Dokážu unýst na zádech i hodně těžký věci, skoro sto liber, tedy jako stokrát půl kila. Nemusíte se bát, jestli mi chcete dát odnýst něco těžkýho."

„Neděláš to jako ostatní, co táhnou těžký věci nebo i cestující na takový dece?"

„Na to nemám právo. Organizuje to jeden cech, musíte se zapsat mezi čekatele. Já jsem svobodnej nosič, už jsem nesl na zádech i lidi, co nemohli chodit, a jestli chcete, taky vás někam odnesu."

„Ale jdi, jsem moc těžkej."

„To bych neřek. Už vážíte o půlku míň, když nemáte nohy. Neumíte si představit, kolik vážej nohy!"

Sebral z talíře hrstičku zbývající rýže a strčil si ji do úst.

„Jestli se nenajíš, nebudeš mít dost sil a neuneseš mě."

„Můžem to zkusit, ale ne tady, je to tu moc úzký. Zkusíme to dole na chodbě, teď tam ještě nikdo není."

„Poslechni, chci, abys došel za jednou cestující. Pracuje v oddělení archeologie a..."

„Tu znám. Často mě volala, abych jí odnes knihy, je moc milá, ale na první pohled to tak nevypadá, má takový brejle a tak divně mžourá... Co jí mám říct?"

„Nejdřív chci vědět, jestli přišla dneska ráno do práce."

„Jasně, to snadno sfouknu. A dál?"

„Řekneš jí, že se s ní chci sejít, jenže nevím kde... Co myslíš?"

„Je tady jedno velký kupé, teda velká posluchárna, občas jsou tam schůze správní rady KRA, ale jen málokdy. Vím, jak se tam dá nenápadně dostat, tam budete mít klid. Ale musíte se teple oblíct, protože se tam většinou netopí."

Ali odběhl a Gus sešel do koupelny. Nenašel nic, na co by si mohl stoupnout, aby se viděl v zrcadle, a byl to pro něj přímo akrobatický výkon. Potřeboval se oholit a taky se chtěl osprchovat, ale voda byla úplně ledová. Raději toho nechal. Vrátil se do kabinky a čekal na chlapce. Ve slabém světle, které dovnitř dopadalo oknem a osvětlovalo spodní část schůdků, pokračoval v četbě vzpomínek své prabáby Ragusové. Podivný text a jeho typografie ho silně zaujaly.

21

Ali zděšeně couvl, když našel Guse na druhém schůdku malého schodiště.

„Ale to jsem já, Ali... Váš kámoš... Co se vám stalo, pil jste vodku? Ne, kouřil jste transevropský vajgly! To ten hnusák Mahmed, prodal vám je? Je to překupník drog, ten hajzl, a jestli se to chán dozví, bude z toho pěknej malér! Drogy může prodávat jenom on."

Gus se na chlapce díval, ale neviděl ho, vznášel se v rudožlutém oparu. Byl v centru žhavé výhně a nedokázal se dostat ven.

„Nic jinýho nám nechybělo," fňukal Ali, „jsme v pěkný kaši. Nemůžu vás tady nechat. Musíte nahoru, jo, nahoru... Cestující Hiltonová nepřijde. Je nemocná a leží doma. Poslala do oddělení akustickou zprávu."

„Cestující Hiltonová?"

V duševní opilosti, v níž se utápěl, se objevila známá skutečnost, měl se čeho chytit.

„Ano, cestující Hiltonová, poslal jste mě za ní, vzpomínáte si?"

„Cestující Hiltonová, cestující Hiltonová..."

Tím, že ta dvě slova opakoval stále dokola, se Lienty Ragusovi podařilo vyjít z imaginární výhně, v níž málem přišel o rozum. Ali si všiml, že se Gus vrací na zem a halucinace ustupují, a začal taky opakovat stejná slova, aby mu pomohl. Vtom se na něho Gus slabě usmál.

„Ahoj, kluku... Byl jsem mimo, bylo to dost ošklivý. To ta ďábelská kniha, co jsem četl."

Vyklouzla mu z ruky. Ali ji zvedl, ale tvářil se, že Gusovým slovům moc nevěří.

„Tomuhle říkáte droga?"

„Sice tomu nevěříš, ale... Viděl jsi cestující Hiltonovou?"

„Neslyšel jste mě, říkal jsem, že je nemocná a že zůstala doma."

Toho se právě bál. A ta nemoc nebyla jen sama sebou.

„Nezahlédls ty dva cizince, co po mě pasou?"

„Ještě ne, cestující, zatím ne."

„Můžeš mi říkat Gusi."

„Tučňák Gus?" zasmál se Ali. „Poslechněte, můžu zas jít a zjistit, co se dá, ale proboha vás prosím, už nedrogujte!"

„Mýlíš se, kluku, •klidně mi můžeš prohledat kapsy, žádnou drogu nemám."

„Ani malý červený vajgly transeuro? Mahmed vám neprodal ten svůj šmejd?"

„Ne, je to vážně jen tou knihou."

Gus vylezl nahoru na lehátko, ale knihu nechal zavřenou. Ali se vrátil až za dobrou hodinu. Říkal, že prošel většinu

oddělení, kde by mohli Tarphysové být, ale nikoho neviděl.

„Jsou u cestující Hiltonový," vyhrkl Gus. „Nastražili na mě past."

„Jak by mohli vědět, že se tam vrátíte?"

„Je to jejich poslední šance. Vědí, že se v knihovně můžu schovávat třeba celý roky."

„To jistě. Ani já jsem za celejch dvanáct let nenavštívil všechny vagóny. Prej tady jsou různý divný místa, v některých vagónech dokonce straší."

Gus se tvářil dost nedůvěřivě a kluka to rozzlobilo.

„Ujišťuju vás, že to tak dovopravdy je. Říká se, že některý lidi se vracej za svýma knihama, známí spisovatelé, filozofové. Znám jednoho stařika, co se setkal s mužem jménem Viktorigo, od tý doby mu. taky neřeknou jinak než Viktorigo. Za nic na světě by se do toho vagónu nevrátil. A pak tady jsou vagóny s červama. Miliardy červů požíraj knihy a nikdo jim v tom nedokáže zabránit. Aby se nerozšířili dál, házejí jim tam ty nejopotřebovanější."

„Co to je zač, ty červy?" zeptal se Gus.

„To je takový dlouhý zvířátko, ale bez nohou..."

„Jako já?"

„Nikdy jste neviděl knihu s dírama, s chodbičkama? To je jejich práce. Slyšel jsem, že lidi, co se tam vypravili, už nikdy nikdo nespatřil."

Gus si vzpomněl, že má u sebe plán knihovny, který našel v jednom z obytných kupé, a vytáhl ho z kapsy.

„Pomoz mi nalepit ho na zeď."

„Rýží? To lepí?"

„Zkus to. Ten papír je nepromokavej."

Nalepili plán na zeď a Gus sebou po chvíli překvapeně trhl.

„Teda tohle... Nezdá se ti, že se to něčemu podobá?"

„Jo, houbě. Máme tady jednoho chlápka, co je pěstuje na koňským hnoji, i když to děsně smrdí."

„Houba, proč ne, ale taky lidskej mozek, nemyslíš?"

Ali přimhouřil oči.

„Možná," řekl vlažně. „No jo, jako ty velký ilustrace, co můžete vidět v oddělení medicíny v anatomický sekci, podsekce nervovej systém?"

„To je úžasný," nevycházel z údivu Gus. „Jako kdyby tu od počátku existoval záměr organizovat KRA jako mozkový závity."

„Je to víc než sto let, co ji založili, víte? A každý rok se přidá jedna souprava, někdy mnohem víc. To tahle knihovna se cpe růstovým hormonem," dodal truchlivě.

Gus sledoval na mapě cestu až do kupé slečny Mile. Jen on věděl, jak se doopravdy jmenuje, a musel si dávat pozor, aby se nepodřekl.

„Nejlepší bude projít tudy," ukázal mu chlapec. „Projdeme oddělením dětský literatury, kde jsem vyrost, a dostaneme se do oddělení práva. Brr! Tam je to smutný a knihovníci jsou děsně přísný. Ale zkusíme projít tak, aby si nás nevšimli."

„Se mnou to nebude snadný," uchechtl se Gus.

„No právě. Vylezete mi na ramena, najdem nějakej dlouhej plášť až na zem a všechny podfouknem. Všichni to zbaští. Hledají chlápka, co se vleče po vlastních rukách, ne dlouhána vysokýho metr osumdesát."

„Jsem pro tebe moc těžkej, tak daleko mě neuneseš."

„Však to taky nebude zapotřebí, stačí, když vás přenesu přes nebezpečný místa."

„A co uděláme, až se dostaneme před dveře cestující Hiltonový?"

„To si musíme promyslet. Ti chlapi určitě nepřijdou otevřít, to by se prozradili, že tam jsou. Přinutí ji, aby to udělala ona, nejspíš jí pohrozí zbraní. Můžete jí dát nenápadně zprávu."

„Zprávu," opakoval zkoprnělý Gus.

„Určitě bude překvapená, protože když budete sedět na mých ramenou, budete hodně velkej, stejně velkej jako ona. Musíte jí dát znamení a zůstat klidnej."

„To by šlo," prohlásil Gus, „vím, jakou zprávu jí dám. Myslím, že ty dva chlapy dokážeme zneškodnit... A teď si představ, že by se jim něco stalo."

„Něco zlýho?"

, Jo, třeba nehoda."

Ali se zašklebil. Podíval se na plán knihovny se zaujatým výrazem v očích.

„Tady u nás nemáme nehody rádi. Žijem mezi zuřivýma šílencema, krvežíznivýma válečníkama a barbarama. Tady v knihovně se všichni snažíme dodržovat pravidla nenásilí. Jsou tu všelijaký podvodníčci, pletichy, podrazy, ale krev teče jen výjimečně. Tady jsme v chráněným prostoru."

„Mluvíš opravdu moc hezky," neodpustil si Gus ironickou poznámku.

„Každej měsíc máme povinnou přednášku, říkaj nám tam spoustu věcí a my tomu věříme, protože musíme přežít uprostřed těch pyšnejch bláznů, co touží jenom zabíjet. Jen vám to opakuju, ale nakonec jsem tomu taky uvěřil, a tady v naší Společnosti okamžité pomoci tomu věříme všichni."

„Tak dobře, chápu. Když se jim náhodou něco stane, budu si muset pomoct sám."

„Teda, mohli bychom je nechat zmizet. Až bude tma."

Ali zapíchl prst do mapy:

„Tady, do toho červivýho vagónu."

Gus se snažil si uvědomit si, které oblasti mozku to místo odpovídá.

22

Dělníci z celé Společnosti přijížděli na stavbu Sítě 160. poledníku. Velké stroje používané na stavbě Viaduktu byly připravené k odeslání na Daleký sever.

Kid chtěl spolu s Yeuze a Ruandou dojet až na samý konec dosud postavené trati. Práce řídil Lichten, bývalý vrchní výhybkář a šéf tajné policie, kterého Kid před časem sesadil.

Po letech přešlapování na místě dostane síť nový impulz. Když Kid poslouchal Lichtena, cítil, jak ho zaplavuje lítost. Po celé ty roky obětoval všechno Viaduktu a Titanpolisu, zatímco tato část mořského ledovce byla nejpevnější na světě a nejméně podléhala podmořským katastrofám.

Lichten předpokládal, že pokud Kid splní sliby, stavba by mohla pokročit až o tisíc kilometrů za rok, možná dokonce i o něco víc.

„Jakmile sem dopravíme první pokladač s líhní bakterií, všechno bude jednodušší. Problémy s infrastrukturou jsou jen minimální, možná na některých místech bude třeba ještě něco dořešit. Určitě bychom se měli vyhnout velmi problematické zóně, kde vznikají největší pohyblivé ledové kry na světě. Rychlost větrů tam přesahuje čtyři sta kilometrů v hodině, můžou klidně odfouknout dospělého chlapa."

„Jsou tam dokonce pohyblivé, ba přímo valící se ledovce," poznamenala Yeuze. „Nesprávně jim říkají icebergy. Jsou úžasné, jeden jsem viděla právě v oblasti mezi čtyřicátou čtvrtou a čtyřicátou pátou rovnoběžkou. Ten, co zničil polovinu sibiřské flotily. Milion tun! Kdybyste viděli ten kaňon, co pod sebou vyryl v mořském ledovci!"

Na zpáteční cestě jí dal Kid znamení, aby ho následovala mino doslech R., a zeptal se jí, k čemu potřebuje peníze a to speciální vybavení.

„Pořád Lien Rag?"

„Mám seriózní stopu. Údajně žije a prý spolu s pirátem Kurtsem našel 'Jinou cestu'. Naposled ho spatřili..."

„Bože, pořád jen on," zhluboka vzdychl Kid. „Když jde o něj, jste schopna skočit na každý, i ten nejpitomější špek. Už deset let ho údajně viděli jednou tam, pak zase jinde, na všech světových stranách někdo zná někoho, kdo zase zná jiného a ten... Copak jste to nepochopila? Dal podnět ke zrození legendy a ta legenda se každým dnem stává působivější a taky nebezpečnější, protože Lien Rag je mrtvý! Trávíte svůj život pronásledováním ducha, když jednáte tak jako teď."

„Serninovi můžu důvěřovat, to on mi dal ty informace. Lien Rag a Kurts se před nějakou dobou objevili v Gravel Station, v Indické propadlině na Maledivské trati. Chci se tam vypravit. Už jsem zjistila, že Výhybkáři pod předstíranou záminkou stanici odřízli a postavili kus nové trati. A to prosím navzdory předpisům KDDNYST."

Kid soucitně pokyvoval hlavou.

„Musíte mi pomoct. Je to naposled, co s vámi mluvím o Lienu Ragovi. Jestli ani tentokrát nepochodím, můžete si se mnou dělat, co chcete."

Kid se náhle zachvěl a nechal se asi na sekundu zaplavit tou prastarou erotickou představou, kterou v sobě potlačoval celý život. On, nedochůdče, ukájející se v nádherném Yeuzině těle.

I Yeuze náhle pochopila jeho iracionální pohnutí a neudělala nic, aby rozptýlila rozpaky, které následovaly.

„Takže peníze," opakoval Kid, „dostanete je, taky vybavení, a pak budete potřebovat nějaké lidi... Já vám ale nemůžu do téhle šílené záležitosti najmout spolucestující z Mořskoledovecké."

„Už jsem si někoho našla," řekla.

„Milence?"

„Ne, ale pomůže mi."

„Požádala jste o samostatné kupé a Ruanda ani neprotestoval."

„Cítíme k sobě jen přátelství, však to dobře víte."

V průběhu týdne dorazil zvláštní vlak do Hot Station, kde se měla Yeuze setkat s obchodním cestujícím Engolem. Schůzku měli v diskrétním baru v obchodním centru stanice.

„Budu mít peníze i vybavení," prohlásila Yeuze.

„Jste velmi šikovná. Mluvila jste o mně s prezidentem?"

„Ano. Ví, že jste skvělý nákupčí i prodejce, samozřejmě ve prospěch Společnosti."

„Vaše expedice do Gravel Station se setkala s kladným ohlasem?"

„No, řekněme, že mi v tom nebrání."

„A pojedeme kdy?"

„Půjde to ráz na ráz. Jen se ještě musím stavit v Kaempolisu, tak na dva dny."

Usmál se.

„Celá stanice doslova vře. Stvořitelka nového Kaempolisu se vrací, připravují pro ni triumfální recepci. Váš manžel je už tam?"

Lehce naklonila hlavu.

„Vybavení, zvláštní vlak na nás bude čekat blízko Amertume Station."

„To je šílenství. Buňky lidové koordinace jsou stále stejně nebezpečné. I když jsou už několik let pod přísným dohledem."

„Je rozumnější vybrat si raději tuhle trať než západní. To je podmínka prezidenta Kida. Stejně tak budeme vybaveni na pohled prastarými stroji, máme k dispozici starý vlak, zato výhybka bude ve skvělém stavu. Jestli se mnou chcete spolupracovat, buďte na hranicích nejpozději za týden. Pojedeme po vedlejších tratích, abychom nevzbudili pozornost. Oficiálně prodáváme tulení olej."

Zatvářil se otráveně.

„Budeme žít v nepříjemném zápachu."

„Vím, ale je to tak lepší. Navíc budeme mít dostatek zásob paliva a nikomu to nebude divné. Něco cestou prodáme. A pak povezeme ještě vagon plný zásob pro ty nešťastníky z Gravel Station."

„Jestli tam vůbec ještě někoho najdeme."

Yeuze zbledla.

„Myslíte, že už všichni mohli umřít?"

„Chcípnout, to jo, to by teda mohli. Není tam nic a mořský ledovec je tak silný, že si tam tuleni nedokážou vydlabat díru a nedá se tam vyvrtat ani studna na rybolov. Prý tam nejsou ani skleníky, jen hora písku vytěžená z písečnýho dolu, a šachta se už nejspíš před mnoha lety zřítila. Co vůbec můžu očekávat za svou spolupráci?"

„Prezident Kid vám udělí exkluzivní práva na export a import. Máte rád upřímnost, že, a nikdy neděláte nic jen tak?"

„Stejně jako vy," řekl a zvedl sklenici džusu na přípitek.

Kolem celého města se rozkládaly největší sadařské skleníky na celé planetě a všude rostly samé pomerančovníky. Export už začínal dosahovat dost velkých objemů.

„Váš cynismus se mi docela líbí, zvlášť je-li odrazem vaší výkonnosti," dodala. „Už jste řekl své ženě, že odjíždíte v mé společnosti? Ví, že mám pověst velké svůdnice?"

Chvíli nevěděl, co má na to říct, ale pak se rozesmál.

„Jste dokonale informovaná. Jen málo lidí ví, že jsem ženatý a mám dvě děti, ale prezident Kid má skvělou policii. Předpokládám, že si mě dal prošetřit, aby se ujistil, že budu pro vás dobrým partnerem - a taky jestli náhodou nejedu jen po prachách, je to tak?"

„Uhodl jste. Dostaneme ještě podrobnější Železniční instrukce, zvlášť pokud se týká informací o Gravel Station a té Gen Station, kde musíme položit výhybku. Musíme mít jistotu, že ta překlenutá vedlejší trať nebyla rozebraná. Vím, že by to bylo v rozporu se zákony, ale musíme být připraveni na všechno."

Večer nasedla do vlaku směr Kaempolis. Jela normálním expresem, dokonce to ani nebyl rychlovlak. Byl nabitý cestujícími, kteří se jeli na víkend povyrazit do stanice, pověstné svými divadelními představeními, koncerty a různými zábavními podniky.

Z rozhovorů, které útržkovitě vyslechla, Yeuze pochopila, že v Kaempolisu už není všechno tak, jak bývalo. Teď tam mají mnohem víc nočních klubů a veřejných domů než za její vlády. Přibyly i poutě a velké kolotoče, celý vodní komplex, kde jste mohli strávit i několik dní a nocí a člověk se tam ani chvíli nenudil. Lidé ve vlaku vychvalovali i vybrané restaurace a luxusní vlakhotely.

Zavřela oči a vybavil se jí stejný obraz jako teď často. Byla v Kidově zvláštním vlaku a četla si ve svém kupé. Kolem půlnoci vstala, vzala si župánek a šla za Kidem, který ještě pracoval ve své kanceláři. Neřekla vůbec nic, jen ho zavezla i s křeslem vedle do ložnice. Zavřela za sebou dveře a rozvázala stuhu na župánku, pod nímž už neměla nic. Zakázala si zavřít oči a dívala se, jak se prezident svléká. On z ní také nespouštěl pohled a pozorně sledoval, jestli se v jejích očích neobjeví posměšná jiskra. Ale byla vyrovnaná, bez emocí. Potom soustředila všechnu svou pozornost na jeho úd. Opravdu si zasloužil tu pověst, která ho v různých drbech provázela. Dělal jí čest celou noc.

„Jsem jako malá šeredná opička přikrčená na tvém nádherném těle," řekl náhle.

Jsi jen muž," odpověděla mu přesvědčivě. „Vidím muže, který mě miluje."

Řekl jí potom, že to nebylo nutné, že se rozhodl hned při jejich prvním rozhovoru. Souhlasil s její expedicí a bylo to tak lepší, ale i kdyby řekl ne, dokázala by to zařídit jinak a třeba i stejně dobře, kdyby na to přišlo.

23

Engol čekal na hranicích už dva dny a překvapil ji, když vystupovala ze své drezíny, která zastavila u změti parkovacích kolejí. Jejich vlak stál úplně mimo provoz v blízkosti ledových závějí zčernalých kouřem. Řidič drezíny se při pohledu na tu starou rachotinu pohrdavě ušklíbl.

„Chcete s tím jet daleko?"

„Jen si nedělejte starosti, cestující," odpověděla hbitě a podala mu bankovku.

Kromě Engola tvořili posádku tři muži: řidič, mechanik a pak ještě Engolův přítel, nějaký Sala, pravý přírodní živel.

Obchodní cestující právě večeřel, když vešla do jídelny. Vstal a ti tři ostatní rovněž vstali. Potom ji uvítali potleskem.

„Byl to skvělý triumf. Viděli jsme část v televizi ve zdejším baru. Přivítali vás jako nějakou královnu."

„Mluvme o něčem jiném prosím," řekla suše.

Engol ani nevypadal překvapeně, když si ostatní vyměnili souhlasné pohledy. Museli pochopit, Že příkazy tady dává ona a Engol že je jen spolupracovník, stejně jako oni.

„Všechno jste zkontrolovali?"

„Je to perfektní."

„Cestující," osmělil se mechanik, „nechcete něco sníst? Máme pečené jehněčí a zeleninu."

„Krásně to voní, opravdu. Vy jste kuchař, Steve?"

Znala i jejich jména, Kid jí o nich dal všechny dostupné informace.

„Ano, ale řidič Enrico to umí stejně dobře jako já."

Byla to parta, která byla součástí služeb Prezidentské kanceláře, Kid nechtěl nic riskovat.

„Všechno je v nejlepším pořádku," prohlásil Engol. „Zásobníky jsou plné, nic nechybí. Máme dokonce i schéma trati. Stará lokomotiva je dokonce vybavená elektronickým mapováním trati. Naštěstí je zamaskované pod tendrem."

„Takže můžeme vyrazit," prohlásila k jejich nesmírnému překvapení. „Zatím si něco sním a potom budu ve svém

kupé.“

Řidič a mechanik zmizeli, Sala šel za nimi a Engol se posadil naproti ní. Velmi pozorně sledoval každý její pohyb.

„Myslím, že vše půjde hladce. Dala jste mi najevo, kde je moje místo, a je to tak správné.“

Pokračovala v jídle, Engol si zapálil cigaretu a postavil se před jedno z kulatých oken.

„Přes hraniční přechod Mořskoledovecké projedeme snadno, ale Buňky lidové koordinace si nás nenechají ujít. Co uděláme, jestli budou chtít všechno prohledat?“

„S tím se počítá. Dostaly zaplaceno, něco jako mýtné.“

Když jejich konvoj zpomalil, Engol si povšiml zničených nástupišť a zkřivených tváří a nenávistných pohledů po zuby ozbrojených mladých mužů. Už dlouho byla jejich ideologie jen zástěrkou. Ve skutečnosti zde žili krvežízniví šílenci, mladí, ale zuřiví, bažící po krvi.

„Stačí, aby jednomu z nich ruply nervy,“ zašeptal. „Mají lasery! Proboha, kdo mohl být tak šílený, že je vyzbrojil lasery!? Přece by je sami nikdy nemohli zaplatit! Jestli jeden z nich zmáčkne spoušť, náš tendr exploduje.“

Yeuze klidně jedla dál. Jídlo bylo skvěle připravené, velmi jemné.

„Znovu snížili nejzazší věkovou hranici až na pětadvacet let. Kdo dosáhne vyššího věku, je ze společnosti vyřazen a má právo leda chcípnout. Společnost je organizovaná v soustředných kruzích podle věkových kategorií. Největší peklo vládne v jejím centru, životnost tam nepřekračuje šest měsíců. Jak to, že náš prezident toleruje něco tak obludného přímo na našich hranicích!?“

„Vřed na osídleném území. Může sloužit jako příklad ideologům, kteří si vážně myslí, že Společnost Mořského ledovce je diktatura.“

Požádala ho o cigaretu, a když jí připaloval, podržela ho za zápěstí. Kontakt její teplé ruky byl pro Engola příjemný.

„Půjdu si lehnout, ty pitomé slavnosti mě úplně zničily.“

„Nelíbilo se vám to?“

„V mém městě je teď víc bordelů než divadel nebo kin, to už něco znamená, ne?“

Kochala se pohledem na své apartmá. Závěsy byly snad poněkud příliš honosné a ozdob a titěrností bylo o trochu víc, než bylo třeba, ale zařízení prozrazovalo péči přímo dojemnou. Koupelna byla stejně půvabná, místo vany trůnila uprostřed starožitná prostorná káď z leštěného mahagonového dřeva. Kid musel dát za ten muzeální kousek přímo majlant.

S rozkoší se ponořila do horké vody a vybavila se jí scéna z prezidentovy koupelny: ležela tam ve vaně dosud pod dojmem zcela nečekané rozkoše. Objevila sama v sobě neznámou bytost, která s ní žila už dvacet let, od doby, kdy se předváděla v kabaretu Miki jako striptérka pro intelektuály a Kid, kterému říkali trpaslík, byl obscénní vyvolávač. Bylo vůbec možné, že by si už tehdy v nejtajnějším koutku své duše přála, aby s ní trpaslík dělal všechno to, co s ní dělal teď, o dvacet let později? Aby zasunula tu touhu do nejhlubšího podvědomí a nesla ji životem jako tajné břemeno? Bylo to možné. Stejně jako jednoho dne zjistila, že miluje i ženy, což si nedokázala přiznat dřív než po přestálých zmatcích puberty a horečného dospívání, poznamenaného vnitřním bojem s vlastní nejhlubší přirozeností.

Někdo zaklepal na dveře kupé a Yeuze se blahosklonně usmála. Engol se pokoušel o štěstí, to bylo docela normální. Pustila vodu a začala si prozpěvovat, aby ho odradila.

Uprostřed noci se úplně oblékla a šla do jídelny. Vlak teď ujížděl plnou parou po území Mikado Company. Znávala dřív tlustého pašu, který ji spravoval a kterého už léta nikdo neviděl. Žil zavřený ve svém zvláštním vlaku, který se podobal hinduistickému paláci, obklopený vybranými kráskami ze svého harému.

Připravila na podnos kávu a vydala se do lokomotivy. Mechanik i řidič byli nemálo překvapeni jejím příchodem. Všichni tři si mlčky vypili kávu.

„Je to dobrá mašina,“ řekl po chvíli Steve. „Nebudou s ní žádné problémy. Jediné nebezpečí může hrozit kolem Stanley Station. Jestli se to náhodou proseklo... Tarphysové nás budou čekat.“

24

Jdrien ošetřoval ve svém iglú nemocnou ženu, která měla srdeční potíže. Pomocí myšlenky pronikl do jejího těla, tepen a sledoval tok krve. Zjistil, že ženiny tepny jsou postižené arteriosklerózou. Zrovna jí chtěl doporučit, aby šla za táborovým lékařem, když dovnitř vrazila nezvykle rozčilená Ma Ker.

„Promluvím s vašimi lékaři,“ slíbil ženě, která se měla k odchodu.

Ma Ker vybuchla:

„Jelly nás nechává stát na místě. Přemísťuje se na jihovýchod, ale naši oázu respektuje. Protoplazma prostě klouže po stranách našeho tábora a za pár dnů budeme pod přímou palbou Sibiřanů.“

„Proti nájezdu bakterií tedy našla jedinou cestu: únik.“

„Snad ji nechcete omlouvat.“

„Snažím se ji pochopit,“ řekl Mesiáš klidně.

„Ještě týden a pak... Dochází vám to, a ten pitomý reaktor se ne a ne přizpůsobit motoru na Slunci světa. Je to hrůza. Budeme se muset evakuovat po malých skupinách, jenže kam? Nemůžeme se přece usídlit uprostřed mořského ledovce a Sluneční společnost je opravdu příliš daleko. Později se tam snad dostaneme, ale teď...“

„Kousek na jih je tulení jezero. Moje družka tam na mě čeká.“

„Vaše družka!“ odfrkla si stará paní pohrdavě, jako by ji ta poznámka zaskočila.

„Jmenuje se Vsin a miluje mě. Aby se mnou mohla žít, polykala termohormony, i když je to velmi nebezpečné.“

Ale stará fyzička ho neposlouchala a vedla svou:

„Teď už prchá rychlostí několika metrů za sekundu. Ten pohyb se nedá zastavit ani zvrátit. Jen si to představte, tak

obrovská masa v pohybu! Ještě že má poměrně malou hustotu, jinak by to mořský ledovec nevydržel, rozdrtilo by ho to, popraskal by a následky těch otřesů by byly nepředstavitelné. Nemohl byste ji zastavit?“

„Já - a zastavit amébu, která se rozkládá na půl milionu kilometrů čtverečních?“

„Sibiřané dostali tři cisternové vlaky. Sto vagonů, čtyři lokomotivy v každém konvoji a obrovské kompresory, které rozstřikují tekutinu do vzdálenosti stovek metrů. Jediný problém je zabránit tekutině zmrznout. Zřejmě používají méně odolný kmen bakterií. Ty obvykle snášejí i větší mrazy, ale některé, a právě ty nejnebezpečnější, v takových podmínkách rychle hynou. Letěla jsem tam, abych mohla pozorovat práci Sibiřanů. Ničí amébu ve dne v noci. A ona opravdu mizí.“

„Aby ji mohli pronásledovat, budou muset postavit koleje a my tím získáme trochu času.“

Ma Ker klesla do křesla a Jdrien jí připravil čaj.

„Ta tulení díra je daleko?“

„Několik dní chůze Zrzavých.“

„A tuleňů je tam dost?“

„Posledně jich byla spousta, ale jestli se tam nakonec přemístíte, neradil bych vám, abyste lovili příliš intenzivně.“

„Víte, že jsem se už rozhodla, že? Umíte číst budoucnost?“

„Ne tak docela. Jen vás tam vidím, to je všechno, ale nemůžu říct, co tam děláte.“

„Doprovodíte mě tam, abych si to mohla představit?“

„Ale venku mě čekají lidé. Potřebují mě, aby se uklidnili.“

„Teď si zase hrajete na felčara?“

„Ta žena, co odešla, má anginu pectoris a vy nemáte potřebné přístroje k přesné diagnóze. Jestli tím můžu vašim lékařům pomoct, proč ne?“

„Nemáte chuť setkat se se svou věrnou přítelkyní? Žije sama jen ve společnosti tuleňů?“

Představil si Vsin, krásnou patnáctiletou dívku s nádherně jemnou ohnivou hřívou. Prudce po ní zatoužil.

„Můžeme vyrazit hned,“ prohlásil.

„Ještě musíme zjistit, jestli se Jelly nechystá roztáhnout se právě tam, tuleni by ji mohli přilákat. Musí mít hrozný hlad, potřebuje potravu, aby mohla čelit nebezpečí. Ten pohyb dopředu ji jistě vyčerpal.“

Malá vzducholoď se pomalu vznesla. Obří Slunce světa viselo ukotvené a částečně splasklé. Pracovalo na něm několik set techniků, snažících se vybavit je tím zázračným reaktorem.

„Mohli bychom toho místa využít při naší cestě do Sluneční společnosti.“

„Mnoho Obnovitelů s tím moc nesouhlasí, že?“ zeptal se. „Nedůvěřují mému nevlastnímu bratrovi Liensunovi?“

Neodpověděla, dívala se na sever. Mořský ledovec jim ubíhal pod nohama, vzdálený asi osm set metrů.

25

Ke Gusovu velkému překvapení ho chlapec bez problémů unesl. Ali si však nedokázal dřepnout, aby si ho mohl naložit a pak zase složit z ramen. Beznohý mrzák se však pomocí rukou nakonec sám vyšplhal na chlapcova křehká ramínka. Potom spustil dlouhý nepromokavý plášť, který Ali vyhrabal někde u svého kamaráda. Zdálky to vypadalo, že vysoký muž v dlouhé nazelenalé pláštěnce pomalu a rozvážně prochází knihovnou. Knihovnu navštěvovalo tolik cizinců, že tato, třeba chvílemi kolísající postava nikoho nepřekvapila, a ti, co procházeli v její blízkosti, sice možná byli překvapení, ale sotva by je napadlo nějak zblízka si ji prohlížet. Gus se snažil Alimu ulevit, jak jen to bylo možné, a přitahoval se za kanalizační nebo jiné potrubí lemující stropy. Jakmile to šlo, Ali Guse sundal a běžel napřed jako zvěd.

Blížili se k oddělení psaného práva a znovu museli vytvořit jednu siluetu. Zdejší studovnu navštěvovali skutečně přísní lidé, kteří Gusovi připadali dost nebezpeční a taky velmi nedůvěřiví, jako kdyby je studium starých zákonů přeměnilo v nesmiřitelné soudce. Gus přímo cítil jejich inkvizitorské pohledy na své tváři a pláštěnce, která sahala až na zem. Aliho drobná chodidla, která klouzala po naleštěných parketách, naštěstí nebylo vidět. Nebralo to konce. Nejobsazenější Část celého oddělení byla sekce věnovaná KDDNYST. Byla tu umístěna stálá výstava grafů a zeměpisných map, kde bylo možné najít každou, i tu nejmenší Společnost a kde byly červeně vyznačené ty nejneposlušnější. Gus si cestou stačil všimnout, že Karachi Station mezi nimi nebyla.

Ali viděl na cestu jen díky dvěma maličkým otvorům v pláštěnce zpevněným lepidlem, jenže často se nestihl přizpůsobit, a tak několikrát narazili do badatelů zahleděných do vlastní důležitosti.

„To nemůžete dávat trochu pozor, sakra!“ rozčilovali se někteří, než se podívali do Gusova zachmuřeného obličeje.

Konečně dorazili na toaletu, kde se mohli rozdělit. Ali si mnul otlačená ramínka.

„Už jsem si myslel, že se přes to oddělení nikdy nedostanem. Takových zatáček a oklik.“

„Jako v mozku,“ prohodil Gus. „Mozkové závity. Čím jsou hustší, tím je inteligence rozvinutější.“

„Myšlenka žít v mozku se mi docela líbí,“ prohlásil nadšeně Ali. „Myslíte, že ta atmosféra může ovlivnit lidi, kteří tu žijí dlouho?

V tom případě by se ze mě za dvacet nebo třicet let mohl stát velký vědec.“

Gus ho pohladil po hlavě. Seděl na umyvadle od chvíle, kdy si ho Ali sundal z ramen.

„Myslíš, že to ještě vydržíš?“

„Budu muset. Už jste si připravil vzkaz pro přítelkyni Hiltonovou?“

„Samozřejmě...“

„Děláte mi starosti, cestující Gusi,“ řekl chlapec. „Fakt mi děláte starosti. Cítím, že se chystáte udělat něco strašnýho. Nechci, aby se do knihovny dostalo násilí. Za okny knihovny, v táborech těch barbarů, ho můžem vidět každej den spoustu. Pořád se jen věší, mučí a znásilňují. Když se vracejí z válečných výprav, přivážejí kořist a taky zajatce obojího

pohlaví. Už nevědí, co by si vymysleli, aby je to pobavilo. Ukřižovávají je, nabodávají na kůly, stahujou jim kůži zaživa, házejí je do vařící vody. Znásilňují ženy, ale taky děti, usekávají jim hlavy a pak si s nimi hrajou a jezdí přitom na koni. Snaží se dostat hlavu do malé branky upevněné na ledu. Nedají těm ubožákům pokoj, dokud je všechny nezabijí, a potom se mlátí mezi sebou. Ze začátku říkají těm bitkám souboje, jenomže brzo se to zvrhne a chán musí bez milosti zasáhnout a okamžitě je potrestat. Několik jich nechá rozčtvrtit, pár jich pověsí, ale napětí trvá. A tak se s nima nakonec musí vypravit na další expedici.

„Znáš Voltanchánovu sestřenici Moakiu?“

„Občas jsem ji vídal v oddělení dětský literatury. Víte, dost často se tam vracím. Však je to taky moje místo narození, moje rodná zem. Rád dejchám vůni těch knih a ilustrací. Nevoní stejně jako ostatní. Možná že se mi to jen zdá. A všechny ty barevný obaly vystavený v regálech mě vracejí zpět do dětství. Moje adoptivní maminka byla moc hodná a já ji tam vždycky znova najdu. Moakia tam taky chodila a pokaždý ke mně byla moc milá. Vyprávěla mi různý příběhy.“

Někdo se dobýval dovnitř, museli se tedy vydat na další cestu. Když zase vyšli ven jako jeden muž, ten člověk, co čekal netrpělivě venku, pohlédl Gusovi s respektem do obličeje. Zbývala už jen jedna zastávka, než dorazí do kupé cestující Hiltonové.

Cestou nenašli ani jednu volnou toaletu, všechny byly obsazené, a tak si museli najít jiné zastrčené místo, aby si mohl Ali odpočinout. Jedno kupé bylo právě v opravě, rozbilo se tam kulaté okno.

„Barbaři občas střílejí na knihovnu. Nemůžou ji vystát, nenávidí ji. Jednoho dne se proti chánovi vzbouří a obklíčí nás. Nakonec se dostanou dovnitř a všechno zničí, nás taky zlikvidujou. Jsme tady jako neustálá provokace.“

„Proč ji vlastně chán tak chrání?“

„Protože jeden z jeho předků byl moc moudrej a kultivovanej muž. Celej svůj život a všechny peníze věnoval knihovně. Dřív než umřel, dostal geniální nápad a vyslovil věštbu. Ta věštba říká, že osud dynastie Voltana je spojený s osudem knihovny. Jestli KRA zanikne, zmizí i chán. Chán, kterej teď vládne, nás nemá o nic víc v lásce než jeho barbaři, ale musí to skrývat. Dokonce nám navrhl, že tady vytvoří vojenskej útvar, něco jako milici, abysme byli ozbrojení, kdyby se náhodou válečníci utrhli z řetězu. Ale tady u nás se ten nápad nikomu nelíbí.“

, Ale knihovna stále roste,“ přemýšlel Gus. „Myslíš, že jednoho dne přesáhne svý území? Chci říct, že začne zabírat životní prostor barbarům?“

„Hranice už dosáhla, podle toho, co se říká. Vidíte tohle okno? Rozbila ho malá řízená střela. Ten barbar zaplatil za takový znesvěcení životem, ale přijdou další. Ze smrti si nic nedělají.“

„Stejně je to zvláštní, vypadá to, jako by se knihovna organizovala sama, bez vnějších zásahů, jako lidský mozek. Jako by ze všech těch knih, ze všech dokladů a archivních dokumentů, shromážděných na tomhle místě po milionech, vyzařovala jediná společná vůle. Možná že kustod tajemství tohoto jevu zná?“

„Kustod,“ pohrdavě utrousil Ali, „to sotva. Je příliš roztřesený. Bojí se chána, bojí se cizinců i trhovců. Tráví život tím, že se klepe strachy.“

Gus se přitáhl pažemi k hornímu lehátku kupé a pomalu se spustil chlapci na ramena. Cítil, jak pod ním zakolísal.

„Půjde to?“

„Vydržím to, cestující Tučňáku, vydržím. Posloužím vám jako nohy, jak dlouho to bude třeba. Tentokrát už půjdem přímo k cíli a možná tam necháme kůži, jestli jsou ti dva fakt tak nebezpečný, jak tvrdíte. Přemýšlel jsem o tom. Nesmíme dopustit, aby k nám vklouzlo násilí a ohrozilo náš klid. Ty dva jsou jako ty červi v knihách. Nakonec by nás sežrali všechny.“

Gus neměl tušení, jestli se z Aliho stane velký vědec nebo ne, ale časté návštěvy oddělení archeologie a filozofie z něho už teď udělaly malého dialektika, byť trochu přemoudřelého.

V blízkosti oddělení archeologie potkali několik známých lidí a někteří se za Gusem v dlouhé pláštěnce otáčeli. Pokoušel se skrýt tvář pod kapuci.

„Nejste náhodou neokatolický kněz?“ zeptala se ho tlustá dáma, kterou potkali. „Právě hledám oddělení církví.“

Ali cítil jeho rozpaky a snažil se mu napovědět, že existuje jen jedna sekce ideologie a filozofie, ale Gus raději něco nezřetelně zamručel.

„Necítíte se dobře, otče? Budete konečně sloužit mši? Už celé týdny hledám místečko, kde bych se mohla pomodlit. V téhle divoké stanici není nic a knihovna na žádný svatostánek nepomyslela.“

„Právě se tím intenzivně zabývám,“ odpověděl jí přesvědčivě Gus.

To kvůli té prokleté kápi, ta byla matoucí. Už když si ji navlékal, měl jakousi nejasnou předtuchu, ale nevzpomínal si, že by se byl někdy stýkal s Neokatolíky.

„Uvidím vás ještě? Možná v jídelně pro filozofy?“

„Možná, jsem však velmi zaneprázdněn studiem Jeruzaléma.“

Oči neokatolické dámy zazářily, a i když se Ali vydal na další cestu, neodbytně siluetu v zelené kutně následovala.

„Kristův hrob? Myslíte, že ho můžeme najít? A co Betlém? Můžete mi dát nějaké přesnější informace? Jsem zároveň novinářka, korespondentka Společnosti Svatého kříže, která patří k Federaci. Už jste byl v Jesus-Christ Station, otče?“

Něco zamručel, ale novinářka byla neúnavná.

„Zajišťuji rozhlasové reportáže a právě teď dělám reportáž o téhle knihovně, jejíž osud by mohl být neblahý pro další generace, pokud počet jejích Čtenářů stále poroste.“

Ali se snažil zrychlit, aby jí utekl, ale zadýchával se, umdléval, až nakonec zavrávoral a Gus měl právě tak čas zachytit se vystouplého rámu zasunovacích dveří.

„Co je vám, otče? Není vám dobře? Potřebujete pomoc?“

„Ano,“ odpověděl rozzuřený Gus, „dojděte mi pro sklenici vody, abych mohl zapít léky. Budu tu na vás čekat.“

„Už letím, otče, už letím.“

Jakmile zmizela, seskočil Gus na zem a Ali si se zkřiveným obličejem narovnával záda.

„Bože, ta ale byla neodbytná! Musíme odsud zmizet, protože pitná voda je k dispozici hned vedle. Nejvíc času jí zabere sehnat sklenici, ale tenhle typ ženskejch nosí všecko v kabelce. Dobře je znám, tyhle báby, nic jim není dost dobrý! Jednou jim není můj čaj dost teplej, pak je zas moc horkej nebo málo sladkej, případně přeslazenej."

Běželi po chodbě až k nejbližším záchodkům, naštěstí byly liduprázdné. Museli si odpočinout a dát se trochu dohromady.

„Nedělejte si kvůli mně starosti, vydržím to. Už jsme hodně blízko. Bylo by ale blbý, jestli zas narazíme na tu novinářku. Asi nevíte, že Společnost Svatýho kříže existuje a že je útočištěm misionářů pro celou Australasijskou federaci. Teda to vám řeknu, budete tady v knihovně muset zůstat pěknejch pár let, než si zase obnovíte nějaký ty znalosti, to je jednou jistý."

Vzal Guse znovu na ramena a už jistějším krokem se vydal na poslední úsek cesty.

„Hned jak se dostaneme do kupé, buď připravený shodit mě dolů. Vůbec se na mě neohlížej a okamžitě se někam schovej. Tihle chlapi nebudou brát ohledy na nic."

„To jsou teda pěkný vyhlídky. Až budem vevnitř, padnu na kolena, stačí?" Nezdálo se, že by měl Ali strach.

26

Mile, pro Tarphyse cestující Hiltonová, ležela na své posteli a jeden z mužů ji hlídal. Byl to ten starší, ten druhý nervózně přecházel po kupé.

„Určitě se sem musí vrátit," řekl ten starší. Jmenoval se Fura. „Stěží proklouzne, aniž by si ho někdo všim, a v knihovně máme své spojence, cestující Hiltonová. Máme taky nějaké informace, které se týkají vás, a věřte mi, že moc dobré nejsou. Ztratila jste pas a my si myslíme, že Hiltonová není vaše pravé jméno, jen jste si ho vypůjčila. Myslíme si, že jste badatelka, která má sympatie k Obnovitelům Slunce. Čekáme jen na přesnější zprávy z Panamerické."

Právě v té chvíli zaklepal někdo na dveře kupé. Druhý Tarphys jménem Talud přispěchal do ložnicového kupé.

„Čekáte nějakou návštěvu?"

„Ne," odpověděla klidně.

„Vstaňte a jděte otevřít, a jestli je to on, dejte si pozor. Nemůžete mu nijak pomoct, leda byste se pro něj obětovala."

Klepání se opakovalo a muži se postavili každý z jedné strany dveří. Mile vstala, po včerejší ráně do hlavy ještě trochu vrávorala, a šla ke dveřím. Pomalu je začala odsunovat. Venku spatřila vysokou siluetu, nejasný obličej zastíněný velkou nazelenalou kapuci.

„Jsem lékař KRA. Váš kolega z oddělení archeologie mě požádal, abych se u vás stavil. Dělal si velké starosti o vaše zdraví."

Poznala Gusův hlas. Bradou jí ukazoval, aby šla blíž.

„Už je mi mnohem líp," vykoktala vyděšeně. „Vrátím se do práce."

„Musím vás prohlédnout."

Natáhl levou ruku, chytil ji za rameno a pokusil se ji vystrčit ven. Ve stejnou chvíli vytáhl pistoli, kterou našel u Pacry, prvního z Tarphysů, kterého zabil. Mile se nakonec vzpamatovala, padla na kolena a vyrazila do chodbičky. Nechápala, jak mohl Gus tak vyrůst, že to vypadalo, jako by stál na nohou, a udělala osudnou chybu, když se o něho chtěla opřít. Ali už to nevydržel a padl na kolena.

Gus cítil, že padá dopředu, a instinktivně se překulil kolem své osy. Cestou tvrdě narazil na Furu, který už pochopil, že Mile chce utéct, a mrštil jím na zeď.

Pomocí jediné volné ruky se rychle vyšplhal na stolek v rohu kuchyně a odtud na kuchyňskou lavici.

„Pozor," varoval ho Ali a vrhl se Taludovi pod nohy. Ten zkoprněl překvapením nad tím nečekaným rozdvojením vysoké siluety a chvíli měl pocit, že prožívá noční můru.

Tím ztratil drahocenný čas, a když se neopatrně zvedl, dostal kulku přímo mezi oči.

Ali dělal mrtvého a hlídal Furu, který se napůl omráčený snažil vstát. Zahlédl zbraň, která vypadla mrtvému Tarphysovi z ruky, a popadl ji svou malou dlaní, mnohem dřív než se k ní dostala chlupatá pracka zabijáka.

„Budu střílet," řekl třesoucím se hláskem.

Ale Gus vyrazil přes lavici a ve stejnou chvíli vystřelil. Talud se zakymácel a zhroutil se na Aliho. Ten měl pocit, že slyší, jak mu na několika místech praskají vlastní žebra.

„Nehýbej se," zadržel ho Gus a rychle zasunul dveře.

Později pošle Aliho, aby Mile vyhledal, a jen doufal, že ona v tom rozčilení nepůjde shánět pomoc.

„Můžeš vstát?"

„Jo, jestli ho ze mě stáhnete. Fuj, krvácí mi na obličej. Ten pach se mi nelíbí."

Ali pomalu vstal a zvedl ruce k hubeňoučké hrudi.

„Jsem celý rozlámaný... Je po nich?"

„Myslím, že jo," odpověděl Gus. „Můžeš najít cestující Hiltonovou a uklidnit ji? Nevracejte se hned zpátky. Zaveď ji do kavárny a dej jí něčeho napít. Vraťte se tak za půl hodiny."

„A co jestli to běžela oznámit bezpečnostní službě?"

„Musíme to risknout, ale myslím, že by tu už byli. Možná že utekla na nejbližší dámskou toaletu."

Když osaměl, odtáhl těla z cesty a přikryl je vším, co našel. Pečlivě utřel stopy krve a sám se umyl v koupelně. Schoval pistoli na vnějším rámu okna kupé. Někdo by se musel přiblížit velmi blízko, aby rozeznal, že na okenním rámu něco leží. Od doby, co v kupé žilo víc lidí, se na skle vytvořila silná námraza.

Našel trochu piva a zhluboka se napil. Chvíli na to se ozvalo klepání na dveře. Mile se vracela i s Alim, který se tvářil

dost divně.

„Kde jsou?“ zeptala se tiše. „Bylo to hrozné, už od včerejška.“

„Vím,“ řekl jemně, „ale musel jsem vymyslet nějaký plán.“

„Kde jsou?“ opakovala tvrdohlavě.

„V koutě obýváku.“

„Zabils je?“

Neodpověděl, vyšvihl se na lavici a díval se na Aliho. Pořád si držel žebra a špatně se mu dýchalo.

„Musíš jít k lékaři,“ prohlásil. „Přece tu musí být nějaká ošetřovna.“

„Prosím vás, to bude dobrý,“ odmítl Ali s podivným výrazem v očích.

„Trvám na tom. Mile, můžete ho zavést na ošetřovnu? Přece tady snad je nějaký místo, kde se ošetřují lidi?“

„Ovšem, ale Ali na ni nemá právo. Jestli ho tam zavedu, pošlou ho do nemocnice Společnosti.“

„Mimo KRA,“ šeptal vyděšený chlapec. „Do stejnýho nemocničního kupé jako ty zraněný barbary. Tam nechci.“

„Co budeme dělat, Mile?“

„Můžu najít nějakého lékaře, který ho přijde ošetřit sem do kupé. Myslím, že důkladně utažený obvaz postačí, a samozřejmě odpočinek. Ale dokud... Nesnesu pomyšlení, že jsou tady dvě mrtvoly!“ zaječela náhle.

Nervózně vzlykala, byla na pokraji hysterie. Překvapeně ji pozoroval a zmateně se podíval na Aliho. Ten měl pro mladou ženu víc pochopení a naznačil mu, aby ji nechal, ať se vypláče. Gus došel pro trochu alkoholu a dal jí napít. Dívala se na něj skoro nenávistně a jeho to zraňovalo.

„Proč jste se mi zamíchal do života? Cožpak nejsem už i tak dost pronásledovaná? Tihle vědí, že nejsem cestující Hiltonová.“

„Já nevím nic, cestující,“ řekl mile Ali, „a radši ani nechci vědět, kdo opravdu jste. Nedělejte si starosti. Odstraníme je odsud.“

„Ty zrovna,“ řekla opovržlivě, „nejsi nic jinýho než hnusný malý podvodník jako všichni stánkaři v knihovně. Parazitujete na tomhle místě.“

„Máte pravdu, cestující. Půjdu pro kamarády z cechu tahačů. Nebudou za to chtít moc a nebudou zvědaví. Stačí, když je zabalíte, aby nebylo poznat, co to je, víte, co tím chci říct, cestující Tučňáku?“

„Dokonale. Postarám se o to.“

Musel si pospíšit, než obě těla ztuhnou. Pomocí provazu je svázal do kozelce. Když je omotal dekami, nikdo by nepoznal, že jde o lidská těla. I když Ali trpěl bolestí, došel pro přikrývky, Gus mu na ně dal peníze. Mile se zatím zotavovala v ložnicovém kupé, hlavu pod polštářem. Nechtěla nic slyšet. Guse její reakce zklamala. Myslel si, že je silná, chápavá, ale zřejmě byla příliš dlouho zahleděná sama do sebe díky samotě a pronásledování.

„Perfektní,“ pochválil ho Ali, když si pozorně prohlédl dva polokruhovité balíky, které Gus vyrobil. „Až přijdou tahači, můžou si myslet cokoliv. Půjdu s nima až k vagónu, o kterým jsme mluvili. Dovolil jsem si najmout tahače i pro sebe, abych nemusel tolik chodit.“

Tahači dorazili vybaveni tlustými podložkami a popruhy. Ali se posadil do tureckého sedu a držel se opratí. Tahač vyrazil bez obtíží na cestu. Dva další s naloženými mrtvými Tarphysy ho následovali.

27

Stalo se to uprostřed noci: na obrazovce detektoru se poprvé objevila Gravel Station. Engolův přítel Sala, který těm přístrojům rozuměl, si dával načas, studoval jednotlivé náčrty, než se vyslovil.

„Je tam několik zdrojů tepla. Nejvyšší teplota je uprostřed.“

„Myslíte kupoli?“

„Možná. Můžeme předpokládat, že jsou tam tak dva až tři stupně nad nulou.“

„To by znamenalo, že stanice je alespoň slabě vytápěná?“

„Nevím,“ řekl váhavě Sala. „Možná je pokrytá ledem, něco jako obrovské iglú. To by mohlo vysvětlit tu teplotu. Po levé straně je ještě jeden zdroj tepla, ale slabší.“

„A co ty drobounké červené body?“

„Živé bytosti.“

„Lidé?“

„Nemůžu se ještě s určitostí vyjádřit,“ řekl opatrně Sala. „Musím ještě udělat různé analýzy a srovnání. Mohli by to být třeba tuleni.“

„V téhle oblasti tuleni nejsou, mořský ledovec je příliš silný,“ ozvala se Yeuze.

„Snad vlci.“

„A kde jsou tedy lidé?“

„Je pravděpodobné, že budou v chráněné části.“

Lokomotiva stála v oblacích páry na malé trati. Ventily se pravidelně uvolňovaly a Yeuze měla pocit, že slyší tlukot srdce nějakého obra.

„Musíme počkat, až se rozední, ale byla bych ráda, kdybychom postavili hlídky,“ řekla rozhodně. „Vezmu si příští dvě hodiny.“

„Máte nějaké obavy?“ podivil se Engol.

„Až dosud šlo všechno jako na drátkách, snad až příliš. Výhybku se nám podařilo nainstalovat přímo v rekordním čase. Nepotkalo nás žádné zdržení, žádná překážka. Takže si nakonec říkám, jestli nám to někdo nechtěl usnadnit, abychom se co nejrychleji chytili do pasti.“

„Že by obyvatelé Gravel Station?“

„Bývalí piráti. Kurts jim vládl železnou rukou, jenže Kurts už před lety zmizel. Co se stalo s těmi lidmi, odkázanými sami na sebe? Jak dokázali přežít? Abychom na sebe neupozornili, nikde jsme se na nic neptali, dokonce ani v Gen Station ne.“

„Možná máte pravdu,“ řekl nejistě Engol. „Zůstanu s vámi.“

„Přijdeme vás vystřídat,“ slíbil mechanik a ukázal na řidiče.

„A co já, se mnou nepočítáte?“

„Hlídej infračervenou obrazovku a dělej fotky. Musíme vědět, kde jsou lidé.“

Během hlídky získali další fotografie. Yeuze se nezdálo, že by došlo k nějakým změnám. Přesto ji Engol upozornil na maličkou skvrnu v levém rohu.

„Co to má být?“

„Možná nějaké zvíře? A kde je těch sedm hromad písku?“

, Jsou přikryté ledem, jejich tepelná hmota, budeme-li předpokládat, že si jí ještě zbytek uchovaly, je zamaskovaná.“

Sala za nimi přišel o něco později.

„Řekl bych, že v tom zbořeništi nikoho nenajdeme. Kupole je určitě děravá. Tady na té fotografii jsem zaregistroval únik kalorií. Opravdu jen minimální, neboť zpod kupole už nemá moc co unikat. Pokud můžu soudit z rozvrstvení těch několika unikajících kalorií, pak je tam díra velká asi jako tahle lokomotiva.“

„Odkud ale pochází to teplo?“

„To je jiná. Je tam nějaký zdroj, slabý, ale stálý.“

„Kdyby byla kupole v pořádku, na kolik stupňů by to stačilo?“ zeptala se Yeuze, která začala připravovat kávu.

„Nu, na docela slušnou teplotu... Samozřejmě ne jako ve skleníku, ale takových deset stupňů jistě. Na chůzi venku to klidně stačí, aniž by člověk mrznul, a uvnitř vagonů s malými kamínky by mohlo být i velmi příjemně.“

Počkali, až se docela rozednilo, a teprve potom se začali přibližovat ke stanici. Bylo asi půl desáté dopoledne. Nad nimi se klenulo jen sinavé nebe a z té okolní samoty čišela hluboká úzkost.

Yeuze čekala, až se objeví hromady písku, a skutečně dvě uviděla. Sahaly do výše dobrých třiceti či čtyřiceti metrů. Pak se objevily další a jedna z nich byla vyšší než ostatní. Pomyslela si, že možná právě tam odpočívá ta bájná lokomotiva piráta Kurtse. Přední maska ve tvaru lebky, vyboulené postranice ze zářivé mědi, pod nimiž se ukrývaly raketové střely, další vnější vybavení v mědi a neuvěřitelně silný pancíř.

„Jedeme,“ zavelela.

Všichni byli ozbrojeni. Rozhodli se, že budou postupovat s největší opatrností.

„Už jsme u přechodové komory,“ oznámil Steve u řízení. „Je otevřená. Ta velká závěj, která blokuje vchod, není pro náš protiledový štít žádnou překážkou. Kdyby to nestačilo, můžeme ho zničit laserem a ultrazvukem.“

„Myslím, že můžeme vjet pod kupoli,“ prohlásila. „Ale hlídejte indikátor průjezdnosti trati.“

„Je v pořádku,“ ověřil situaci řidič. „Je tam hlavní ovladač výhybek, který zároveň slouží jako dispečink asi pro dvanáct vnitřních kolejí. Je to dost spletitá síť, má tvar skoro pravidelného kruhu. Zdá se, že je tam spousta obytných vagonů.“

Přechodová komora se blížila. Všichni byli napjatí, jedním okem sledovali obrazovky a ciferníky, druhé upírali na okna. Yeuze hlídala oscilometr. Ta záležitost s přítomností tepelného zdroje ji zneklidňovala.

Lokomotiva ještě víc zpomalila. Po stranách zasyčela oblaka páry, která se rychle měnila v ledové krystalky. Slyšeli jemné chřestění, jak dopadaly na ledovou plochu. Pomalu postupovali přechodovou komorou až do stanice a Steve se nechal „navést“ výhybkou na jednu z kolejí. Zastavil za neuměle vyrobeným obytným vagonem, jehož první patro bylo evidentně nastaveno a byl k němu přístup po žebříku opřeném o vnější stěnu.

Steve ubral páru a bušení srdce parního stroje se zpomalilo a ztišilo. Nikdo se neodvážil přerušit hluboké ticho. Přístroje pokračovaly ve své práci, mohli si na nich přečíst, že vnější teplota dosahuje čtyř stupňů. Sala se zabýval termickou sondou umístěnou na střeše tendru a nakonec se mu podařilo lokalizovat zdroj tepelné energie. Bylo to přímo vlevo.

Yeuze vzdychla. Myslela na to, že budou muset vystoupit a jít se podívat ven. Budou muset prohlédnout hustě seřazené obytné vagony, které se už skoro rozpadávaly a znemožňovaly výhled. Na levém nástupišti si všimla podivných odpadků. Nevěděla, co to může být, ale bylo to černé a lesklé a unikala z toho nějaká tekutina.

Musela konečně promluvit a přerušit to tíživé ticho.

„Salo?“

„Cestující Yeuze?“

„Žádný zdroj infračervených paprsků?“

„Ne, cestující Yeuze, zatím nic.“

„Dokážete identifikovat ten tepelný zdroj po naší levé straně?“

„Bohužel ne, cestující. Jsme vzdáleni asi dvě stě metrů. Předpokládám, že v těsné blízkosti musí být tak dvacet až pětadvacet stupňů Celsia.“

„Děkuji.“

Otevřela střešní okno a podívala se přes vypouklé plexisklo na kupoli. Zatvářila se zklamaně. Skrz mastný povlak sazí a námrazy lepící se na kupoli toho moc vidět nebylo. Ze všech stran visely rampouchy, tvořily jemné sloupky, na některých místech dokonce celé mřížoví, uzavírající jednotlivá nástupiště.

„Žádná radioaktivita,“ ozval se někdo, možná to byl Engol.

Teď už se musela rozhodnout. Neopomenuli snad nic, díky přístrojům zhruba věděli, co je venku čeká. Jen ten podivný zdroj tepla, který se zdál být zcela konstantní.

„Jestli nezemřeli zimou, udolal je zřejmě hlad.“

„Mohli mít zásoby,“ poznamenal Engol.

„Nejspíš jim došly.“

„Možná bychom mohli zkusit nabídnout jim něco jako úplatek?“ ozval se nesměle Enrico. „Stačilo by roznést bedny s jídlem do různých koutů a vrátit se zpátky. Počkáme a pak se půjdeme podívat, jestli je někdo otevřel... Dělávali jsme to tak s osamoceně žijícími kmeny Zrzavých.“

„To je dobrý nápad,“ souhlasila Yeuze, „ale nejdřív se chci jít podívat na ten zdroj tepla.“

„Promiňte, cestující,“ ozval se zase nesměle Enrico. „Co když jsou všichni tam, kolem toho zdroje?“

Chvíli přemýšlela, než se rozhodla.

„Tři zůstanou na palubě. Já povezu vozík a někdo mě bude krýt.“

Vybrala si Engola, ten jí totiž vyprávěl, že se účastní závodů ve střelbě organizované Společností Mořského ledovce. Potřebovala někoho, kdo umí zacházet se zbraní.

V zásobovacím vagonu naplnili vozík bednami a Yeuze s ním vyjela na nástupiště. Engol ji následoval s očima na stopkách.

Objeli částečně stanici, vyhnuli se jen zóně tepla. Severní kupole byla porušená v rozsahu asi stovky čtverečních metrů. Všechna okna byla rozbitá.

„Během několika hodin bychom to dokázali spravit, použili bychom tu tkaninu bakteriálního původu.“

Roznášeli bedny a Yeuze si náhle povšimla té podivné hromádky odpadků mezi ledem. Naklonila se a zjistila, že to rozhodně nejsou lidské exkrementy.

„Jaké zvíře by tohle mohlo udělat?“ zeptala se Engola.

„Nemám tušení, ale nikdy jsem nic podobného neviděl. Myslím, že bychom se měli vrátit.“

„Co když nedokážou ty bedny otevřít?“

„Ale dokážou, všiml jsem si na nástupištích opuštěného nářadí. Jestli mají hlad, určitě si poradí.“

„Engole, co když Výhybkáři vyloučili tu stanici z provozu... kvůli skutečnému nebezpečí. Žádná radioaktivita, ale něco stejně strašného?“

28

Yeuze měla hlídku spolu se Salou až od půlnoci, ale protože se jí nepodařilo usnout, vstala a šla do obývací části lokomotivy. Když procházela spojovací harmonikou mezi vagony, uvědomila si, jak je zranitelná, i když byla vyrobená z velmi silné a odolné umělé hmoty.

Nepřekvapilo ji, že posádku našla u obrazovek a ciferníků. Posilovali se kávou a pivem a na malém stolku bylo připraveno něco malého k zakousnutí.

„Je něco nového?“

„Podle detektoru se něco hýbe mezi vagony. Nějaký živý tvor, pohyboval se dost rychle, dokonce běžel.“

„Člověk.“

„Podívejte se na fotografii.“

Velmi rychle si uvědomila, díky měřítku, které Sala k obrázku přiložil, že pokud by to byl člověk, musel by se pohybovat po čtyřech. Silueta byla velmi nejasná a podle štíhlých kotníků a holení pomyslela spíš na ovci.

„Zdá se, že jsou hodně zesláblí a už nemají sílu se pohybovat jako dvounožci.“

„Biologická regrese. Kurts a Lien Rag tady byli, jenže kdy? Jestli je to už deset nebo jedenáct let, ti nešťastníci mohli úplně ztratit povědomí, že patří k lidské rase. Takové případy se už staly ve stanicích, které pohybující se ledové kry odřízly od světa.“

„Ovšem problém je ta teplota. Jestli je tahle bytost člověkem, musí mít horečku, nejmíň třicet devět tři.“

„Říkal jsem jim to s těmi výkaly,“ ozval se Engol. „Ty určitě nebyly lidské.“

„Takže tady nikdo nepřežil?“

„Ne. Neznámá rasa, pravděpodobně zvířecí, nahradila lidskou. Stanice je izolovaná od ostatního světa a my ani nevíme, jak dlouho. Výhybkáři můžou lhát a vykládat si, co chtějí. Před námi se o Gravel Station nikdo nestaral.“

„Před čtyřmi lety,“ řekla pomalu Yeuze, „dezertoval jeden z Kurtsových lidí. Dostal se do Market Station. Z toho můžeme usuzovat, že ještě před čtyřmi lety se dalo z Gravel Station bez problémů odjet.“

„Ten chlápek odešel pěšky?“ posmíval se Engol.

„To nevím, ale opustil tohle místo, aby se dostal tam, kde se normálně žije. Jeho druhové, muži i ženy, hlídali sedmou písečnou pyramidu, tam mimo stanici. Co se však stalo během těch čtyř let?“

Sala vyjekl a ukázal na obrazovku ozářenou ultračervenými paprsky.

„Je tu ještě jeden, další... Tady.“

„A tady taky,“ Yeuze zabodla prst do obrazovky.

Obrazy následovaly jeden za druhým a Sala jich už měl plné ruce. Červené body se přemísťovaly kolem vlaku v uctivé vzdálenosti.

„Směřují k bednám s jídlem. Jsme to ale hlupáci! Stačilo umístit na bedny radioaktivní izotop a sledovat, kam ty bedny potáhnou.“

Ale červené body se množily, podle fotografií bylo venku asi dvacet až pětadvacet živých bytostí, které už dobrou hodinu vyvíjely kolem beden horečnou činnost.

Když později pozorně prohlíželi snímky, zjistili, že se snažily naložit je jedné z nich na záda, i když s velkými obtížemi, a potom bedny házely, aspoň to tak vypadalo, z nástupiště dolů na koleje. Ta domněnka se potvrdila, když jedna z

beden, příliš dlouho postrkovaná neznámými bytostmi, změnila teplotu a tím zaměstnala detektor.

„Není o tom pochyb, házejí je na koleje."

„Že by se cítili uražení?"

„Ne," řekla Yeuze, „neumějí je otevřít, a tak je rozbíjejí."

„V tom případě nedokážou otevřít ani izotermické konzervy, ne?"

„Jsou tam i jiné potraviny, dostupnější, sušené maso, mouka, mléko v prášku."

Během další hodiny se horečný zmatek zpomalil a všichni se vrátili ke zdroji tepla.

„Taky jsem si říkal, že lidé by tu díru v kupoli opravili," uvažoval Engol. „I kdyby to mělo být jen pomocí různých hmot. Lidé by považovali za absurdní nechat unikat tolik tepla."

„Ale jak je možné, že ti živočichové dokážou udržovat stálý oheň, který vydává pětadvacet stupňů tepla?"

„A co tepelná pumpa využívající teploty oceánu? Mají k dispozici studny z písečných dolů."

„Přesto přístroje neregistrují žádný pravidelný hluk, detektory mlčí," odporoval Sala.

Jakmile se rozední, budou muset znovu vyjít ven a zjistit, co se stalo s bednami. Při tom pomyšlení bylo Yeuze na zvracení. Pocítila neodbytnou předtuchu, že nejbližší budoucnost jim připravuje hrůzné okamžiky. A co když si Výhybkáři dovolili jednat proti předpisům KDDNYST jen proto, aby vyřadili z provozu trať, kde hrozilo nějaké nelidské nebezpečí? Nějaká hrůza, nad kterou nedokázali zvítězit nebo která je vyděsila natolik, že se rozhodli pro tuhle ústupovou akci? Cožpak se ti neznámí tvorové nedokázali přemísťovat? A jak se vůbec dostali sem, do Gravel Station? Co udělali s členy posádky piráta Kurtse?

„Nechci vás děsit, ale všimla jsem si," Yeuze se vší mocí snažila ovládnout svůj hlas, „že spojovací harmoniky mezi vagony jsou naším slabým místem. Stačí nějaký ostrý nástroj..."

Myslela na obrovské a silné drápy a měla dojem, že v jejich očích čte stejnou obavu.

„...a dají se otevřít jako nic."

„Takže budeme muset hlídkovat," konstatoval Engol. „Naštěstí nám naše přístroje signalizují všechno, co se k nám přiblíží, a zatím se ty... ty divný věci nepokusily přijít až k nám."

„Zatím," opakovala Yeuze. „Máme však před sebou ještě šest hodin z noci. Bylo by rozumné, kdyby ti z nás, kteří teď mají odpočívat, šli spát. Já první. Třeba zrovna počítají s naší únavou. Zítra budeme potřebovat všechnu svou energii, abychom se pokusili odhalit tajemství téhle opuštěné stanice."

„Zítra bychom měli prohlédnout nejbližší vagony, abychom zjistili něco bližšího, než se pustíme dál a budeme riskovat," navrhl Engol.

29

Vsin trpělivě oškrabovala kůži mladého tuleně, kterého právě stáhla. Už zpracovala maso, rozřezala ho na tenké pruhy a spletla je do dlouhých copů, které rychle zmrzly a vytvořily zvláštní hůlky. Kmen Zrzavých právě tímto způsobem uchovával a přenášel zásoby. Připravila si už tak slušnou zásobu masa. Z tuku vytvořila kuličky, které navlékala na masové hůlky. A teď zpracovávala kůži, i když ještě nevěděla, k čemu jí bude. Měla chuť oholit si chlupy na svém těle, především na břiše, a nechat si tam jen malý trojúhelník, jako mají Ženy z Tepla. Vsin je viděla nahé v jednom časopise. Už to má! Z té kůže si udělá šaty, které zakryjí její nahotu.

V té chvíli ji však vyrušilo chvění vzduchu, a když zvedla hlavu, spatřila obrovskou příšeru, která sestupovala z nebe. Jdrien jí vyprávěl o létajících zvířatech, jaká používají Lidé z Tepla, kteří vytvořili svůj samostatný kmen, nepřátelský vůči ostatním lidem, kteří žili v uzavřených stanicích. Jenomže když byl Jdrien s ní, neměla se čeho bát, ale teď tu byla sama.

Rozběhla se, ohlížejíc se za sebe, a nevěděla, kam se má schovat. Pak si vzpomněla na hromadu navršených ledových ker, dost daleko od tulení díry. Zamířila tam, ale náhle z té výšky uslyšela Jdrienův hlas:

„Uklidni se, Vsin, neboj se. Vracím se. Už brzo budu s tebou."

Zpomalila sice, ale moc tomu nevěřila, myslela si, že se ji démoni snaží oklamat. Tahle příšera přece nemohla Jdrienovi dovolit, aby se ukryl v jejím těle, i když dokázal projít tělem améby, aby se dostal až k lidem, kteří žili v jejím břiše.

„Vsin, jsem blízko, zastav se. Už brzo mě uvidíš."

Zastavila se a otočila. Velký létající tuleň, nedokázala to zvíře přirovnat k ničemu jinému než k tlustému tuleni se záhyby na sádelnatém břiše, se přibližoval k ledové ploše a vyhazoval ven harpuny, které se zarývaly do ledu. Všimla si, že se z těch harpun kouří. Zavřela oči, ale stejně slyšela ostrý zvuk ledu rozbíjeného žhavými kotvami.

S ohlušujícím vrzáním a skřípotem stáhly pak kladkostroje vzducholoď na led. Zároveň byla z balonu vypuštěna část helia a kondenzovaných par nahromaděných v baloncích, takže to vypadalo, že tlustý tuleň vypouští páru jako velryba. A možná že to i velryba byla, protože Zrzaví, kteří k nim přišli z velké dálky, říkali, že teď se můžou velryby vznést do vzduchu a tam plavat stejně jako ve vodě.

Pak už Vsin spatřila Jdrienovu hřívu dlouhých vlasů a kožešiny, které měl na sobě. Jdrien sestupoval po žebříku na led. Rozběhla se a utíkala ze všech sil. Tak dlouho už na něho čekala a teď si na ni konečně vzpomněl. Udělala dobře, když na něho čekala.

Taky se rozběhl, a když ho objala kolem krku, zatočil se s ní třikrát dokola. Pak mu ovinula nohy kolem boků a plnou silou se přitiskla k jeho penisu. Už cítila, jak se zvětšuje a tvrdne, a v té chvíli zalitovala, že není čistokrevný Zrzavý, protože by se neostýchal milovat se s ní přímo tady a hned. V jejím kmeni to páry dělaly kdykoliv a nikdo si toho nevšímal. Věděla však, že Lidé z Tepla nemají rádi, když to spolu muž a žena dělají na veřejnosti.

„Mluvila jsem s tebou pořád, ale tys mi často neodpovídal."

„Měl jsem moc zaměstnanou mysl, musel jsem zkrotit to zvíře. Jinak by se nade mnou zavřelo, nade mnou i nad těmi, kteří právě vystupují ven.“

Podívala se mu přes rameno a spatřila siluety v bílých kombinézách, jak vylézají z tlustého tuleně, který měl čím dál víc faldů.

„Raději teď žiješ s nimi?“

„Potřebovali mě.“

„Já jsem tě taky potřebovala a všichni tví Zrzaví bratři tě potřebovali. Už nás nemáš rád.“

„Ale ano, mám vás rád.“

Měl je rád, ale ne natolik, aby s nimi chtěl stále žít, hlavně už ne uzavřený v paláci z velrybích kostí a tuleních kůží, který mu postavili tam na Skládce u Kaempolisu. Přitahovali ho také lidé z jeho druhé rasy - a pak, potřeboval k životu teplo.

„Mám spoustu masa a tuku. Zabila jsem mladého tuleně a právě jsem si začala dělat z jeho kůže šaty.“

Jdrien se rozesmál a Vsin to urazilo. Uhodila ho čelem do úst a roztrhla mu ret. Překvapeně ji pustil.

„Šaty... jako tyhle ženy... A ty se mi směješ?“

Utřel si do rukavice zmrzlou krev a potřásl hlavou.

„Jsi krásná takhle, Vsin, nemusíš se převlíkat a měnit. Takhle tě miluju.“

30

Ali byl zase u svého stánku v rohu vedle spojovací harmoniky, prodával horký čaj a nějaké sladkosti. Držel se velmi zpříma kvůli obvazům, které mu obepínaly znehybněná žebra.

Gus si objednal sklenici čaje, a když mu ho Ali podal, podíval se na ni proti světlu.

„Je tam snad nějaká usazenina?“ dělal si starost Ali.

„Ne, jen se dívám, jestli je to obyčejné sklo. Víš, jak ho vyráběli?“

„Nemám tušení.“

„Tahle sklenice je ze silné umělé hmoty, ale kdysi lidé používali písek smíchaný ještě s jinými přísadami, hlavně s vápníkem a louhem, a pak to všechno roztavili.“

„Co to je písek?“

„To bych ti těžko vysvětloval, ale používalo se ho ve velkém množství. Třeba na stavbu domů.“

„Domů,“ opakoval zamyšleně Ali, „no jo, už vím... Byly zapuštěné do ledu.“

„Ne, do země... Když se smíchá písek s nějaký pojivem, říká se tomu cement, vznikne beton. Tvrdý materiál, concrete.“

Ali se na něj upřeně díval.

„To je úžasný, co všechno se člověk dozví v oddělení dětský literatury. Viděl jsem starý obrázkový knížky, byla jich tam celá řada a jmenovala se Jak se to dělá? a druhá zas Z čeho to je?

Beznohý Gus pomalu upíjel čaj.

„Vzpomněl jsem si, žes mi říkal, že chánova sestřenice často chodila do oddělení dětské literatury, a já jsem se zas dozvěděl, že je bezdětná. Bylo mi to divné, tak jsem jednou v noci prohledal kartotéku čtenářů a našel jsem tam její kartu. Vypsal jsem si tituly knih a časopisů, které si půjčovala, dřív než zmizela. Víš, jak se dělá cement? Potřebuješ jíl a vápno a pak ještě pár dalších přímější...“

Vypil sklenici a podal ji Alimu, aby ji znovu naplnil.

„Písek na jedné straně a cement na druhé, sleduješ mě? Ale jestli dneska písek skoro nikdo nezná, lidi hledají vápník a jíl na jiné věci, třeba na pěstování různých plodin ve skleníku.“

„Cestující Tučňáku, neměl byste se už víc toulat po knihovně. Pošlou za várna další Tarphysy, až pochopí, že ty dva první vás nedostali,“ zamručel Ali.

„Ale mám ještě chvíli čas. Nejdřív musí ta zpráva dorazit do Stanley Station, pak se někdo musí rozhodnout a pak musí ti další cestovat napříč celou Australasijskou a Indickou propadlinou. To potrvá nejmíň čtrnáct dní.“

„A co když mají další agenty tady na místě?“

„Pravda, je to riziko, chlapče, určitý riziko. Ale už jsem skoro u konce svého hledání.“

Ali se na něj podíval jako na zjevení.

„Našel jste tu stanici? Concrete Station?“

„Ne, ale mám dobrý základ, abych mohl pokračovat v hledání jinde. Jsem si jist jen jedinou věcí: je to někde v Indický propadlině. A propadlina je mořský ledovec s několika malými pevninskými ledovci, někdejšími malými ostrovy. Jestli je Concrete Station opravdu celá z betonu, na její stavbu potřebovali písek a cement. Byl jsem se podívat v oddělení zeměpisu v sekci starých atlasů a našel jsem několik starých měst, kde se cement vyráběl. V Indii, na Madagaskaru, ve východní Africe. Ta jména ti asi nic neříkají, mně taky moc ne, ale našel jsem si, kde ta místa leží, a pokusím se tam dostat. Třeba tam najdu starý archivy, no proč ne? Nebo starý příběhy, legendy...“

„Tak to brzo odjedete, cestující Tučňáku?“

„Brzo. A co tvoje žebra, chlapče?“

„Docela to ujde. Špatně se mi čistí záchody a rozbíjejí ty kusy ledu, ale nějak si poradím. A cestující Hiltonová?“

Je stále v oddělení archeologie. Prakticky ji už nevídám. Našel jsem si ubytování v centrálním vlakhotelu, je to pohodlný. Slyšel jsem, že chán má na hranicích nějaký potíže?“

„Vracejí se sem plný konvoje raněných, konvoje tažené koňmi, takže ty chudáci mají dost času zhebnout.“

„To by mělo člověku tak zaujatýmu proti násilí udělat radost, ne?“

„Ne, cestující, vůbec ne. Tak si říkám, co když tahle knihovna prosperovala jen díky tomu násilí, jako výzva - nebo provokace. Jestli chána někdo přemůže, Společnost bude stejná jako ty ostatní. Myslíte, že v těch ostatních je něco podobnýho, takový nahromadění lidskýho vědění? Viděl jste snad v civilizovanějších Společnostech něco, co by se dalo srovnat s naší KRA?“

„Neznám všechny Společnosti, dokonce ani ty velký ne, ale kdyby takový místo existovalo, určitě by se to vědělo. Možná máš, chlapče, pravdu. Ale stejně je to divný, že na počátku nenacházíme lidskou vůli. Všechno to vzniklo bez přičinění člověka. Nechceš odejít se mnou, až budu odjíždět? Začátkem příštího týdne odjíždí mezispolečnostní vlak do Market Station. Ještě si to můžeš rozmyslet, ale už dnes musím rezervovat místa.“

„Moc vám děkuju, cestující, ale zůstanu tady v mozku. Určitě jsem se tady narodil a zemřu taky tady, aniž bych KRA opustil. Ještě jsem neměl dost času, abych všechno viděl, prozkoumal, a ty další roky chci využít na to, abych tohle svý poslání splnil. Tady mám všechno, co potřebuju k životu, proč bych chodil s várna do zimy a nejistoty? I když se mi bude po vás stýskat jako po opravdovým příteli. Cestující Hiltonová s vámi neodjede?“

„Už se nevídáme, neslyšels, když jsem ti to říkal?“

„Promiňte, cestující. Ještě trochu čaje a kousek medovýho koláčku?“

„Jen čaj.“

Podal Alimu sklenici a pozoroval, jak mu ji plní vřelou nazlátlou tekutinou.

„Jestli jednoho dne ztratím naději, že někdy najdu Concrete Station, vrátím se sem a v nějakým koutku si rozložím stánek. Mohl bych bavit kolemjdoucí všelijakýma kouskama, co říkáš? Převleču se za Tučňáka a budu se kolébat jako oni.“

„To není špatnej nápad, cestující.“

„Taky bych mohl dostat koncesi na udržování sprch a záchodků. I já snadno proklouznu padacíma dvířkama.“

Ali posmutněl.

„V tom případě byste se mohl dostat na moje místo. Zase jsem vyrost o celej centimetr a už brzo se budu muset hodně krčit, abych se dostal pod vagóny. Vydržím ještě tak rok. Myslíte, že se do tý doby vrátíte?“

Beznohý mrzák se rozesmál.

„Koukám, že mi nedáváš žádnou naději, že tu stanici najdu, chlapče. Myslíš, že je to jenom utopie, sen..., že se ženu za chimérou? Možná máš pravdu, ale snažím se, abych to opravdu dokázal. Věřím, že ji najdu.“

„A co se tam vlastně má stát?“

„Myslím, že tam najdu to, co mi nejvíc chybí, svou minulost. Snad se taky dozvím, proč od chvíle, co mě našli, jak bloudím po Arktickým mořským ledovci, si nepamatuju víc než to jedno jméno Concrete Station a potom ještě Indická propadlina. Jako kdyby mi ho někdo vypálil do paměti, tak jako mi museli vypálit na levý předloktí to jméno.“

„Bude vám stačit rok?“

„Nevím, možná.“

„Tak to vám nebudu moct držet místo, cestující Tučňáku. V mým věku se prý může vyrůst až o dvacet nebo třicet centimetrů za rok a toho si správa knihovny rychle všimne. I když krčím při chůzi kolena, abych vypadal menší. Budu muset rozšířit svůj obchod, protože čaj a cukrovinky mi vynášejí jen malý přilepšení k mý práci čističe. Přijdete ještě za mnou?“

„Vagony se budou řadit nejmíň osmačtyřicet hodin před odjezdem. Půjdu si obsadit místo hned, mám obavy, že prodali víc lístků, než je volnejch míst.“

„Dobře, cestující. Vlak se řadí mimo KRA a vy víte, že já tady odtud nikdy nevycházím. Radši vám stisknu naposled ruku už teď.“

Natáhl k němu svou malou ručku nad skládacím paravánem svého stánku. Gus stál na jedné ruce, aby mu tu druhou mohl podat.

„Nashledanou, cestující Lienty Ragusi.“

„Radši mi říkej cestující Tučňáku. Nemůžu si na to jméno zvyknout. Jestli se vrátím, budu ti povídat o sobech. Teď jsem neměl čas. Ale ty určitě nevíš o sobech nic a já toho o nich vím spoustu.“

Gus se vzdaloval po chodbičce a Ali ho už nemohl sledovat pohledem, protože další klient si k němu přišel naplnit termosku čajem.

Gus se vrátil do svého kupé v centrálním vlakhotelu. Bylo tak maličké, že hned z otevřených dveřích si musel lehnout na lehátko. Nedalo by se tam ani psát.

Vyndal z kapsy Paměti ženy mluvící francouzským jazykem. Teď už potřeboval svou dávku halucinací. Někdo mu vysvětlil, že ta kniha nebyla vytištěna klasickým způsobem, ale byla vytvořena z tekutých paměťových krystalů. Takže podle okolností mohl být smysl textu různě modifikován, a právě z toho pramenil pocit euforie, stejný, jaký mohl vyvolat silný halucinogen. Když byl Gus mimo, snil o tak podivuhodném světě, že mu z toho pokaždé zůstal pocit hlubokého provinění. Byl to svět zářivých barev, plný pohody.

Ten stav někdy trval i několik hodin a vždycky se z něho probral plný úzkosti a vyčerpaný.¨

31

Yeuze trvala na tom, že se bude podílet na hlídce s Engolem a Salou. Potřebovali prohlédnout některé z blízkých obytných vagonů, aby si udělali aspoň nějakou představu o tom, co se stalo s jejich obyvateli.

Zatímco oba muži hlídkovali na obou koncích obytné jednotky, Yeuze vešla dovnitř. Obydlí se skládalo ze tří za sebou následujících kupé. Byl tam víc než nepořádek, všechno se zdálo zničené, žádný z kusů nábytku nebyl

neporušený. Nahlédla do spižírny, která byla jako obvykle vestavěná do venkovní obvodové stěny vagonu, aby ledový vzduch zvenčí potraviny konzervoval. Nebylo tam však nic, ani smítko. A stejné to bylo všude, kam vešla. Nikde žádný předmět běžné potřeby, žádné oblečení. Dokonce ani kožešinové chlupy nebo zbytky kůže. Zato našla roztrhané zbytky starých akrylových kombinéz, někdo je rozdrásal přímo s nevšední zuřivostí.

„Pořád nic," řekla venku. „Pojďme se podívat na ty bedny."

„Musíme to oznámit ostatním."

První z beden ležela rozevřená přímo na kolejích. Zdálo se, že někdo s ní mrštil velkou silou. Maso a sušené ryby, mouka, mléko a cukr zmizely, ale konzervy, které se nedaly otevřít, se celé zdeformované povalovaly kolem. Další bedna o kus dál byla ve stejném stavu. Jedna z konzerv však praskla a pomerančový džus se vpil do špinavého ledu a v tom nažloutlém kruhu ovocné šťávy spatřili tu díru: vypadalo to, že ji vyhloubilo něco podobného šroubováku.

„Počkejte," zastavil je Sala. Klekl si na led a podíval se na otvor zblízka.

Nevěřícně potřásl hlavou.

„Řekl bych, že to jsou zuby. Kdysi jsem viděl divoké vlky takhle hryzat led, aby uhasili žízeň."

„Ale jděte," zlehčoval to Engol, „nevymýšlejte si."

Yeuze se šla taky podívat a náhle ji zachvátil plíživý strach, jako by už kdysi něco podobného prožila, nějakou podobnou chvíli za velmi dramatických okolností.

„Zuby," zašeptala, „vlčí zuby? Že by se v téhle stanici usadili divocí vlci a sežrali všechny, co tu zůstali?"

„Ale no tak," chlácholil ji Engol, „infračervené paprsky ukázaly tvory vyšší postavy, jen si vzpomeňte. Ani ti největší vlci nejsou tak velcí."

Aby měli čisté svědomí, šli se podívat ještě na třetí bednu a potom se rychle vrátili do bezpečí lokomotivy. Ulevilo se jim, když byli konečně uvnitř v teple.

„Během vaší vycházky jsme zaznamenali změnu teploty v blízkosti tepelného zdroje. Stoupla o jeden až dva stupně, tedy přesně o jedna celá šest."

„Ale ty divné siluety se neobjevily?"

„Ne, všude byl klid."

„Měli bychom teď vymyslet, jak se nejlépe přiblížit k tomu zdroji tepla, abychom zjistili, co to vlastně je," uvažoval Engol.

Yeuze jim právě naservírovala kávu a po malých doušcích ji sama labužnicky upíjela. Horká, dobře známá tekutina ji uklidňovala, ale ten divný pocit, který jí sevřel útroby při prohlídce stop zubů toho živočicha, ji neopouštěl. Přicházel z velké dálky, z velmi, velmi vzdálené minulosti.

„Na co myslíte, Yeuze?"

„Prosím?... Ne, nechci, abychom tak riskovali. Musíme se pojistit a být mnohem obezřetnější. Potřebujeme ještě další analýzy. Zkusíme se k tomu zdroji přiblížit, ale opatrně, a změřit jeho intenzitu."

„Jestli máte na mysli radioaktivitu..., naše přístroje přece fungují."

„Vím. Včera jsme zjistili, že v okolí zdroje je teplota kolem pětadvaceti stupňů Celsia. Můžeme si však být jistí, že zdroj je tak blízko?"

„Vzadu je kupole," poznamenal Engol.

„Ano. je tam skupina vagonů právě na poslední koleji před kupolí. Tvoří ji skleněné tabule zasazené do rámů z vyztužené umělé hmoty, velice starého původu."

„Zdroj tepla musí být v těchto vagonech, je jich tam aspoň deset."

„Máme k dispozici detektor pachů?" zeptala se. Podívali se na sebe trochu v rozpacích, jako kdyby mluvila z cesty.

„S ničím takovým jsme nepočítali, víte, takový přístroj totiž v mrazu příliš nefunguje... Zima pachy jaksi..."

„Jistě, ovšem tady je poměrně teplo. Čím víc se přiblížíme ke zdroji, tím budou pachy zřetelnější. Bohužel přes filtry našich kukel žádný pach neprojde, takže je nemůžeme identifikovat."

„Snad tam nechcete jít s odhaleným obličejem?" vyděsil se Engol.

„Ne přímo tam, ale trochu blíž."

„Vystřídám vás," prohlásil mechanik Steve. „Zúčastnila jste se všech hlídek a průzkumů, teď je řada na mně. Prezident Kid mi přikázal, abych nad vámi bděl, a já to zatím bral na lehkou váhu."

Odešli spolu se Salou a zůstali v kontaktu s ostatními prostřednictvím vysílačky. Brzy zmizeli za první řadou obytných vagonů.

„Tak, teď přejdeme další kolej," popisoval cestu Steve. Jsou tady samý cisternový vagony ve velmi bídným stavu. Netuším, co v nich mohlo být, možná nerostný olej. Nemají žádný rozlišující znamení."

„Kurts s nimi možná jen tak jezdil, aby nepřilákal pozornost," snažila se o vysvětlení Yeuze. „Co ještě vidíte?"

„Další obytná část, nástupiště jsou však v příšerným stavu... Člověk by řekl, že se rozpustily... Je tady plno tmavých skvrn... Ano, museli tady na kolejích dělat velký oheň, nejspíš něco pálili a koleje roztály, tedy zkřivily se, jsou to totiž starý ocelový koleje... Muselo tu dojít k nějaký katastrofě."

„Našel jsem zuhelnatělé kosti," ozval se Sala přiškrceným hlasem. „Jsou jich tu hromady... všude... Ale je to divný, nevypadá to na lidský kosti... Já se v tom moc nevyznám.. Brodíme se v popelu... Mám strach, že to je popel živých bytostí, spálených zaživa..."

„Některé lidské kosti - například lebky a kyčelní klouby jsou odolnější... Možná pod tím popelem něco najdete..."

„Počkejte... Ještě pořád je tu cítit spálený maso, ale jinak je už všechno zmrzlý. Ten oheň museli zapálit už dávno. Použili oleje z cisteren, nechali ho vytéct do kolejiště jako do kanálu a zapálili to. Vidím, že kupole nad našimi hlavami je částečně zuhelnatělá a celá zdeformovaná, jako koleje."

„Našel jsem lebku," řekl Steve třesoucím se hlasem.

Mechanikův hlas byl úplně změněný, nepřirozený, a to do té míry, že řidič Enrico překvapeně poznamenal:

„To snad ani není on.“

„Lebka, která by mohla být lidská, jenže je prodloužená dopředu, spodní sanice chybí a ta vrchní má tvar zvířecí tlamy... A kdybyste viděli ty tesáky!“

„Vraťte se, okamžitě se vraťte, nařizuju vám to!“

„Mám jednu velkou kost,“ ozval se zase Sala... „Na konci jsou kosti, jako by to byla ruka, ale nedá se říct, že to je opravdu ruka...“

„Vraťte se,“ opakovala Yeuze, „prosím vás, vraťte se rychle zpátky do vlaku. Neztrácejte ani vteřinu.“

Pak si uvědomila, že má tak sevřené hrdlo, že ji ani nebylo slyšet. Vzpamatovala se a přinutila se zařvat do mikrofonu.

„Zpátky, okamžitě zpátky!“

Engol a Enrico na ni nechápavě a starostlivě hleděli.

„Není vám něco? Necítíte se dobře?“ staral se Engol.

„Řekněte jim, ať se hned vrátí...“

„Yeuze, prosím vás.“

„Vzpomněla jsem si, bylo to v Knot Station, na malém polárním kruhu, šéf stanice zorganizoval roztomilý malý večírek... Ach, bože, to je určitě ono...“

Steve jim právě oznámil, že dřív než se vrátí, chce si prohlédnout ještě další nástupiště.

„Ne, vraťte se!“ zaječela Yeuze do mikrofonu.

Chvíli bylo ticho a pak se náhle ozval děsivý řev.

32

Yeuze volala oba muže, ale nikdo se neozýval. Uslyšeli několik výstřelů a neidentifikovatelné zvuky.

„Steve? Salo?“

Engol si už začal zapínat izotermickou kombinézu a chystal se jít ven.

„Zůstaňte tady.“

„Jsou v nebezpečí.“

„Vy byste byl taky.“

Z reproduktoru se ozval zadýchaný Salův křik, jako kdyby se chtěl najednou zbavit vší té hrůzy, kterou právě během několika sekund prožil.

„Steve je mrtvý, úplně ho rozdrásali. Stvůra, obrovský pes s hlavou... s hlavou skoro jako člověk, jen s vystouplými čelistmi, a pak ta pracka zakončená jako ruce, přísahám, ruce... A ještě ty tesáky, obrovský tesáky... Pak se objevilo další zvíře, tlamu mělo jako vlk, ale tělo jako člověk. Šlo skoro vzpřímeně, ale kvůli rovnováze se opíralo o ruce, teda o přední tlapy... Napadli nás, vůbec jsme to nečekali...“

„Kde jste?“

„V jednom obytným vagonu...“

„Jsou tam ještě nějaká další zvířata?“

„Slyším hrozný zvuky... jako kdyby někdo přepilovával příčky nebo... Ne, to není možný, to jsou drápy, obrovský, a řežou stěnu jako nějakej papundekl!“

Bylo slyšet výstřely, musel vystřelit celou dávku.

„Sundal jsem ho... Pokusím se dostat se odsud ke kupoli... Zkusím se dostat ven, mám kombinézu... Na levý straně jich je určitě několik.“

„Chtějí ho zahnat k tomu zdroji tepla,“ zakřičel Enrico. „Co udělali se Stevem?“

Sala chvíli neodpovídal, pak uslyšeli jeho zadrhávající hlas:

„Půjde to... Myslím, že už můžu běžet. Pod posledními vagony před kupolí se dá prolézt... hned vedle zdroje tepla.“

„Nechoďte tam!“ varoval ho Enrico. „Nechoďte tam!“

„Jinou možnost nemám, jinudy jít nemůžu... Vrátím se k vám velkou oklikou.“

„Počkejte,“ ozvala se Yeuze, „vyjedeme z Gravel Station a počkáme před přechodovou komorou... Budete to mít kratší...“

„Annno, dddobře.“

Cvakaly mu zuby, určitě reakce na tu hrůzu.

„Je to přece tak odvážnej chlap,“ kroutil nevěřícně hlavou Engol. „Myslíte, že je opravdu viděl?“

„Vlkodlaci,“ zašeptala Yeuze, „jako tam na Dalekém severu v Transevropské. Směsice zvířat a lidí, neskuteční živočichové, jako kdyby se nějaký šílenec bavil tím, že spojí dohromady lidská těla s tlamami psů nebo dokonce medvědů, ruce s tlapama... To musíte vidět na vlastní oči, jinak tomu nemůžete uvěřit... Já jsem taky pochybovala... až do Knot Station...“

, Jsem pod jedním vagónem,“ ozval se Sala, „i když mám filtr, strašně to smrdí. Připomíná mi to zoo, kdysi jsem tam byl, ale už nevím kde. Jenže tohle je mnohem horší, stokrát hnusnější... k zblití... chce se mi zvracet,“ opakoval ochraptěle.

„Mohli bychom se dostat až k hlavní výhybce, přejet na jinou kolej tím směrem a vyzvednout ho. Máme lasery, zbraně, určitě ty zrůdy zlikvidujeme. Vlkodlaci, co to proboha je? Nikdy jsem o ničem podobným neslyšel.“

Sala stále mluvil, bylo mu jedno, jestli ho někdo poslouchá, potřeboval si dodat odvahu. Někdy na vteřinku zmlkl a zeptal se, jestli jsou stále tam.

„To tak příšerně smrdí, to není možný, jak to smrdí... Všude jsou samý lejna, všude stopy drápů, zbytky po ohni, popel, spálený kosti a některý zas ne, sražený vagóny... Moje kombinéza je celá černá, jen abych si ji neroztrh někde pod vagónem. Hergot, vidím divný tlapy, má to místo chodidel paznehty. Musím bejt zticha.“

Pokračoval však, ale mnohem tišeji, namáhavě chrčel:

„Jsou tu další... drápy... Slyším, jak čenichají kolem, ale nevidím nahoru. Teď zas vidím ruce a... Můj bože, to jsou ženský prsa na divným medvědím těle, nevím... Musím si lehnout na zem, ale ten smrad... Je tu horko, kolem dvaceti stupňů. Jakmile budou pryč, vyrazím přímo dopředu pod ty vagóny přede mnou.“

Yeuze se neodvažovala ho přerušit. Engol na chvíli odešel a teď se vracel s ručními zbraněmi a s municí.

„Máš ještě zásobu střeliva?“

„Jo, slyším. Nic moc, musel jsem ztratit zásobník, když nás napadli. Čurají mi skoro pod nosem, je to hnus... hnus, cáká to na mě... Horší než zvěřinec. Jednou jsem potkal cirkusovej vlak, měl nějakou poruchu, zvířata tam živořily v půl metru tlustý vrstvě hnoje... Jenže tohle je mnohem horší.“

„Vidíte zdroj tepla?“

„Jen pootevřený nákladní vagóny. Před chvilkou se mi zdálo, že se tam něco zatřpytilo...“

„Co se zatřpytilo?“

„Takový tečky, jako malý světýlka... Nevím. No konečně, jdou pryč. Budu se muset plazit v těch sračkách a chcankách, ale jestli odtud vylezu živej, zůstanu tři dny naloženej v naší vaně a celou tu dobu mě budete napájet alkoholem.“

Potom slyšeli neurčité zvuky, něco jako vrčení a ňafání.

„Je to teplý... horký a smrdí to... Vím, že se opakuju, ale kdybyste to cejtili taky... Horší než digestoř organickejch látek...“

„Nemůžete se vrátit přímo sem?“

„Radši ne,“ odpověděl Sala. „Chci se dostat ke kupoli... Našel jsem cestou nějakou kovovou tyč, kdyby tam náhodou nebyly žádný rozbitý okna.“

„Pokusíme se k vám dostat,“ řekla Yeuze.

Enrico jí položil ruku na rameno a pošeptal jí do ucha:

„Máme problémy s tlakem. Hořák blázní, jako kdyby tam byl vzduch.“

Engol zjistil, když otevřel přední kulaté okno, že přívodové potrubí je utržené. Dokonce i cisternový tendr byl poškrábaný drápy.

33

Sala váhal překonat těch pár metrů, aby se dostal pod vagony naproti. Nebylo divu. Engol pokračoval v prohlídce lokomotivy a vagonů. Zjistil, že zvířata napadla vagon se zásobami potravin, zatím naštěstí marně, a že poslední spojovací harmonika je na několika místech rozříznutá. Právě jim to sděloval pomocí interfonu umístěného na konci vlaku.

„Tak do toho, musím vyrazit... Udělám trochu okliku, protože pod vagóny je plno svinstva, nemohl bych se tam plazit. Tak kluci, ahoj, za chvilku jsem u vás... Myslím, že se z toho dostanu.“

V mikrofonu mohli sledovat, jak trhaně dýchá, jak se otřásá hnusem, když se musí brodit tím hnojem rozházeným po nástupišti. Pak zamručel něco nesrozumitelného, několikrát zaklel a pak ho slyšeli běžet.

„Pozor, Salo! Bacha!“ křičel Enrico. „K zemi, plazte se! K zemi, sakra!“

„To nejde, jsou za mnou... Do prdele, támhle jsou další. Před vagónama a taky pod nima, všude...“

Snažil se popadnout dech...

„Vystřelím na jednu velkou samici... Vypadá jako velkej pes s ženským břichem, v klíně má trojúhelník chlupů, jako ženská, to snad není možný... Teď se líže, dívá se na mě zarudlýma očima a líže se... Kristepane!“

Už skoro nemohl dýchat, sotva popadal dech a přestával mluvit. A když mluvil, tak nezřetelně. Pochopili, že pomalu couvá a že je ztuhlý hrůzou.

„Střílej, hergot! Tak střílej už!“ řval Enrico do mikrofonu. „Můžeš se z toho dostat, ale musíš střílet.“

„Jo, střílím, ale nejde to... Mačkám spoušť plnou silou, ale nic, nestřílí to...“

„To se ti jen zdá. Ve skutečnosti jsi ochromenej,“ vysvětloval mu naléhavě Enrico. „Poruč svýmu ukazováčku, aby zmáčknul spoušť!“

Zazněla salva, pak další, Enrico se zuřivě rozkřičel, jak Salu povzbuzoval.

„Dostal jsem dva, tu samici a jednoho, co se plazil po straně, měl tak neskutečný tlapy... Zdá se mi, že měl koňskou hlavu nebo něco takovýho...“

Biologický chaos, pomyslela si Yeuze. Peklo živých bytostí...

„Je to v prdeli... Zahradili mi všechny východy, jsou všude, ale drží se v uctivý vzdálenosti, kvůli mý zbrani. Ti vepředu se hýbají, ale co ti vzadu? Připadá mi, že zároveň couvají. Sleduju ten pohyb a dívám se k vagónům... Jsou tam otevřený dveře, a jestli to půjde, vrhnu se dovnitř... Ne, ty vagóny jsou v hajzlu, úplný ruiny, uvnitř bych se pěkně zazdil.“

„Zkuste to doleva, ke kupoli, tam to nejde?“ ptala se úzkostlivě Yeuze.

„Jo, nákladní vagóny... Uvnitř něco je, ale nevím, co... Cítím teplo, ve vlnách, a pak ten smrad...“

„To je chlív... Je to plný hnoje, který kvasí a vydává teplo...,“ snažila se to vysvětlit Yeuze. „Nákladní vagon má většinou vrata po obou stranách naproti sobě. Možná že byste tak našel únikovou cestu.“

„Musíš to zkusit,“ povzbuzoval ho Engol.

„Podívejte se ven!“ přerušil je Enrico.

Engol vytřeštil oči. Yeuze se podívala taky a poznala je. Vypadali jako ti z Knot Station, blízko malého polárního kruhu... Nebyli tam však jen psi nebo vlkodlaci. Jako kdyby někdo pomíchal všechny rasy, vypůjčil si nazdařbůh končetiny, čelisti. Žádná stopa po operaci nebo zmrzačení. Tahle bytost s normální lidskou hlavou, kromě uší a očí, klusala bez problémů na oslích nohou, alespoň to tak vypadalo. A ta lidská hlava byla přímo napojená na tělo psa.

„Postupuju k vagónům nalevo, k tomu teplu a smradu, určitě zhebnu“ jestli si nebudu moct ucpat nos. Ten hnůj tak hrozně kvasí, že uvnitř je uplnej závoj páry, kvůli tomu není vidět dovnitř. Určitě bych moh projít druhýma dveřma a postřílet všechno, co mi bude stát v cestě.“

Jdou za vámi?“

„Ne, zdá se, že se zastavili. Co když jsou ty vagóny něco jako chrám... Jenže proč by potom byly plný sraček, úplně přetékají... Je toho plno na nástupišti, na kolejích i pod vagóny... Skáču nahoru, jdu skrz...“

„Určitě jste si jistý, že,“ začala nejistě Yeuze, ale Engol ji prudce sevřel paži.

„Jdu na to.“

Slyšeli, že běží, potom náraz a potom neuvěřitelný rámus složený ze stovek ostrých výkřiků a pískotu, cvakání čelistí, vrčení.

Sala ještě vyslovil několik sotva slyšitelných slov a byl konec.

34

Engol přistoupil k Yeuze, která hlídala jednu z částí levého nástupiště a ruční raketomet držela pevně v ruce.

„Slyšela jste stejné slovo jako Enrico a já, když chudák Sala vstoupil do toho vagónu?“

„Nevím, něco jako 'líh' nebo 'léh'...“

„Spíš to bylo 'líh'.“

Už zabili tři vlkodlaky, ale bylo jich tu příliš mnoho, než aby si mohli dovolit být neopatrní. Museli se pokusit vymyslet nějakou taktiku. A zároveň museli znovu napojit cisternový tendr k hořáku, aby se z toho pekla dostali. Enrico právě pracoval na instalaci provizorního derivačního obvodu.

„Všichni jsme slyšeli 'líh', ale jen já zřejmě zachytil celé slovo.“

„A to bylo co?“

„Chtěl bych, abyste na to přišla bez mé pomoci, jinak bychom mohli pochybovat.“

„Musela bych se uvolnit, abych mohla myslet jenom na to,“ řekla otráveně. „Nesmíme zapomenout rozsvítit reflektory, noc se rychle blíží a vrhli by se na nás.“

„Všechen ten pískot, cvakání zubů... nebo zobáků... Ta vřava, náhlý zuřivý zmatek, který provázel konec mého přítele, nic vám to nepřipomíná? Možná že jste nikdy nic takového neviděla?“

„Co tím chcete říct?“

„Myslím na hnízdo, ptačí hnízdo, když matka přiletí s potravou v zobáku, ty malý taky hrozně piští a strkají se.“

„Žádná hnízda nikde nejsou, leda v zoo, v knihách a snad v některých filmech, hodně starých filmech, tam jsem jich pár viděla.“

„Já taky, stejně jako vrhy štěňat nebo koček nebo šelem...“

Náhle se na něho zahleděla:

„Chcete tím říct, že skočil do něčeho jako zvířecí vrh?... Tyhle zrůdy že by měly i mláďata a nebyly by sterilní, jako bývají kříženci dvou různých živočišných ras?“

Engol zavrtěl hlavou.

„Vagóny tedy byly plné... A co to teplo? Hnůj a taky hlad... Někdo je musí živit... a náš příjezd je pro ně úžasným svátkem...“

Když pomyslel na svého ubohého přítele, musel zatnout zuby.

„Líheň,“ řekla znenadání, „jsem si jistá. Řekl to neskutečné slovo, líheň... Jak jsem na to mohla zapomenout?“

Odstoupila od okna.

„Zastoupil byste mě na chvíli? Je mi líto, ale nejsem si jistá, jestli se z toho dostaneme... Určitě na nás číhají, jsou posedlí myšlenkou, Že jejich mláďata potřebují nažrat.“

Enrico se k nim připojil. Výraz v jeho tváři vyjadřoval stejné zděšení, jaké v nich vzbuzovala jejich nejbližší budoucnost.